

Michel Christensen

Flugt

Copyright © 2006 by
Michel Christensen

Sat med Garamond 16.

ISBN: 87-990097-0-6

Alle rettigheder forbeholdes.

KAPITEL 1

John løb ned igennem gyden. Tre agenter rundede hjørnet oppe ved gaden, hvor en enlig karbid-lampe hang og knirkede, på muren over baren, der var lukket for natten. Gyden var mørk, og en lugt af affald steg op fra dyngerne i hjørnerne. Han sprang over en varmluft-rist hvor en hjemløs havde stedt sig til hvile for natten, og sprang behændigt over et plankeværk, ind til nabo-grunden - en forladt byggeplads, hvor der stadig stod enkelte maskiner, beton-elementer og rockwool, nu hvor stedet kun var beboet af rotterne.

Han kunne høre agenterne vælte affaldstønder, hjemløse og hvad der ellers var i vejen for dem, i gyden bag ham. Han tog brevene med heroin op af de special-

syede lommer på army jakken, og smed dem fra sig i mørket. Brevene måtte hellere gå tabt her i det fugtige morads på en forladt byggeplads, end at han blev taget med dem. Knap 1.5 kg heroin, ville give ham mere end tid nok til at tænke over tingene, i et høj-sikkerheds-fængsel - sandsynligvis resten af hans liv, hvis han ikke var samarbejdsvillig, og røbede navne. Det sidste var dog ikke en egentlig udvej - han havde mange gange hørt om folk, der pludselig var blevet berøvet både knæskaller og livet, selv i fængslet.

Han tænkte på mobiltelefonen der lå i hans bil. Ja, bilen var selvfølgelig ikke hans længere. At gå tilbage til den på et senere tidspunkt, selvom agenterne sikkert ville lade den stå, som lokkemad, for ham, ville være det samme, som at trække "Gå direkte i fængsel"-kortet i Matador. Uden mobil-telefon og bil var han ret hjælpeløs, selvom han befandt sig i bymidten, hvor der var mennesker nok at skjule sig i blandt.

Han havde heldigvis stadig de fleste af de 5.000 kroner, som de gav ham, da han overtog heroinet lidt syd for grænsen, for et par timer siden. Var det virkelig kun et par timer siden? Det føltes som var det flere år siden, han sad i bilen, lyttede til Phil Collins og røg smøger, imens han stillede og rolig fulgte motorvejen nord på.

Pludselig havde de været der. Agenterne. Det vrimlede med politibiler, civile biler og mennesker, da han havde taget afkørsel 47, Tilst. Planen havde været, han skulle køre ind i Århus af omveje, og mødes med kontaktmændene et par timer senere, på en kro i indre by. På afkørselsrampen havde alt pludselig været kaos, da to patruljevogne havde spærret vejen ind i rundkørslen, og 3-4 civile havde taget plads bag ham, så retræte var umuligt. Han havde egentlig ikke tænkt så meget, bare revet ratten hårdt mod højre, og ladet hans udtjente BMW hoppe hen over kløften i rabatten, og fortsætte ind over marken. Han forbandede for Gud ved hvilken gang, at han ikke havde lejet en bil, som han plejede. Avis biludlejning havde tjent en formue på ham de sidste par år, og han havde ikke troet, at der var nogen egentlig fare ved denne tur. De plejede at give politiet praj om en enkelt lokkedue med 50 eller 100 gram heroin, som skulle fjerne opmærksomheden fra de store mængder, som de egentlige smuglere - som John - så stille og roligt kunne få over grænsen. Noget måtte være gået galt, allerede i Holland - det lugtede langt væk af, at de vidste hvad de havde med at gøre.

Efter han havde foretaget den - ikke særligt yndefulde - undvigelsesmanøvre, og havde bumpet hen over de 3-400 meter brakmark, med 60 km/t (hvilket nu føltes i nyrene, som om det nærmere var 160 km/t) var han landet på en lilleskovvej, og havde taget den i nordlig retning - ind efter storbyen, hvor han mente sig sikker. Da han kom til enden af skovvejen, havde han holdt med lyset slukket i næsten et kvarter, med kvalme af skræk, og en følelse af, at der var politi og agenter overalt. Agenterne var deres ord, for PET, narko- og uro-politi. Alt hvad der kunne bevæge sig i civilt. Da han havde røget to smøger, og skjult gløden med hånden, mente han sig sikker, og kørte stille ud på hovedvejen, igen med retning mod Århus. Han slog forlygterne til, men lod radioen være slukket. Lige nu, krævede den umiddelbare situation mere opmærksomhed end Phil kunne gøre krav på. Alt var gået godt, indtil han nåede den indre ringvej. Noget så simpelt som en patruljevogn havde fået øje på ham, og efter en intens biljagt, med alt alt for høj fart, var jagten endt inde i den lille gade, den vestlige ende af byen, hvor BMW'en nu sandsynligvis blev gennemgået af politiets teknikere, her 300 meter bag ham. Dækket var punkteret - han havde for sent fået øje på stinger-tæppets stålsøm, der som en fakirs aflagte lagen, lå midt på kørebanen, og glimtede ondt. Han havde ikke mistet

herredømmet over bilen - Det sørgede tæppets design for. Luften sivede simpelthen ud af dækkene, som på et barns helium ballon, på en varm sommerdag. Et par minutter senere, svajede bilen mere end godt var, da han tog det sidste hjørne, og så barens skilt, og på den modsatte side af vejen, den gyde han søgte tilflugt i.

Han havde den metalliske smag af blod i munden, lungerne hev efter vejret, og han kunne smerteligt mærke hver eneste cigaret han havde røget, siden han begyndte, den sommer på skolehjemmet, hvor han sammen med Mulle og Karsten havde røget i smug, bag legehuset, imens den ene stod på jagt, og de andre forsøgte at se så casual og naturligt rå ud, som Marlboro Man, med en bleg Prince Light i munden, i deres endnu mere blege ansigter, imens de prøvede at se ud som om det smagte dem. En jagende smerte i venstre ankel, trak ham ud af mindet om den sommer, og tilbage i mørket på byggepladsen. Han så ned på sin fod, som sad fast imellem roden fra et træ, og et beton element. Hans flugt måtte snart ende, ellers ville ankelen være dobbelt så tyk om en halv time. Han var ret sikker på, at den var forstuvet, og han satte sig ned, på den kolde beton, og tog skaden i øjesyn.

Forfølgerne havde åbenbart ikke set hvilken vej, han havde forladt gyden, for de var endnu ikke kommet ind på byggepladsen. Det var godt. Det øgede hans chancer, som guderne skulle vide, var små nok i forvejen. Han så sig omkring, den side af pladsen han var kommet ind fra, bestod udelukkende af plankeværk, og bagsider af husene oppe i gaden. Den anden side af pladsen bestod af et naturhegn - her kunne han muligvis godt komme igennem, hvis det virkelig blev nødvendigt. De to sidste sider var hermetisk lukket med ét stort plankeværk. Han kunne høre bilerne ude fra den store vej, bag det ene plankeværk. Han tog et sidste kig på ankelen, trak strømpen op, og bandt støvlen til igen. Han kiggede over mod plankeværket han var kommet fra, men der var endnu ikke nogen at se. Han løb tilbage til brevene han tidligere havde smidt. Månen var kommet frem, og det var nu nemmere for ham, at se. Han fandt dem alle sammen, og puttede dem i lommen. Hvis han var heldig, fandt han bedre sted, at smide dem. Noget larmede nede ved gyden - hunde! Havde de allerede fået tilkaldt en hundevogn? Der var højst gået seks eller syv minutter, siden han sprang over. Han kiggede på uret. 22 minutter. Her sad han med en forstuvet ankel, politiet i hælene, narko nok til at slå alle Århus' narkomaner ihjel med en overdosis, og så dagdrømte han i over 20 minutter, når han burde være på flugt. Simpelthen utroligt. Han kiggede en sidste

gang over mod plankeværket. Han kunne endnu ikke se nogen derovre, men han kunne høre hundene og kommando råb. Han gik hurtigt over mod det levende hegn, bestemte sig for et lille hul, hvor der også var et vandhul. Fodsporene ville være tydelige, men hans dufte ville blive svære at følge for hundene. Han kiggede ud imellem grenene på en syren, der stod farveløs og uden skud på grenene. Ingen. Det var tilsyneladende parkeringsplads for en mindre virksomhed. Euro-paller stod i stabler i det ene hjørne. En gammel Ford Capri der så ud til at være ældre end ham selv og en Toyota varevogn, med store rustpletter i den hvide lak, stod forladte på pladsen. Ellers var her tomt. Bagsiden af bygningen, der var holdt i bølgeblik, og tilsyneladende var en art lagerhal havde ligesom Toyotaen rustpletter hist og her, og så temmelig forladt ud. Der var en port ud, med pigtråd i toppen. Den vej kunne han i hvert fald ikke komme. Han så sig igen omkring, og satte kursen mod palle-stablerne. Han kravlede behændigt op, på trods af ankelen, der nu dunkede, og føltes lidt for stor til støvlen.

KAPITEL 2

Kriminalkommisær Kristensen der stod for missionen, var en overvægtig mand. Han vejede vel nok i omegnen af 120 kilo, og gik under navnet 'Bjørnen' blandt mandskabet. Digitaluret viste 22:41 og han havde siddet i sin bil i næsten halvanden time, inden den mørke BMW de ventede på, blæste op af afkørslen med alt for megen fart, og en storrygende mand i førersædet.

Bjørnen havde siddet i en af civilvognene sammen med nogle af de unge fyre oppe fra narko-afdelingen, og ventet lige bag det grønne motorvejskilt. Der var ikke-rygning i alle statens biler, hvilket havde gjort ventetiden ulideligt lang. De havde for en gangs skyld ikke siddet og revet vittigheder af sig, som de ellers plejede, under disse raids. Der havde været nerver på hos dem alle. Efterretningstjenesten var inde i sagen, ligesom rejseholdet var det. Det var en stor sag, og intet måtte kikse, når de stoppede BMW'en.

Nu stod han her, foran et gudsjammerligt knirkende skilt, og i det grelle hvide lys fra en karbidlampe, og alt var gået galt. Først lykkedes det føreren af BMW'en, som i følge PET hed John Nielsen, at undvige de to patruljevogne, der skulle have lukket ham inde. Ikke mindre end 20 minutter efter de havde efterlyst BMW'en i hele politikredsen, havde en patruljevogn på vej tilbage til stationen, fået øje på den, og sat efter føreren. Bjørnens folk havde hurtigt fundet et godt sted til, at smide stinger-tæppet ud, og de havde haft ret. Få sekunder efter, kom BMW'en og blæste hen over tæppet, og havde punkteret 3 dæk. Igen var det dog gået galt, da føreren ikke havde opgivet håbet. Patruljevognene havde været for langsomme, og da

BMW'en endelig ikke kunne køre længere, og var efterladt i en tom sidegade, nåede betjentene lige akkurat at se føreren spurte rundt om hjørnet og ned i en gyde.

Nu stoppede jagten så her. Ikke mindre end to patruljevogne, fire civilvogne, en hundevogn og over 10 mennesker, men ingen John Nielsen. Hundene havde tilsyneladende fundet spor, for de galpede højt, ved et plankeværk nede for enden af gyden. To betjente var igang med at pille et par af plankerne ud, så de kunne komme igennem. Endelig lykkedes det, og hundene løb ind på grunden, skarpt forfulgt af betjentene der havde ansvaret for dem. Resten af styrken kom lige bagefter, og Bjørnen kom som de sidste ned til den interimistiske indgang, og fandt ud af, at han var for bred til at komme igennem. Han forsøgte sidelæns, men måtte igen give op. Han kiggede ind på pladsen og skabte sig et overblik. Tilsyneladende var der tale om et byggeprojekt, da der stod flere store gravkøer, rendegravere og bulldozers fra Ove Arkil inde på pladsen. Men ingen eftersøgte personer derinde, så vidt han kunne se. Hundene var stoppet op der hvor beton-elementerne startede, og havde åbenbart fundet noget spændende, for de galpede og gøede, og trak i førerne.

Kommissæren gav plankeværket et sidste opgivende blik, bandede og vendte tilbage til bilen, for at give besked til centralen.

Inde på pladsen var Leif Jordi pludselig blevet kommandohavende, da han med et hysterisk fnis, opdagede at hans chef, Bjørnen tilsyneladende var for svær til at komme igennem hullet i plankeværket. Han lod hundeførerne løbe videre, og kiggede sig omkring, efter brevene, som han vidste efterlyste måtte have på sig. Han fandt flere friske spor, da han med Magliten lyste rundt i kratten, i nærheden af plankeværket. Desværre var der ingen spor af brevene. Han kastede et sidste blik rundt, og gik over til de andre betjente, der afventede ordrer. En af hundeførerne kom tilbage, og fortalte at sporet endte ovre i det levende hegn på den anden side af pladsen. Han gik med derover, og kiggede ud på parkeringspladsen bag den virksomhed der lå på den anden side. Der var måske 10 eller 15 mudrede fodspor ind på parkeringspladsen. Sporene gik dog over mod en port der var mindst 3 meter høj, og med pigtråd i toppen. Leif tvivlede nu på, at han John Nielsen var adræt nok til at komme over her, uden at rive hænderne i stykker. hundene løb søgende rundt, men fandt tilsyneladende ikke var de søgte. Han

bestemte sig for at vende tilbage til Bjørnen der sikkert var i et grumt humør nu, og få samlet tropperne ved virksomhedens indgang. Han lod hundeførerne og deres køtere blive for en sikkerheds skyld, samlede resten af tropperne om sig, og vendte tilbage, over byggepladsen, mod hullet i plankeværket.

KAPITEL 3

Oppe på taget af Hilmer & Søn lå John et øjeblik og fik pusten. Han havde hørt hundene og råb fra byggepladsen, i det øjeblik han havde taget de første

klatretag op af stablerne med paller. Han var overbevist om, at han netop var blevet jysk mester i klatring op af fritstående paller på tid. Nu lå han fladt ned, og kiggede på de betjente og hunde der væltede igennem hegnet, hvor han selv var kommet ud, for ganske få minutter siden. Hundene havde åbenbart mistet farten.. i hvert fald søgte de rundt i den anden ende af pladsen. En betjent mere kom ind på pladsen, og en af de andre afgav forklaring til ham. Tilsyneladende en af de store fisk, sådan som alle pludselig smed alt initiativ fra sig, og afventede ordrer. Den nyankomne begyndte at gå hen mod porten ud til vejen, men opgav åbenbart tanken igen. Han vendte tilbage gennem hullet ind til byggepladsen, og John ville godt sætte sin pension på, at han om et øjeblik kom tilbage med endnu flere sorte drenge, enten igennem hullet, eller ude på vejen. Tiden var moden til at finde et andet sted, at studere stjernerne, og John begyndte at mave sig hen over taget, væk fra pladsen.

På den anden side af bygningen var der mindst 4 meter ned til jorden, og hans ankel dunkede stadig, efter faldet inde på byggepladsen, så han tvivlede på, han ville slippe godt fra sådan et spring. Han fortsatte i stedet sidelæns hen til enden af bygningen, hvor han sprang

over på nabo-bygningen. Kort tid efter, var han nået hen over denne bygning, og stod ved noget der tilsyneladende var en brandstige. I hvert fald var der indfæstnet stålprofiler i murstenene. Han greb fast i den første, svingede behændigt benene og underkroppen ud over, og stod et øjeblik efter, på jorden. Stadig øm i ankelen, men i live. Han så sig atter omkring. Igen stod han i en baggård til en virksomhed, men her var der ingen hegn eller porte. Han gik rundt om hushjørnet, og så sig forsigtigt om, da han endelig havde overblik over gaden. Der var tilsyneladende endnu ingen patruljevogne i området.

KAPITEL 4

Ude på hovedvejen var der ikke skyggen af politi, da

Citroënen gled ud i den sparsomme aftentrafik. Han tændte samtidigt for en smøg og radioen. Phil Collins strømmede ud af radioen. Det skulle åbenbart være Phil der stod for soundtracket til denne, hans livs hidtil værste aften. Han siksakkede igennem midtbyen, for til sidst at ende ved værtshuset Anne Lises Bar. Han fortsatte et par husnumre ned af gaden, og fik listen Citroënen ind i en port, hvor den ikke tiltrak alt for meget opmærksomhed. Bilen havde han fundet i en sidegade til den vej hvor Hilmer & Søn havde lagerhal. Det var ingen sag for ham, at åbne og starte sådan en gammel bil. Han havde kørt den anden vej, og dermed længere væk fra brændpunktet.

Nu stod han med røgen fra endnu en cigaret, bølgende op foran ansigtet, imens han kunne høre dæmpet musik inde fra baren. Stemningen var åbenbart høj derinde. Men meningen var jo også han skulle have været her for flere timer siden, hvor der kun ville være stamgæster og hans kontakt mand på stedet. Nu var klokken imidlertid næsten halv tolv, og flere mennesker havde åbenbart fundet ind til byen, for en festlig aften. Scorpions kørte på jukeboxen. Han overvejede at bruge en femmer på Phil Collins, men tænkte at det nok var lige meget. Han skævede i stedet, over til hjørnet hvor hans

kontaktmand skulle sidde. Bordet var langt fra tomt. Men der var ingen han kendte. Til gengæld lugtede der stramt af strisser ovre ved bordet.

De kiggede begge to væk fra døren, da han kiggede derover. Han så også en bule under den enes vindjakke, som sagtens kunne være et skydevåben. Alene det, de begge sad med jakke på, i denne varme, var nok til at slå alle alarmer igang, i Johns hoved. I stedet for at gå over mod bordet, lod han som om han skulle på toilettet, og gik om på den anden side af baren. Et blik over skulderen fortalte ham, hvad han havde ventet. Begge jakker havde rejst sig op, og begyndte at spejde over mod ham. Han gik rask tilbage til døren, og forlod etablisementet i løb. Det så ikke ud til at de egentligt havde forventet han dukkede op her. I hvert fald var der ikke andre udenfor. Eller måske var det slet ikke politiet der havde siddet derinde? Han havde før hørt om andre transportører der havde oplevet et rask lille hold-up, når lasten skulle overdrages. Nej, det havde været politiet, det var han helt sikker på. De havde bare ikke ventet at han virkelig ville komme her, hvis det skulle lykkes ham at slippe fra politiet ved motorvejsrampen.

Han gav pokker i alle færdselsregler da han atter sad i bilen, og opsummerede situationen. Han sad nu i Jyllands mest eftersøgte bil, med 1500 gram heroin. Heldigvis havde han fået det med sig, fra byggepladsen. Han måtte tænke klart. Han slukkede radioen, som havde stået på P1, og som havde et eller andet talkshow i gang. Nu gik det nemmere, med at tænke. Op med vinduet, og op med en smøg. Han inhalerede grådigt de første par hvæs, og følte så han havde bedre kontrol med sig selv igen. Sagen var klar. Han måtte ud af landet, det stod klart. Kontanter havde han ikke så mange af. De 5.000 han havde fået, havde han naturligvis stadigvæk, men de rakte heller ikke, til en flybillet til Costa Rica. Flybillet?

Hvad tænkte han på, hvis han først dukkede op i lufthavnen med sit eget pas, ville han snart sidde bag lås og slå. Han måtte satse på biler. Citroënen var bestemt hverken komfortabel eller sikker nok at køre i. For det første var den snuppet få hundrede meter fra det sidste sted hvor de havde set ham, og for det andet ville han gerne sidde i noget der kunne køre væsentligt hurtigere end en femten år gammel BX, hvis det skulle blive

nødvendigt igen, at stikke af fra politiet. Han bestemte sig for at køre til en af sine venner som boede i Sønderjylland ikke langt fra grænsen.

KAPITEL 5

Bjørnen sad på sit kontor på Århus Politigård. Telefonen blinkede, og viste at der var to beskeder på svareren. På bordet foran ham, lå sagsakterne fra heroinsagen. Ved siden af stod et par tomme kaffekopper, og et fad med nogle trøtte madder. Han var netop ved at læse rapporten, fra aftenens fejlslagne aktioner. Han ville snart miste sagen, hvis det blev ved med at gå i fisk for ham. Rapporterne talte deres tydelige sprog. Telefonen gav sig til at hyle, han tog røret og satte det i klemme, mellem skulderen og øret, og brummede - *Det er Mikael*, ned i tragten. En af assistenterne oppe fra Uroerne var i den anden ende. Eftersøgte dukkede op på Anne Lises Bar for et halv time siden, men havde luret narrestreger, og var smuttet igen, inden hans mænd havde nået at få fat i ham. Han var forsvundet i en blå Citroën, i østgående retning, og Uroerne havde herefter mistet ham igen. Bjørnen sukede. Det var kun hvad man kunne vente. Endnu en streg i den sorte bog.

Hele sagen havde udartet sig, over alle forventninger. De havde været på sporet af den narko-liga i 18 måneder, og det med indvirken fra det hollandske politi, havde de netop fået fastslået stedet hvor udvekslingen

skete, lige ved den hollandsk-tyske grænse. En sort BMW havde lastet en mængde heroin, og var derefter kørt på autobahn til Danmark. På trods af Schengen samarbejdet, ville man vente med at pågribe transporten, indtil den danske grænse. Det tyske politi kunne sagtens have stoppet bilen, og foretaget arrestation. Men det var usikkert hvor meget det ville forhale sagen, inden sigtede ville blive frigivet fra tysk varetægtsfængsling til domsfældning i Danmark.

Dette ville man undgå, med det strålende resultat, at rendezvous'et på motorvejsrampen ved Tilst, endte i absolut ingen ting. John Nielsen var nu eftersøgt i hele Danmark, og han havde netop givet signalement til både de tyske og svenske myndigheder via telex. Eftersom de transporterede fra Holland til Danmark regnede han med at sigtede ville forsøge at tage over Tyskland til enten Holland eller Frankrig. Rejseholdet var allerede på vej til den tyske grænse, for at oprette enheder, til de ubevogtede grænsegange. Lige nu kunne Bjørnen ikke gøre andet, end at arkivere de nyeste sagsakter, og tage hjem i seng. Først måtte han dog kontakte rejseholdet, og fortælle om Uroernes intermezzo på baren.

Ved afkørsel 73, Aabenraa Nord, kørte Citroënen til højre mod Aabenraa, og fortsatte ind i byen. Nu kørte John langsommere. Han kørte stadig en smule for stærkt, men ikke nok til at politiet gad stoppe ham for det. Hvis han kørte helt lovligt, ville han vække cirka lige så meget opmærksomhed midt om natten, når han havde vejene næsten for sig selv. Han trillede ind i boligkvarteret Petersborg, og parkerede et par blokke væk fra sin vens lejlighed. Derefter gik han til fods op af trappen. Nu kunne han for alvor mærke han var på flugt. Der var en fyr der havde gået bag ham godt 100 meter, og han havde nærmest ventet at få en pistol stukket i ryggen hvert øjeblik. Da han kom til den rigtige opgang, havde den anden dog fortsat videre. Nerver. Han måtte have styr på sig selv og situationen, inden han fik kuller, og gjorde noget uoverlagt. Han ringede på, først to gange hurtigt efter hinanden. Da der ikke skete noget, holdt han knappen inde, indtil han hørte nogen råbe - *Ja, ja for helvede, jeg er på vej!* inde fra lejligheden. Et øjeblik senere flåede Martin døren op, og gloede ud på ham, med forsovede øjne. - *Hvad fanden laver du her? Klokkeren er,* der var en pause imens Martin kiggede på uret, - *Halv fire om morgenen!*

- *Jeg har brug for hjælp, mand.*

- *Du ser mig sgu noget desperat ud,* sagde Martin, og grinede

skævt.

- *Ja, politisen vil gerne snakke med mig.* Han grinede tilbage. Pludselig virkede situationen ret komisk. Inde fra soveværelset lød en kvindestemme,

- *Martin, hvem er det du snakker med? Gider du fortælle den tosse at klokken er mange?!*

- *Kom, vi går ind til mig.* Martin vinkede John ind og låste døren efter ham. Efter at have sat Martin ind i sagen, fik han selv det overblik han så desperat havde brug for. De aftalte at Martin skulle leje en bil næste morgen. Martin havde selv været transportør i årevis, som en bibeskæftigelse, og havde mange kontakter i de fleste lande. Han fandt et par bajere frem, og de sad og snakkede en times tid. Da John lå på sofaen, med et tæppe over sig, følte han sig for første gang sikker på sig selv, siden politiet havde overrasket ham ved afkørsel 47 om aftenen.

Næste morgen vågnede han ved at høre Martin tage afsked med Susanne. Hun kom ind i stuen, pegede på ham, og smilede.

- *Hej John!*

- *Hej Sus, undskyld jeg sådan trænger mig på.*

- *Det er helt i orden. Martin har fortalt hvad der er sket.*

- *Jeg smutter snart igen.*

- Om senest tre timer er Martin her igen. Med nyt pas, lejet bil og nyt tøj, sagde hun.

- OK? mumlede John,

- Ja, du skal rejse som forretningsmand. Du afleverer bilen hos Avis i Frankfurt, og tager ruteflyet til Krakow. Resten af planen er lidt usikker endnu.

- Jeg skal love for, I har haft travlt, grinede John. Susanne smilede;

- Det er ikke første gang, jeg planlægger sådan noget. Martin står altid og tripper, som en lille pige der skal tisse, når han skal planlægge noget, og han lægger med garanti et æg, inden han kommer med en plan der er brugbar. Derfor overtager jeg kommandoen, smilede Susanne. John smilede tilbage. Susanne var faktisk temmelig attraktiv, på trods af hun var mindst 10 år ældre end ham. Hun var en handlekraftig dame, som vidste hvad hun skulle gøre. Hans chance for succes ville stige til mindst det dobbelte, så længe hun var med i aktionen. Men Susanne arbejdede ikke gratis.

- Hvor meget? Spurgte han hende,

- Hvor meget hvad? Smilede hun sukkersødt tilbage.

- Ja, hvor meget skal din.. jeres hjælp koste?

- Det bliver ikke så dyrt. En tredjedel af det vaskepulver du har. Og så betaler vi både leje af bil, flybillet og kontanter så du kan klare dig på rejsen, nu smilede Susanne ikke længere.

- Et halvt kilo hero? Det var ikke småting, John kiggede vantro på hende.

- *Nu skal du ikke blive nærig. Det er jo slet ikke dit. Hvor meget skulle du have for den transport i første omgang?* Susanne havde ret. Han ville få 10.000 for transporten. Udover de 5 han allerede havde fået udbetalt på forhånd.

- *Okay, okay. Jeg værdsætter jeres hjælp.* Han gav op. Det kunne ikke betale sig, at slås for noget der ikke var hans, og slet ikke med folk som havde hans liv i sin hule hånd. Susanne gik ud i køkkenet, for at fylde kaffekoppen. John sprang i sine sorte combat bukser og støvlerne. Jakken hang over en stol, og han tjekkede at det hele stadig var der. Det var det. Både stofferne men også hans penge. Han vidste han kunne stole på Martin. Susanne derimod, kunne sagtens finde på, at tage sin betaling på forskud i form af et par streger, for at klare tankerne. Han fandt en sort ærmeløs t-shirt frem, og var således påklædt, da Susanne kom tilbage fra køkkenet. Hun havde et kamera i den ene hånd, og en hår-trimmer i den anden. Vi skal lige have ordnet dig, og taget et par billeder til passet. Hun gennede ham ud på badeværelset, - *Så kan du godt strippe, Cowboy!*

- *Strippe?* John så forbavset på hende.

- *Ja, det hele skal af. Du lugter af angst og sved!* John smed tøjet, og sprang ind under bruseren, imens Susanne så på. Han bemærkede, at hans stolthed tilsyneladende synes det var fedt nok hun ikke var skredet. I hvert fald var den halv fed, da han trak forhænget for, og åbnede for vandet. Susanne grinede,

- *Du er en flot fyr, John. Synd jeg skal sende dig afsted nu.*
- *Og hvad tror du Martin ville sige til det, hva?* mumlede han, imens de varme stråler ramte hans ryg, og fik ham til at slappe af i musklerne i nakken og skuldrene.
- *Han ville sandsynligvis slå os begge fordærvede, hvis han opdagede det,* grinede hun. Han opdagede at hun jokede, og slappede endnu mere af.

Da han kom ud af badet, lå der rene boxershorts på toilettet til ham. Han tog dem på, og kaldte på hende. Hun dukkede igen op, i badeværelsesdøren, og tændte for trimmeren. Fem minutter senere, synes han, han lignede en straffefange,

- *Du har taget alt for meget af!* brokkede han sig,
- *Nej, slet ikke. Du lignede en vildmand. Desuden er vi nødt til at få dig lidt væk fra dit gamle jeg, hvis du ikke har lyst til at rende på de blå, nede ved grænsen naturligtvis?* Han kiggede på hende,
- *Tror du virkelig de holder øje med mig, ved grænsen, allerede?* spurgte han,
- *Det er jeg 100% sikker på. Og du skal anlægge øjne i nakken, og paranoia i en fart, hvis du vil forblive på fri fod i den nærmeste fremtid.* Han gav hende i tankerne ret, og kiggede sig om, efter noget mere tøj at tage på. Han havde stadig en bule i shortsene, og synes han burde skjule den lidt

bedre, inden han rejste sig op. Hendes øjne fulgte hans, og hun grinede,

- *Nej, du bliver nødt til at vente, til Martin dukker op med tøjet, før du kan få mere på.* Hendes øjne glimtede, og hun nød åbenbart hans sårbarhed. Inden han nåede at svare, sagde hun

- *Bare rolig, hvis den ikke er faldet når han kommer tilbage, kan det være han tror det er til ære for ham du flager for.* Han rødmede helt ned på halsen, da han rejste sig op, og satte sig ind på sofaen, hvor han kunne få tæppet på. Susanne kom ind, og satte ham ind i enkelthederne i planen, og spurgte til de sidste 24 timer,

- *Har du brugt din mobiltelefon siden du kørte fra Århus?* Han forklarede at den lå i Bimmeren, som sandsynligvis stod på politigården deroppe, og grinede af ham, og hun nikkede tilfreds med svaret.

KAPITEL 6

Vægtelefonen ringede, og vækkede ham. Udenfor sang fuglene. Han løftede hovedet fra puden og kiggede over i Jennys side af sengen. Tom. Telefonen ringede igen. Så var hun sikkert taget afsted på arbejde. Han kiggede på uret. 9:52. Han havde ingen aftaler før i eftermiddag. Telefonen ringede atter, og stoppede så midt i ringet. Han gad ikke tjekke nummerviseren, og trak i stedet dynen længere op over hovedet. Sekundet efter, ringede hans mobil. Altså arbejdsrelateret. Han væltede clockradioen på gulvet, sammen med vielsesringen og den bog han var igang med at læse. Fandt så ud af, at telefonen åbenbart ikke stod på natbordet. Han stak hovedet ud af dynen, fandt den på gulvet ved siden af de andre ting. Han åbnede den, og trykkede på den

grønne knap,

- *Mikael Kristensen*, han håbede det var noget rutine, som han kunne sætte en anden til.

Han var slet ikke vågen endnu. Efter gårsdagens misere, havde han talt med rejseholdet i næsten to timer, og først derefter kunne han cykle hjem til Mejlgade og konen. Med andre ord; han var i et gevaldigt søvnunderskud. Stemmen i telefonen præsenterede sig som Ejnar Hillingsø fra Rejseholdet. Bjørnen var straks lysvågen, og han satte sig op i sengen, og prøvede at gnide søvnen ud af øjnene, imens han forsøgte at flytte Musse, deres sorte hankat, fra sin brystkasse, så han kunne trække vejret, mere ubesværet. Hillingsø fortalte at de havde indsat samtlige ledige enheder på strækningen ved den dansk-tyske grænse,

- *Det er tydeligvis her han vil forsøge at slippe over igen. Slipper han ud af Tyskland til enten et østblok land, eller længere sydpå, bliver han meget svær at finde. Derfor inddæmmer vi situationen nu.* Bjørnen spurgte om der forventes mere fra deres side,

- *Nej, vi overtager sagen herfra. Din afdeling og især du er ikke længere på sagen. Efter stuntet med plankeværket i går, står du sandsynligvis til noget motion, inden du igen overtager en sag. Men det er naturligvis en sag mellem dig og din chef.* Han stod i

chok ude i køkkenet, og hældte kaffe op. Sikke en overhaling. Og så bare fordi man lider af for store knogler! Han måtte hellere lige ringe til et par af kollegerne og høre en stemningsrapport fra Gården, inden han bevægede sig derind på egen hånd.

Han sad stadig i køkkenet en time efter, solen havde fået mere magt over himlen, og han følte sig som en telefonsælger på speed. Endelig havde der været bid, da han ringede til nummer 8 fra afdelingen, i telefonlisten. Leif Jordi, som havde været indsatsleder i aftes, hos Hilmer & Søn, tog telefonen og knurrede en hurtig remse af, med navn og afdeling,

- Hej Leif, det er Mikael. Ved du hvad der er sket i sagen, siden i går? Leif lød mest af alt irriteret over at blive forstyrret midt i arbejdet, men svarede så

- Jeg har ikke hørt noget, og jeg har ikke fået overdraget sagen, hvis det er det du er bange for? Virkede han en anelse bitter?

Bjørnen lod det ligge,

- Nej, slet ikke. Jeg frygter mere at sagen er gået gården af hænde, og er overdraget - eller overtaget, af rejseholdet.

- Jeg har ikke hørt noget, som sagt. Men du får det vel at vide, hvis der er nyt i sagen, når du kommer herind? Bjørnen ringede af, og sprang ud i badet.

Han var slet ikke oplagt til at afgive sagen. Uanset hvad, ville han sandsynligvis miste den, når John Nielsen forlod Danmark. Århus Politi arbejdede ikke med internationale sager, og så blev det enten Rejseholdet, som allerede havde begge hænder i kagedåsen, eller Interpol der overtog sagen. Interpol regnede han dog ikke med det blev, da de havde større fisk at fange. Grunden til at Bjørnen var så øm over denne sag, var mest at han havde arbejdet med den i mere end 2 år, siden de fangede en transportør, som åbnede munden lidt for meget. Havde det bare været de halvanden kilo heroin, havde politiets midler set meget mere begrænsede ud. Men det var en dråbe i havet. Der var transporter flere gange om ugen, og ofte op til 10-12 kilo i en transport. Alt i alt havde Bjørnen brugt mere end 1.000 timer på sagen, og ville hade at se den tabt. Heldigvis vidste han at transportøren ikke havde mulighed for at kontakte bagmanden hvis det gik galt. Så han var ikke bange for de skulle opdage der var noget galt.

Det skete jo ind i mellem at en transportør blev snuppet - det var en del af statistikken, og en kalkuleret risiko

man løb. Men de skulle have pågrebet netop denne transportør, i håbet om at også han ville være åbenmundet, for at få strafnedsættelse. Herregud, han ville lade ham slippe med en bøde, hvis bare knægten kunne røbe et par navne. Det var småting de manglede, for at have det hele på plads, og kunne lave en storstilet aktion, mod både de danske, svenske, tyske og hollandske bagmænd. At sprænge en narkoring af den størrelse, ville være en ordentlig appelsin i turbanen, og pynte på hans cv, næste gang, der skulle findes en ny vicepolitiinspektør i kredsen. En stilling der pt. var andre der stod foran i køen til.

Omkring klokken fjorten, samme eftermiddag, smed Bjørnen sin cykel i stativet bag politistationen, og låste den af. Han nynnede og var faktisk i et godt humor. Måske på grund af solen. Måske endnu mere på grund af, at han endelig havde truffet en beslutning. Han ville forfølge sagen, om han så skulle til Italien, Sydpolen eller Canada, i jagten! Han havde tidligere med held forfulgt sine sager - oftest med et strålende resultat, og det ville måske give ham good will nok, hos Politiinspektøren, til at det kunne lade sig gøre.

KAPITEL 7

Han klappede attache mappen, hvor det resterende kilo lå, nu pakket ind i flere lag plastic og omklædt med jordslåede viskestykker, for at overdøve lugten af narko, hvis det skulle blive nødvendigt. John nynnede ikke, men var i mindst lige så godt humør som Bjørnen var det, 250 km længere nord på. Martin var kommet tilbage for en times tid siden, han havde ikke haft et pas med, men havde haft alle delene til det, og Susanne var næsten færdig med at sætte det sammen, med de billeder hun havde taget af ham, efter badet. Først

havde hun givet ham en ny frisure, taget billeder, og efterfølgende trimmet endnu mere hår af - for at lave et "Før"-billede, der heller ikke lignende hans gamle jeg for meget. Han skulle rejse som Thomas Hansen. Navn og CPR havde de "lånt" hos en af Susannes bekendte. Så hvis det tyske politi bestemte sig for at tjekke passet, ville navn, fødselsdato og ikke mindst pasnummeret stemme overens. Der skulle en overordentlig vågen tolder eller betjent til at opdage, der var noget der ikke var, som det skulle være, hvis de skulle finde på at undersøge ham nærmere, på rejsen. Der blev også stemplet i passet, så "Thomas" havde været i Krakow et halvt dusin gange tidligere, for at få det til, at ligne en rutinemæssig rejse, for forretningsmanden.

Martin gav rettede hans slips, og formede et OK-tegn med tommel- og pegefinger.

- *Du ligner sgu en million, John... eh, Thomas!* grinede han. John følte, at han var helt inde i rollen. Han fik en ny mobiltelefon, med taletidskort - til nødsituationer, som Susanne sagde. Det eneste nummer der var indkodet var til et andet dansk taletidskort, som aldrig havde været i brug, og som var til en telefon der lå på skrivebordet ved siden af Susanne. Hvis det brændte på, kunne han sandsynligvis nå at smide telefonen fra sig, uset.

Omvendt ville det også være smart, hvis der skulle foretages yderligere rejser fra Krakow. Martin havde også været nede og hente en Peugeot med et par år på bagen, hos Avis. Bilen måtte helst ikke være for prangende, og hverken for gammel eller for ny. kopi af registreringsattest og lejeaftalen lå i en anden attache mappe, sammen med pengene. Der var meget langt til den unge rod med langt hår, og en temmelig vild tøjstil, til denne unge mand, med livet åbnet, en solid bil, pænt jakkesæt og mapper og mobil der passede til stilen. Han kiggede sig endnu engang i spejlet. Susanne rakte ham en plasticpose, og han kiggede ned i den. Et par solbriller, en læderpung og et armbåndsurs med stållænke. Stilen var fuldført. Han var nærmest overbevidst om, at han kunne gå en tur i kvarteret hjemme i Århus uden at blive genkendt, i denne mondering, og som Susanne sagde - det næstvigtigste er, at du ikke ligner dig selv. Det aller vigtigste er, at du ikke ligner en der er forklædt! Det var heldigt at have venner som Martin og Susanne, selvom det kostede ham dyrt, i heroin.

Bjørnen svedte mere end normalt, og havde fået svedpletter under armene på skjorten. Bundgaard sad overfor ham og tronede. Poliitiinspektøren var selv

overvægtig, og havde bare grint, da han læste det sted sted i rapporten, der omhandlede Kriminalkommisær Kristensens manglende evne til at optage forfølgelse igennem plankeværket.

- *Situationen er den, at hele afdelingen er til grin lige nu. Sagen er gået i hårdknude. Vi mister fyren ikke bare en, men tre gange, hvis vi tæller Uroernes klodsede opførsel på Anne Lises Bar med i ligningen. Det ser ikke godt ud, og Hillingsø fra rejseholdet er temmelig utilfreds med vores indsats i aftes. Bjørnen blev forbavset. Ikke noget om at sagen var taget fra dem. Alligevel var det ikke rart, at chefen trak det frem nu, hvor han gerne ville have yderligere beføjelser i sagen.*

- *Men Bundgaard, for satan. Fyren er ikke nogen nybegynder. Han arbejder professionelt, og alene det faktum at han ikke er blevet pågrebet tidligere, viser bare hvor dygtig han er. Han bladrede i en bunke papirer,*

- *Han snuppede en Citroën på Elmelundsvej i aftes, uden videre. Vores folk var i gården ved Hilmer & Søn, samtidig kom jeg og flere patruljer fra sidevejene. Vi var der maksimalt tre eller fire minutter senere - der var fuglen fløjet. Selvom det er en gammel bil, viser det med al ønsket tydelighed, at det ikke er første gang Hr. Nielsen låner en bil. Bundgaard kiggede på ham, og spurgte så*

- *Hvad er det du vil, Mikael? Du har det blik i øjnene. Du har styr på sagen. I går aftes... ja, det kan jo ske for alle. Vi undervurderede ham alle sammen. Hillingsø fortalte han havde haft telefonisk kontakt med dig, både i aftes, og her til formiddag,*

han har sikkert fortalt dig, at de vil gøre alt hvad de kan for at overtage sagen allerede nu, de tager den under alle omstændigheder, når fyren er forduftet syd for grænsen.

Bjørnen kiggede på Bundgaard, han kunne lide den gamle. Han pakkede sgu ikke noget ind, eller tog for fint på tingene, han bestemte sig for at lægge alle kortene på bordet.

- Okay, nu skal du høre! For det første, det jeg vil, er at overtage sagen. Også selvom den bliver international! Jeg har brugt mange - rigtig mange - timer på den sag, og jeg har fat i den lange ende. Derudover, har jeg ganske rigtigt snakket med Hillingsø. Han fortalte mig i formiddags at de allerede havde overtaget sagen - og derudover at jeg trængte til motion! Bundgaard brød i latter.

- Ja det kan du fandme bilde mig ind! Han har travlt, den lille splejs. Ikke som os andre, der kan sidde en varetægtsfange til ro! Bjørnen måtte også smile. Jo han var god nok den gamle,

- Hvad vil du så gøre nu? spurgte han, ikke uden nerver. - Du ved jeg ikke kan give dig sagen på egen hånd. Der er briefing om .. præcis ti minutter oppe i Plenum 1. Jeg tager sagen med, og jeg skal anbefale dig. Så skylder du mig også at gøre dit yderste! sagde han.

- Det ved du jeg vil gøre! Bjørnen mente det, uden tvivl. Det vidste Bundgaard godt. Han gjorde altid sit yderste. Han klappede Bjørnen på skulderen,

- Det ved jeg.

KAPITEL 8

Solen stod ind på højre side af bilen, og varmede hans lår. Radioen spillede, og denne gang var det ikke Phil Collins, men til gengæld en af de nye med U2. Han nynnede med. Alt tydede på, det ville gå godt. Susanne havde givet ham de sidste instrukser, ved bilen, og sendt

ham i retning af grænsen. Det var meningen han skulle køre over Kruså, som var den største overgang i nærheden, uden alt for mange lastbiler, som tolderne så godt kunne lide. Skulle det vise sig, at der var toldere eller betjente der, kunne han stadig nå at dreje af, uden at tiltrække sig opmærksomhed. I så fald skulle han prøve Sæd grænse. Der var godt nok et langt stykke at køre - men i hans situation kunne man ikke være for sikker. Noget Susanne mindede ham om, sammen med instruktionerne, hvor hun også gentog, at han hellere måtte udvikle en skrigende paranoia i en fart, hvis han ville overleve det her.

En time senere kørte han ind på den tyske autobahn. Der havde faktisk været toldere ved grænsen, men han havde holdt øje med dem, en smøgs tid, det var ulempen ved Avis' biler. Man måtte ikke ryge i dem. Så i stedet tog han en smøg pause ved et supermarked lige før grænsen, hvor han kunne holde øje med både tolderne, eventuelle betjente og alle dem der krydsede grænsen. De tog kun varevogne og lastbiler ind, og alt tydede på, det var rutine kontrol. Der var heller ikke paskontrol, så hvis han kunne holde nerverne i ro, ville der sandsynligvis ikke være fare. Han var ikke så kendt længere vest på, og ville helst undgå turen til Sæd

grænse, hvis det kunne lade sig gøre. Det mente han godt det kunne. Han satte sig ind i bilen, tændte radioen, og trillede ud i trafikken, han gav signal, og fulgte derefter trafikken med cirka 10 km i timen for meget - igen for ikke at skille sig ud.

Han tjekkede for mindst 117. gang bakspejlet, og lagde mærke til en mørkeblå Ford Focus, der også havde ligget bag ham, da han foretog en overhaling kort før motorvejen. Han kunne ikke se personerne i bilen - kun at der var mindst to. Bilen var på danske plader. Sveden brød frem på overlæben, og han slikkede sig nervøst om munden. Nå, det kunne jo være så meget. Turister, der lige som ham skulle syd på. Alligevel havde han en nagende følelse i maven. Han bestemte sig for at finde ud af, om det var en hale, eller et tilfælde. Han gearede ned, trykkede på speederen, og bilen sprang frem. Han trak ud i yderbanen, og kiggede igen i bakspejlet. Jo, Focusen havde trukket ud, og var i fuld gang med at accellerere. Han trak ind foran en autocamper, og slap speederen. Eftersom han stadig var i fjerde, tog Peugeotten straks farten af, og han var snart nede på 100 km/t. Føreren af Focus'en blev åbenbart overrasket, for de blæste forbi, og John så at der kun var de to i bilen. De sad dog begge og kiggede ind i hans

bil, da de kørte forbi, med væsentlig mere fart, end tilladt. Altså havde de farten af ham. Hvad han ikke forstod var, at de ikke straks fik det tyske politi til at blande sig. Han gik ud fra at EU samarbejdet også gjaldt for politiet. I hvert fald, havde de ikke gjort det, og det blev hans chance.

Han trak lidt ud, og så at Focus'en tilsyneladende var trukket ind, længere fremme, for den var ikke at se i yderbanen, længere. Han kunne ikke bestemme sig for, om han skulle smide bilen i rabatten, og tage turen over marken, eller lade som om han havde motorstop, og få et lift med en lastbil, da han så der kom en afkørsel om 500 meter. Han bestemte sig for at fortsætte modsat retning af Focus'en, så han trak selv ud i nødsporet, og slog hazard-lyset til. Han trillede stille frem mod afkørslen, men kunne ikke se Focus'en eller nogen anden biler på deroppe. Så fik han øje på Focus'en, de var ved at trække ud i nødsporet - men de var langt foran afkørslen, og kunne altså ikke forfølge ham ret hurtigt, når de var nødt til at bakke flere hundrede meter, for at komme af motorvejen. Han trådte speederen ned i bunden af bilen, og blæste ud på afkørslen. En lastbil der også var blevet træt af motorveje, gav ham horn og lygter, imens den måtte

blokere bremsen, han chaufføren fingeren i bagruden, smilede for sig selv, og skyndte sig til venstre, da han kom op til tværvejen. Situationen var dog tilspidset, da bilen nu var genkendt. Han bestemte sig for at køre 10-15 kilometer længere ud af vejen, for at lægge Focus'en grundigt bag sig, og så ringe til Susanne, og høre hvad mulighederne var.

Martin skuttede sig, da han tændte for vandet. Hvorfor fanden skulle det også være så pissekoldt i lejligheden, lige så snart solen ikke stod på, 10 timer i døgnet? Han bandede og skruede op for den varme vand, da han pludselig hørte den høje ringetone, på Susannes "arbejdstelefon". Han kunne høre hun stadig sad i stuen, og kaldte på hende,

- *Det er vigtigt, skat. Batmobilen ringer!* han smuttede ind i badet, og kunne høre Susanne stå og give nogle få, korte ordrer i telefonen. Hun havde tilsyneladende lagt røret på, for han hørte døren til badeværelset blive skubbet op,

- *Hvem var det, skat? Thomas?* spurgte han, velvidende at hvis hun stadig havde nogen i telefonen, og det ikke var John, ville det ikke være smart at råbe hans navn.

- *Ja, han er kommet i problemer, på den tyske autobahn. En dansk vogn forfulgte ham. Det lykkedes ham dog, at ryste dem*

af, men nu kender de bilen. Det er bare lidt underligt...

- *Hvilket, skat?* Martin synes ikke det var spor underligt de kunne kende bilen, når de nu havde set den.

- *Han nævnte, at han ikke var sikker på det var politiet.* Susanne kiggede ind i spejlet, det var for dugget og hun opgav projektet igen.

- *Hvem fanden skulle det ellers være?* Mente Martin, og slukkede for vandet.

- *Jeg ved det ikke. Men politiet ville vel normalt overgive sagen til myndighederne i det land, en eftersøgt er i? Også selvom det måske er en af deres kriminalafdelinger... Jeg ved det ikke. Jeg har bare en dum fornemmelse i maven.* Susanne gik ind i stuen igen. Hun foretog en række opkald, og sluttede af med, at ringe til John igen,

- *Hej Thomas! Det er Lone. Jeg vil bare lige sige at planen er ændret.* Susanne kunne man stole på, tænkte han. Der var gået mindre end 20 minutter, siden han ringede. Hun rådede ham dengang til at køre ind på en stille skovvej, og holde bilen skjult, til han igen fik besked. Det gjorde han så nu.

- *Du kører i første omgang til nærmeste større by, og skifter bil hos Bureauet.* Hun havde styr på det.

- *Okay, der er en a...* Hun afbrød ham;

- *En Audi ville være fint! Så du afleverer bare den du har nu, og lejer en Audi hos Hertz igen.* Han vidste ikke rigtig hvor det bar hen. Han havde nær sagt Avis biludlejning. Hun virkede mere forsigtigt end det praktisk taget, var

nødvendigt.

- *Du virker meget påpasselig?* dristede han sig til, at spørge.
- *Ja, jeg har en dum fornemmelse. Tag en hvilken som helst bil, bare du får byttet bil, i en stor fart. Lad være med at leje den nye samme sted, hvor du afleverer den der. Helst ikke engang i samme by. Nummerpladen stinker langt væk, på den du kører i nu. Det bedste er at bruge offentlig transport til nærmeste storby, skifte bil. Destinationen har også ændret sig. Det får du at vide, når du har skaffet en ny telefon. Tag taletidskortet ud, og smid det i en kloak. Derefter smider du mobilen væk, i bunden af en offentlig skraldespand, og så køber du en ny telefon med tysk taletidskort. Du ringer herefter tilbage til mit andet nummer, kan du huske det?* John prøvede at huske alt hvad hun havde sagt, og bestemte sig for at han kunne huske alt det. Han svarede;

- *Ja, jeg kan godt huske det hele.*

- *Sgu ikke det hele, din idiot, kan du huske mit nummer?*
Bummer! Jo, han kunne godt huske Susannes nummer. Det sagde han til hende,

- *Godt Thomas. Nu gør du bare som jeg har sagt, og så tales vi ved!*

Han stod på banegården i Rendzburg og kiggede på tavlen. Det kunne godt være de tyskere havde orden i tingene, men sikke en orden. Man skulle åbenbart være et tysk menneske, for at fatte disse afgangstider. Han bestemte sig for at tage det næste tog, der gik til en

større by. Byernes størrelse, måtte han så bestemme ud fra info-kortet. Han gik ind på banegården og memoriserede de ti største byer i nærheden. Han var heldig. Få minutter senere kørte et tog ind på stationen, med retning mod en større by. Han vidste hvor han skulle stå af, så det var ikke noget problem. Han fandt sig en plads ud til mellemgangen, så han kunne holde øje med oversigtskortet, og satte sig til rette. Takket være Susanne, havde han stadig en plan at forholde sig til. Havde hun ikke tænkt på at give ham en telefon med, havde han nu blæst rundt på de små veje i Nordtyskland, uden chance for, nogen sinde, at finde Frankfurt. Et kvarter senere, meddelte stemmen over højtaleren, at det var hans destination næste gang. Han rejste sig op, og belært af tidligere fejltagelser, gik han først ned mod den ene udgang, en fem-seks andre, havde også rejst sig, og to af dem søgte ligeledes ned mod hans udgang. Han lod som om han havde glemt noget, på sin polads, og vendte sig om, da han kom ud i mellemgangen. De to andre fortsatte ned til udgangen, og han gik tilbage den den forrige dør. De havde ikke kigget efter ham, og de lignede nu heller ikke politiet.

På banegården trak John sine attache mapper til sig, og gik ind gennem de store dobbeltdøre, ind til en gammel banegårdsbygning. Han kunne ikke få øje på de to fra toget, og der var heller ikke andre, der så ud til at være

interesseret i andet, end sig selv. Han gav sig til at gå mod udgangen, imens han nynnede en popsang, han ikke kunne huske teksten til. Da han kom ud på gaden, kiggede han til begge sider, og fik øje på en Avis biludlejning. Han tænkte at det vel var okay. Hvis telefonen virkelig skulle være aflyttet, ville de lede efter ham, ved en Hertz udlejning. Han gik ind på kontoret, og fandt passet frem. Ekspedienten, der kun var en stor knægt på et par og tyve år, med mange bumser i ansigtet, kom frem til disken, og så ligeglad på ham. Han så sikkert en milliard forretningsfolk hver dag, der skulle bruge en bil i en fart. Enten fordi deres egen var gået i stykker, eller fordi de pludselig havde fået ny destination eller bare havde fået mere travlt, med at komme hjem. Han rakte passet frem, og bad om at låne en almindelig kategori B bil, til udleje straks, og med tilbagelevering til Avis i Frankfurt enten samme aften, eller næste dags morgen. John kunne ikke tysk, så han forsøgte sig med engelsk. Desværre virkede det ikke som om den unge mand, bag disken havde gjort sig mere umage for at lære engelsk, end for at holde sin hud ren. Det irriterede John. Hvis han var rigtigt uheldig, ville det ende med, at en mere erfaren ekspedient ville komme til - og han ville helt sikkert bede om kørekortet. Den unge mand, havde dog endelig fattet, hvad det var John ville, og gav ham en formular der skulle udfyldes og underskrives. Knægten

sagde noget, og John nikkede høfligt, i det han ikke fik fat i, hvad det var han havde sagt.

- *Führerschein?* Endelig gik det dog op for ham, hvad den unge stod og vrælede for.

- *Oh, Drivers license! Jo, selvfølgelig ville jeg vise dig det, problemet er bare det, at min bil er gået i stykker i Rendsburg, og jeg måtte lade autohjælp hente den, og bringe den til Danmark. I bilen lå mit kørekort sammen med registreringsattesten, såeh...* han slog ud med armene, for at vise hvor ubehjælpeligt og belejligt det naturligvis var, men den unge mand, så stadig ligeglad ud.

- *Du kan vel nøjes med mit pas?* Knægten nikkede, gik ind ved siden af, og tog en række kopier, af passet. Lidt efter kom han tilbage, med både bilnøgler og pas. John kunne have givet ham et stort smækkys, af glæde. Han besindede sig dog, og gav ham i stedet et klap på skulderen,

- *Good man. Thanks for you help!*

KAPITEL 9

Da han nåede tilbage til motorvejen, var han cirka 30 kilometer længere syd på, end den afkørsel hvor han havde efterladt den danske Focus om eftermiddagen. Nu var klokken efterhånden 21, og han overvejede at få noget aftensmad. Han manglede også stadig resten af planen. Så da han nåede til en motorvejskro, kørte han ind, og tjekkede at ingen fulgte efter ham. Det virkede som om han var temmelig alene. Da han havde siddet i bilen i et par minutter, bestemte han sig for, at kysten var klar. Han låste bilen, og gik over på kroen. Her bestilte han aftensmad, og gjorde damen begribeligt, at han lige ville løbe ind på tanken i mellemtiden. Heldigvis havde Susanne været forudseende, og givet ham kapital i euro. Han købte et taletidskort, en telefon som så ud som om den var produceret i efterkrigsårene, og et par pakker smøger, og vendte tilbage til kroen. Maden stod og ventede på ham, oppe ved kromutter, så han gik op, efter maden og en øl. Det mente han godt, han kunne unde sig selv, efter den stressede eftermiddag.

Efter maden, gik han igen ud på parkeringspladsen, og gik en runde, for lige at se hvem der ellers holdt her.

Da han kom tilbage til den Suzuki han havde lejet, fik han samlet telefonen, og fandt ud af, at han manglede en billader. Han gik tilbage til tanken, og opdagede en fyr, som også havde været inde at handle, da han var inde efter smøger. Han stod stadig og kiggede på skilte til forruden. Han lagde tilsyneladende ikke mærke til John, og han skyndte sig at købe billaderen, og smutte ud igen.

Tilbage ved bilen, fik han endelig liv i telefonen, og ringede til Susanne på Martins nummer. Han havde åbenbart haft lidt for travlt med at sige ja, da de havde talt sammen tidligere, for han kunne ikke huske nummeret alligevel.

- *Jeps, det er Gunnar Re.* Martins stemme lød glad i telefonen. Havde han slet ikke opdaget at det var et udenlandsk nummer der ringede? Nu håbede han, han havde købt rigeligt taletid.

- *Det er mig, din klovn. Giv mig Susannes nummer. Men hurtigt.* Han fik det, og ringede straks af. Et øjeblik efter, ringede telefonen hos Susanne.

- *Hej Lone, det er Thomas. Jeg har gjort som du bad om.*

- *Bortset fra at du ringer til Ma..min mands telefon! Jubelidiot. Nå, det er der ikke noget at gøre ved nu. Heldigvis fik du afsluttet hurtigt. Nu skal du høre. Har du skaffet ny bil og mobil?* Han bekræftede begge dele, og hun fortsatte -

Okay, så er planen den, at du nu ikke længere skal til Krakow. Du kører stadig til Frankfurt, men nu skal du smide den flybillet væk, jeg gav dig, og købe en ny, til Prag. Hvis noget går galt fra nu af, er du simpelthen på egen hånd. Jeg tør ikke gøre mere herfra. Når du kommer til Prag skal du finde præsten. Bed ham frelse dig fra onde mennesker, og han vil hjælpe dig. Det er i kirken bag Karlsbroen, og han taler engelsk... og held og lykke, knægt!

Da han havde lagt røret på, følte han sig mere alene, end han havde gjort, siden han havde vækket Martin natten før. Han var efterhånden blevet overrasket så mange gange, først naturligvis, på motorvejsafkørslen ved Tilst. Senere i midtbyen, af politiet med stingertæppet. Så på Anne Lises Bar, af uroerne. Siden hen på den tyske motorvej, hvor han havde troet sig helt sikker, fordi de ikke havde set ham forlade Århus. Han havde i hvert fald gjort hvad Susanne bad ham om; Han havde udviklet en heftig paranoia. Han sad lidt og tænkte på sin situation, og bestemte sig så for, at køre til Frankfurt. Gik noget galt der, måtte han finde ud af landet på andet måde. Helst ud over Schengen, med det falske pas, inden det også blev for varmt at bruge.

KAPITEL 10

Kommando-vognen, der i bund og grund var en ombygget varevogn, med fastmonterede lænestole bag i, samt monitorer og alskens udstyr installeret, havde netop krydset den dansk-tyske grænse. Bjørnen sad i passagersiden, og legede med radioen. Ved siden af ham, sad Leif Jordi og forsøgte at styre igennem den travle eftermiddagstrafik. Leif kiggede på sin passager, og sagde så

- *Du Mikael.. Jeg ved jeg var grov i telefonen i dag. Det var sgu ikke ment på den måde.* Bjørnen smilede, og kiggede på sin 10 år yngre kollega;

- *Det ved jeg godt. Det er faktisk mig selv, der har bedt om at få dig med!* Bjørnen var blevet lykkelig, da Bundgaard i eftermiddags, var dukket op, nede på hans kontor, og havde fortalt ham, at sagen var deres.

- *Rejseholdet holder skansen indtil I drenge når frem. Det tyske politi stiller mandskab til rådighed, og I er kommandohavende i sagen!* Bjørnen kunne godt mærke stoltheden. Det var

tydeligt, at politichefen havde haft tiltro til ham, siden de kunne få sagen hundrede procent overdraget fra rejseholdet - de fyre, gav normalt ikke et bytte fra sig.

Leif kiggede igen på Bjørnen,

- *Det er jeg glad for,* svarede Leif,

- *Hvilket? Rejseholdet?* spurgte Bjørnen desorienteret.

- *Nej for fanden, at du bad om at få mig med. Hvor er dine tanker,* grinede Leif, og satte lidt ekstra fart på, da de to vejbaner blev til tre, og trafikken tyndede lidt ud. Bundgaard havde stillet både kommando-vognen og en enkelt mand til rådighed, det utroligt velvillige samarbejde med det tyske politi, samt rejseholdets tilbagetrukkethed, måtte Politichefen have stået for. Imponerende, at den gamle ged alligevel havde så meget magt. Nå, men det var rart at have ham i ryggen, hvis situationen spidsede til.

Leif var også en retskaffen fyr, og havde været på sagen, næsten lige så længe som Bjørnen, så han kendte hele historien. Leif ville med al sandsynlighed også være den rette, hvis der blev brug for at redde kastanjerne ud. Nu svarede de direkte overfor chefen, ikke bare for Bundgaard. Det satte også situationen på spidsen. Leif nynnede med på en sang i radioen, og Bjørnen lod tankerne strejfe. Han tænkte tilbage da han som ung

betjent, første gang var blevet kaldet ud, i forbindelse med, at en ung narkoman havde taget en overdosis. I efterforskningsarbejdet, havde det vist sig, at nogen havde solgt ham halvt heroin, halvt stryknin. Han havde den gang troet der var tale om en mordsag, og var godt igang med at finde motiver, og mulige gerningsmænd i hovedet, da han ældre, og mere erfarne, kollega havde forklaret ham, at pusherne ofte blandede deres stof med andre ting, for at få flere penge for det de havde. Bjørnen havde været chokeret. Som jyd var han udstationeret i København, da man ikke må have læretiden og de første fem år i ens egen landsdel. Efterfølgende havde han haft travlt, med at pakke sin habengut ned, og finde tilbage til Århus. Her var narkotika ikke det store problem, og de havde kun en tiende del af det mandskab der tog sig af narko, som Storkøbenhavn havde. Men afskyen for narko og alle der levede af at sælge, distribuere og producere det, havde han beholdt, og den var ikke mindsket. Dette var også en af grundene til at han ville have knaldet John. For sagen betød John ikke det store. Men for første gang, i sin tid som professionel politimand, handlede Bjørnen i affekt. Han vidste fra efterretningstjenesten, at John Nielsen ikke var stofmisbruger.

Han havde ondt af stofmisbrugerne, og kunne for så vidt, godt forstå de arbejdede som transportører, for at finansiere deres eget forbrug. Men John Nielsen var udelukkende transportør for at tjene penge, til et luksusliv. Han levede for blodpenge. Og det gjorde man ikke ustraffet i et land, som Danmark. Selvfølgelig var det endnu vigtigere at få fat i bagmændene. Men Bjørnen regnede nu også med, at John ville lede dem til enten de hollandske bagmænd, eller afsløre at kartellet var endnu større, med bagmænd i flere lande. Som det så ud nu, var han i retning af enten Polen, Slovakiet eller måske Tjekkiet, ifølge det tyske politi, der havde observeret ham fra helikopter 2 gange, og 1 gang fra en politibil, siden han hængte rejsesholdets folk fra sig, nær Rendzburg. Rejsesholdet havde nu trukket sig tilbage til den danske side af grænsen, hvor de forholdte sig afventende, i første omgang, da der muligvis kunne være flere transporter på vej. De eneste danskere i tyskland var nu Leif og ham. De kørte i et adstadigt tempo, uden dog at køre stærkt. De havde ikke travlt, før han krydsede grænsen. De var nødt til at kende værtslandet, før de kunne indlede samarbejde, med de lokale myndigheder.

De havde besluttet sig for, at følge efter stille og roligt,

og uden at vække opsigt, især efter han opdagede de erfarne rejsefolk i Focus'en. Manden måtte jo have en 6. og en 7. sans, der trådte i karakter, når det gjaldt. Bjørnen bestemte sig for, at der skulle mindst 10 patrulje-vogne, og ikke mindre end 50 betjente til, når de tog ham. Han **ville** have ham. Om det så skulle kræve hele det polske politi, hvis det var der han ville hen. Polen var kendt for sin narkokriminalitet, så det var det land han selv tippede på, var målet for deres lille udflugt. Han nævnte det for Leif, som gav ham ret, og sagde

- Jeg er overbevidst om det bliver Polen. Sandsynligvis Warszawa eller Krakow, med flyforbindelse længere øst på. Men mon ikke rejsen slutter før da, for hans vedkommende? Alene det, han har fået professionel hjælp ud af landet, er meget, for en simpel transportør! Der er åbenbart en magtfuld mand der sidder og trækker i trådene, og som vil holde liv i John så længe som overhoved muligt.

- Enten det, eller også er han virkelig en større fisk, der har været tvunget til at tage en transport-tur, fordi en kuli er sprunget fra i sidste øjeblik? Bjørnen trak sig tankefuldt i næsen, skruede så op for Tina Turner i radioen, og faldt tilbage til sine tanker.

KAPITEL 11

Vladimir Keshron, var nok den rigeste kriminelle i den nordlige ende af Prag. Huset han boede i, lignende mest af alt noget der var klar til kondemnering, når man så det ude fra. Sådan kunne han bedst lide det. Indendørs tog det sig dog anderledes ud. De fire etager var smagfuldt indrettet. Det var dog kun de to øverste etager, der udgjorde Vladimirs private bolig. Den i kælderen blev brugt til forretninger. Mest de beskidte, såsom at lære pusherne at betale til tiden. Stueetagen bestod af et enkelt kontor, der dog fyldte mere end en tredjedel af etagen, og et bordel, med fattige østasiske piger, primært fra Thailand og Sri Lanka.

Hans privatbolig som talte over 600 kvadratmeter, havde alt hvad hjertet kunne begære. Man skulle ikke forvente at nogen som helst, i fattige lande som Tjekkiet boede som Vladimirr. Nu sad han i en læder-sofa af mærket Chesterfield, og slængede sig i morgenkåbe. Han gik sjældent med mere, medmindre han blev tvunget ud i den beskidte by. Det skete heldigvis sjældent, efterhånden. Hans højre hånd, en brutalt udseende tjekker, som vel var omkring 30 år, med et stor mensur-ar ned over den højre kind, og en smule overvægt, men med bevægelse som en ballerina, havde overtaget det meste af hans udkørende forretninger. Manden som bare blev kaldt Pjotr havde slået mere end 50 mennesker ihjel, på Vladimirrs forlangende. Han tøvede ikke med at skære knæskallerne ud af folk, som gjorde livet besværligt for Vladimirr.

Pjotr var ikke hjemme nu, hvilket gjorde, at han selv måtte gå ned og kigge til forretningerne nedenunder. På trods af de to dørmænd, gjorde pigerne ofte vrøvl, når man ikke var over dem, med pishen. En af pigerne, Leona, havde aftenen før svaret ham igen, og forlangt at få sit pas. Det havde endt med, at han måtte bede Pjotr lære hende respekt. Efter at have slukket en cigaret på

hendes ene bryst, og truet med at slukke endnu en, i hendes øje, var pigen blevet føjelig. Men at man skulle finde sig i den slags. Han *ejede* de piger, og det gjorde de bedst i at huske. Vladimirr gik ned af trappen. Han var normal af vægt, og var måske 1.80 høj. Alligevel havde han ikke samme ynde som Pjotr. På trods af, at hans alder ikke var meget over fyrre, bevægede han sig som en pensionist på aftentur. Han vraltede ned af de sidste trin, pustede ud - han hadede at de ansatte så ham svag, og gik derefter ud i lokalet, hvor 4-5 piger lå og snakkede på sofaerne. Der var næsten ingen kunder i aften. Det var der sjældent midt på ugen.

I det han satte sig i baren, og forlangte god whisky, kom Pjotr ind af døren. Hans ene øje var ved at antage en sygelig blå farve, og han havde blodstænk på både bukserne, og skoene. Han smed en plasticpose fra sig, og lagde en Beretta pistol fra sig på disken. Vladimirr glædede sig igen over, at han ikke længere selv skulle køre ude. Helbreddet tillod ham det simpelthen ikke.

- *En hård aften, Pjotr?* han bestilte et glas whisky til ham, og gjorde med en håndbevægelse en invitation, til ham, om at sætte sig ned. Pjotr satte sig træt på barstolen, tog sig til øjet, og kiggede ned af sig. Så sukkede han dybt, og drak whiskyen i een slurk.

- *Jeg må hellere gå op i privaten og skifte bukser, så jeg ikke skræmmer kunderne væk,* sagde han, mens han bestilte en

whisky mere, med hånden.

- *Vent lidt med det, Pjotr. Snart kommer Dimitri. Han skylder snart \$150,000, og han snakker uden om. Det kan godt komme til at svine lige så meget.* Pjotr nikkede, at han ville vente med at skifte, og drak i stedet ud. De gik sammen ned i kælderen, hvor en enlig, nøgen pære hang og dinglede, og gav et noget uroligt lys, i det rum de kom ind i. Selv væggnede var nøgne, bortset fra nogle lidt dekorerende fugtpletter oppe under loftet, var der kun en stikkontakt og en bordlampe, hvor ledningen var trukket ud af foden. Lampen stod på et mørkt bord, men nogle ubestemmelige pletter. Der var en stol på hver side af bordet. Den ene en udslidt kontorstol, med en affaldssæk trukket ned over sig, som skånebetræk. Den anden en vakkelvorn stol, uden ryglæn. Nærmest en firbenet skammel. Rummet fremstod både dystert og depressivt. Vladimirr tænkte på nogle af de mennesker der havde tilbragt megen tid hernede. F.eks. en gadepusher, der havde haft en sikker handel, for \$50,000, men som stak af narkoen, som han mente at have aftager til. I hvert fald så de ikke mere til ham. Før Pjotr tog ud for at lede fter ham. Pjotr var en dygtig menneskejæger, og det tog ham kun to dage, at finde nogen, som åbnede munden lidt for meget, og en time senere sad pusheren hernede, med ledningen fra lampen, mod sine tekstikler, og skreg, meget højt og meget længe.

Til sidst slog Vladimirr ham selv ud, og låste ham inde i lokalet. Det var mens han stadig kunne svinge en prober næve. Det var snart længe siden. Det varmede ham, at tænke på det. Pusheren havde klaret sig dernede i næsten fire dage. Det var faktisk ret flot, eftersom manden ikke havde fået hverken vådt eller tørt. Til gengæld var der en farlig stank, fordi han havde skidt i bukserne, da han døde. Vladimirr bestemte sig for, at tage et laksativt pulver, når han skulle stille træskoene. Det var sgu for uværdigt at skide i bukserne, selvom man var død og borte, og ikke kunne være klar over det. Pusheren snød aldrig nogen mere. Det gjorde de fleste andre heller ikke, i en lang periode efterfølgende. Pjotr var god til at lade rygten gå, og rygter har sin indvirkning. Han hørte støj ude på trappen, og forlod sine behagelige tanker, for at vende tilbage til nutiden, og til Dimitri, der kom storsmilende ind af døren.

- *Vladimirr! Pjotr! Mine venner. Jeg er frygtelig ked af situationen. Jeg har simpelthen haft at gøre med nogle dårlige betalere, der købte i store mængder, men som ikke kan finde ud af at betale tilbage!*

- *Jo tak, dem kender vi godt, mumlede Pjotr, i det han trak ærmene op, og tjekkede at Berettaen sad hvor den skulle.*

- *I kender det jo, drenge. Pludselig står man i gæld til op over begge ører, men jeg sværger, det bare er en midlertidig situation, jeg arbejder på at frigive nogle midler... mere nåede han ikke at sige, før der lød et øredøvende brag, da samtlige knogler i venstre fod, blev pulveriserede, af den 9 millimeters kugle, Pjotr affyrede.*

- *Som jeg sagde; Vi kender det! Og vi kan ikke lide dårlige betalere.* Han kiggede afventende på Vladimirr, ventede tydeligvis på nye ordrer. Han så helt afslappet ud. Som om han lige havde klappet Dimitri på skulderen, eller givet ham hånden. Vladimirr mindede sig selv om, at han skulle huske at holde den mand i sit brød. Han var værdifuld. Han kiggede over på Dimitri,

- *Hvornår kan vi forvente pengene?* Han forventede ikke et brugbart svar, og fik det da heller ikke,

- *I næste uge eller ugen efter, det tager tid, med så mange penge.* Vladimirr nikkede til Pjotr, og forlod rummet. Kort tid efter kom også Pjotr op fra kælderen. Han satte sig atter en gang ved siden af Vladimirr i baren, og sagde

- *Du havde ret!*

- *Hvad mener du?* Spurgte Vladimirr, som ikke kunne mindes han havde sagt noget, for nyligt.

- *Det kom til at svine. Fyren havde mindst 50 liter blod i sig. Det hele sejler dernede.*

KAPITEL 12

Byens skyline hævede sig foran ham, da han flettede ind til ringvejen i Frankfurt. Der havde ikke været en eneste bil efter ham, siden tankstationen, det var han helt sikker på. Han havde bemærket et par helikoptere,

første gang opdagede han den udelukkende fordi den lå stille i luften foran ham, i al den tid, han var inde og tisse, og den fulgte efter ham, da han kom tilbage på motorvejen. Fem kilometer senere, forsvandt den dog, og han regnede med, det bare var et tilfælde. I hvert fald havde han ikke set andre, siden da. Og slet ingen Ford Focus eller andre mistænkelige biler. Han havde endda taget to afkørsler, hvor han var kørt ned på den anden side, for at se om andre bilister fik travlt med at komme af, men der havde ikke været noget. Han kørte ind på lufthavnens område, og parkede bilen på Avis' område, låste den af, og tog sine mapper med sig. Han kom ind i lufthavnen, og bemærkede hvor meget mapperne egentlig lugtede af jordslæthed. Han tvivlede på at han ville slippe igennem med sin stinkende last, og bestemte sig for, at tjekke om der var hunde på vagt, inden han købte en ny mappe, til alle tingene.

Et smut hen forbi transithallen overbevidste ham om at de to toldere på vagt, ikke havde hunde med. Det så heller ikke ud som om de var særlig meget på vagt. Men klokken var også snart 1 om natten. Han var egentlig ikke rigtig træt. Det tillagde han mest adrenalin og koffein. Begge udmærkede stoffer, hvis man skal holde sig vågne. Han ville helst have købt en lækker læder-taske i *Duty-free* kiosken, men for at komme ind til den, skulle han forbi tolderne, og skulle han forbi toldereren,

måtte han have en ny mappe. Altså måtte han en tur i byen. Han gik over til Avis' skranke, og afleverede sine nøgler, samt kopien af registreringsattesten til den kønne ekspedient, der kvitterede med det smukkeste smil, han havde set den dag. Han smilede veloplagt tilbage, og forlod igen lufthavnen. Udenfor fandt han uden problemer taxi-holdepladsen, og fik præjet en vogn. Få minutter efter, sad han i en taxa på vej mod midtbyens butikker, til et marked der havde natåbent. Taxachaufføren nævnte godt nok lugten, og spurgte om en hund havde pisset på hans tasker. Han gav ham bare ret. Den historie var lige så god som en hver anden. Taxaen svingede ind på et lille torv, og han betalte. Og smuttede med sine lugtende tasker, ind i en lædervareforretning. En ældre herre kom ud fra baglokalet, og snart havde han fundet en sort kalveskindstaske, der nok var lidt dyrere, end det var nødvendigt. Også han havde spurgt hvor duften dog oprindede fra? John bestemte sig for at holde fast i historien med en tissetrængende hund,

- *Synd og skam, at sådanne kræ, skal rende og urinere i ordentlige folks tasker! Det var ellers dejlige tasker du har der.* Han gav bare manden ret, og forlod i hast butikken.

På torvet var der også et offentligt toilet, og hvis han syntes hans tasker lugtede grimt, var det intet at regne med, i forhold til lugten herinde. Han holdt vejret, og løb ind i en bås, som han låste efter sig. Han fik i en fart flyttet både narkoen fra den ildelugtende mappe, og pengene og de andre ting, fra hans anden mappe over i den anden. Så måtte han bare håbe, at tolderne ikke havde skiftet vagt imellemtiden, med mere vågne kolleger. Herefter styrede han ud på gaden, og ledte efter en container, til de aflagte mapper. Det fandt han dog ikke, så han smed dem bare i en affaldskurv, og løb ud til taxaholdepladsen. "Hans" vogn holdt der stadigvæk, og han satte sig ind, og fik forklaret chaufføren, han skulle tilbage til lufthavnen. Tilbage ved Frankfurts lufthavn, gik han atter turen ind til transithallen, men stoppede denne gang ikke op, men gik direkte over til damen, og forklarede at hans virksomhed havde booket plads i det forkerte fly, og at han havde brug for at ændre den. Han skulle have været med 4:50'eren til Krakow, men kunden havde allerede skrevet under - typisk, ikke? Nu skulle han så til den næste kunde, som befandt sig i Prag. Så hurtigt som muligt, faktisk. Damen var meget venlig, og fik straks booket ham ind på business class, på et fly til Prag, som faktisk var klar til afgang,

- Men overisning af vingerne har gjort de er forsinkede, så de holder stadig ved terminalen. Det er Exit 88, Hvis du går

gennem tolden derovre ved Sektion D, og til venstre anden gang, så kommer du direkte ud i transithallen. Men du må straks gå ombord! Han takkede for hendes hjælp, og skyndte sig over til tolderne, med sin nye billet. Nu svedte han igen, men denne gang ikke af frygt, men derimod af at slæbe jakken og mappen, og småløbe hen til tolderne. De var ganske rigtigt ikke ret vågne, og de kunne se han havde travlt, så efter et rutine-kig i passet, blev han gennet videre, og mindre end 10 minutter senere sad han i flyet, som stadig var ved at varme turbinerne op, og få afiset vingerne.

Bjørnen vågnede med et sæt, da hans telefon ringede. Et øjeblik var han desorienteret, så fik han dog placeret sig selv, og genkendte de røde lygter foran, som biler på motorvejen. Leif havde kørt indtil nu, og det havde faktisk været Bjørnens tur til at køre, for længe siden. Men Leif havde ikke været assistent mere end et år, og var i bedre træning med at køre mange timer i træk, fra sin tid som gadebetjent. Leif skævede over til ham,

- *Godmorgen Mikael. Du snorker så man skulle tro det var løgn. Først troede jeg sgu vi var punkterede,* Telefonen gav sig igen til at kime, og han fik accepteret opkaldet,

- *Det er Mikael Kristensen,* fik han mumlet, imens han forsøgte at vågne. Han fik en fornemmelse af *Dejá vu*

fra morgenen, hvor selvsamme telefon havde ringet.

- *Det er det tyske Bundespolizei. Vi har lokaliseret jeres skygge, i Frankfurt. Han var ved lufthavnen, hvor vi fik ham på overvågningskameraet. Han forlod imidlertid bygningen i hast. Mindre end en time senere, kom han tilbage til lufthavnsområdet. I mellem tiden har han skiftet sine to mapper ud med en ny attache-mappe. Det kan betyde han har fået afleveret varen her i Frankfurt, jeg tror dog bare, han har omlastet, da den nye taske er væsentlig større end de andre var.*

- *Tak for hjælpen. Er han gået i luften eller befinder han sig stadig i lufthavnsområdet?* Bjørnen havde en fornemmelse af, at han ville vente på afgang 04:50 til Krakow hvilket ville være om mindre end en halv time, og de holdt da også selv ved den polsk-tyske grænse, og ventede på at gå over. At krydse en landegrænse som politienhed med våben, overvågningsudstyr og så videre, er ikke så lige til, så de var tvunget til at vente, til John var i det polske luftrum.

- *Lufthavnspolitiet har oplyst, at han har ændret rejsemål, og i stedet har taget 03:45 til prag, som var lettere forsinket. Han vil være i det tjekkiske luftrum om ca. 20 minutter.* Bjørnen takkede for oplysningerne, og videregav dem til Leif, der straks fik vendt bilen, på en afkørsel, og begyndte at køre mod den tjekkiske grænse. Bjørnen gav sig til at ringe til sin chef, for at klare samarbejdet med tjekkisk politi. Dette var en streg i regningen, de havde været så sikre på at John ville tage til polen, at de ikke havde fået

clearet med andre myndigheder. Det ville sandsynligvis betyde en ventetid på mindst 3 timer, ved grænsen, før de fik deres *clearance* og kunne fortsætte politiarbejdet i Tjekkiet.

KAPITEL 13

De to prostituerede kom op af trappen under blandede thailandske og tjekkiske eder og forbandelser. Imellem sig, slæbte de et sort plasticstykke, viklet om noget, der kun kunne være et dødt menneske. De havde brugt over en time, på at rense rummet ned, og endnu flere pletter var tilføjet de eksisterende på både bord og stol. Takket være plastic-overtrækket havde kontorstolen overlevet atter en gang. Dimitri var ikke længere blandt de levende. Pjotr og Vladimirr kiggede kort hen på pigerne, og vendte tilbage til deres samtale. Vladimirr sagde,

- Han kaldes Præsten. Det er han ikke. Men han opererer fra kirken bag Karlsbroen. Det er et forholdsvis lille kartel, men de har magtfulde venner, hvilket har gjort vi har måtte tåle dem i alt for lang tid. Nu skal det i midlertid være slut. Præsten skal aflives, da han er deres hovedmand her i byen. De må ikke vide det er mig, der har gjort det. Konsekvenserne bliver simpelthen for uoverskuelige. Vladimirr rystede på hovedet, som om han havde at gøre med en skoledreng, der ikke ville høre efter, men havde en stærk far.

- Det er intet problem. Vi tager ham i morgen. I aften er det for sent, og mit øje gør ondt. Sagde Pjotr, og drak endnu et glas whisky. De var igang med den 3. flaske, og ingen af dem, talte helt tydeligt længere. Vladimirr stred sig op af trappen, og Pjotr sad alene tilbage i baren. Endnu en flaske whisky blev åbnet. Han overvejede at skifte tøj,

men følte ikke længere det var vigtigt. Hans øje gjorde stadig ondt - et sikkert tegn på, han ikke havde fået nok at drikke. Han drak atter en gang ud. Vendte sig halvt om i barstolen, og afslørede et par bukser der var plettet af blod, og som nok nærmere skulle smides væk, når han stod op næste morgen.

- *Aritha! Kom her hen, din skøge. Lad mig mærke din fine mis!* skreg han, så de nærmeste kunder vente sig om, for at se, hvem der havde råbt. Aritha, som åbenbart havde andre planer, end at vise mis til Pjotr, forsvandt ind i et kammer, med en kunde, der nærmest rendte rundt i et telt, på grund af en enorm rejsning, i hans lidt for stramme bukser. Pjotr bestemte sig for at han havde fået nok at drikke, selvom han stadig kunne mærke sit øje. Han forlod baren, og tog vejen op af trappen, lige så usikkert som sin chef, men i højere fart.

Kaptajnen gjorde opmærksom på, at de netop havde krydset den tjekkiske grænse, og om cirka tyve minutter, ville kunne se lyset fra Prag tone frem under sig. John kiggede ud af vinduet, og undrede sig over de sidste par dage. Meget var sket. Han sad med et par hovedtelefoner på, og forsøgte at lytte til lidt radio. Bruce Springsteen fortalte om gaderne i Philadelphia, men han kunne ikke rigtig nyde musikken. Han følte at

jorden var skredet under ham. Hvad der bare skulle have været en standard-tur til Utrecht havde udartet sig helt vanvittigt, og nu sad han her, i en lille tomotorers flyvemaskine, i Tjekkisk luftrum, med falsk pas, i noget tøj der ikke var hans eget, og med politiet i hælene. Han overvejede at melde sig selv til den danske ambassade. En lokal politistation ville ikke være en super idé. Var det ikke noget med at de tævede folk for småting hernede, i fængslerne? Han følte ingen trang til at finde ud af det. Omvendt var han heller ikke vild med idéen om at sidde 10 år i et dansk fængsel. Han var sluppet ud af landet, og var ret sikker på, at han var fri for skygger, siden han rystede dem af, på motorvejen. Og hvad så hvis helikopterne havde holdt øje med ham? Han så ingen helikoptere eller andet politi, da han kørte ind i Frankfurt, og tolderne havde ikke værdiget ham et blik, i lufthavnen. Om mindre end en halv time, ville han tjekke ud, i Praha Airport, og om en time, ville han sidde på en af Prags gadecaféer, nyde gadebilledet og en stærk kop kaffe, imens han ventede på at kirken bag Karlsbroen åbnede. Derefter var han ikke sikker på, hvad der så skulle ske. Kaptajnens stemme lød igen i højtaleren,

- *This is your captain speaking...* og bla bla bla. Han tog sikkerhedsselen på, sank et par gange, og håbede at hans ører ikke ville gøre ondt igen, som de gjorde da de lettede fra Frankfurt. Hans håb var dog forgæves, det

klikkede i ørene, og det føltes som om nogen prøvede at putte en finger derind, da kaptajnen pludselig gik ind i et dyk, og cirklede rundt, for at komme ind på runwayen. Et bump og det føltes som om kaptajnen gjorde det bedste han kunne, for at teste sikkerhedsselerne. Man havde åbenbart frygtet is på asfalten. Betyggende tanke. Han var mere end lettet, da han tog sin håndbagage og sin jakke, og bevægede sig sammen med de cirka 10 andre passagerer mod døren. En morgensur stewardesse gjorde hvad hun kunne for at sende et Malibu-Barbie smil til gæsterne, og takkede for en god flyvning. Hun sagde noget til ham, da han gik forbi, men han var fuldstændig ligeglad. Trængte bare til jord under fødderne og en kop kaffe.

Prags lufthavn, som er ganske moderne i modsætning til, hvad man måske skulle tro, var mennesketom, da den første morgensol skinnede ind af de store vinduer, ved loungen. John hastede forbi, kom ud i indgangspartiet, hvor rygning ikke var forbudt, og fik ild på en cigaret. Han tog et dybt hiv, holdt røgen inde, og kiggede ud over parkeringsområdet. Han overvejede om han for 3 gang på mindre end et døgn skulle leje en bil, men bestemte sig for, at det ikke var nødvendigt. Prag var godt nok en storby, men han skulle ikke så

meget omkring. Først skulle han hen til kirken, og hvad der skete, efter han havde talt med Præsten, havde han ikke tænkt så meget over. Han fandt en taxa, med en chauffør der sad og blundede. Han forklarede på engelsk, at han ville ind og se Karlsbroen, chaufføren nikkede og smilede, skød en lang tjekkisk remse af, og satte bilen i gear. John nikkede venligt til chaufføren, men svarede ikke, og gav sig til at kigge ud over byen, som kom tættere på. Kort tid efter, stod han på Karlsbroen og så helt forladt og ene ud. I en by han ikke kendte. Han kendte ingen mennesker. Han anede fandme ikke engang hvad der var for eller bag på Karlsbroen. Den kirke kunne jo ligge *hvor som helst* i den indre by. Han cirklede lidt rundt, og kort tid efter, fandt han en café der havde åbent. Som han havde forudset, da han sad i flyveren, bestilte han en kop stærk kaffe, og var heldig. Den unge pige bag disken talte godt engelsk, og forklarede ham, at der lå en kirke kun 2 gader væk, det måtte absolut være den, der lå tættest på broen. Han takkede for oplysningen og kaffen, og satte sig ved vinduet, hvor han kunne se den sparsomme morgentrafik ude på gaden. Imens han drak den første kop kaffe, kom der flere og flere mennesker derude. Han nød egentlig at sidde og lege turist. Selvom der sikkert ikke har været mange turister, der sad så tidligt om morgenen, og drak kaffe, og så ud på gaden, uden så meget som, at have fundet et hotel.

Han bestilte en kop kaffe mere, og faldt i snak med pigen. Hun var egentlig meget sød. Måske 19-20 år, halv langt brunt hår, brune mandelformede øjne, og et indtagende smil, med store smilehuller, som hele tiden kom til syne, når hun talte. Hun var tilsyneladende fra et fattig familie. Tøjet var pænt nok, men håbløst umoderne. Hendes hår var ikke sat op. Han fortalte at han var forretningsmand, og blot var i byen nogle få dage, for at afslutte en stor handel. Hun spurgte hvor han opholdte sig, når han var i byen, han svarede

- *Faktisk er det min første tur til byen, og jeg er lige kommet med morgensflyet. Jeg har ikke sovet siden natten til i går. Det har været nogle hektiske dage i firmaet, på grund af denne store kunde.* Hun nikkede forstående, viste smilehullerne endnu engang, og fortalte ham at der lå et pænt hotel et par numre længere nede ad gaden. Han takkede for oplysningen, sendte hende et indtagende smil, og nævnte, at det jo kunne være, han kom forbi til en kop kaffe senere på dagen, når hans forretninger var overstået for i dag. Hun smilede igen, og fortalte at det ville glæde hende, men hendes vagt sluttede til middag.

- *Hvor kan jeg da så finde dig?* spurgte han. Hun kiggede smilende på ham,

- *Vil du da gerne finde mig?*

- *Ja, hvorfor ikke? Du er måske ikke vant til travle forretningsmænd der kommer og drikker kaffe, og synes om*

servicen? Hun rystede på hovedet, og fortalte at der sjældent kom forretningsfolk i kvarteret.

- *Det er mest turister der kommer her. Og det er som regel overvægtige tyskere og skandinaver, der bare skal have noget hurtigt at spise, inden de skal nå at se hele byen, på den halve tid,* grinede hun. Han grinede tilbage til hende, gik et par skridt hen mod døren, og vendte sig så om,

- *Så må vi jo håbe, jeg kommer tilbage før middag!* Ude på gaden, var der efterhånden en del mennesker, og malerne var ved at tage plads oppe på Karlsbroen. Han overvejede at få lavet et maleri, af sit nye udseende, men bestemte sig for, at denne tur sikkert ikke blev værd at huske. Han slentrede i den retning pigen havde udpeget for ham, da han spurgte til kirken, og stod få minutter efter, foran en imponerende bygning, med et kæmpe ur. Det måtte helt sikkert være kirken. Han gik ind i våbenkammeret, hvor en hengemt lugt slog ham i møde. Han gik videre ind i den dunkle kirke. Oppe ved alteret var der tændt lys for den hellige Madonna, og der gik nogen rundt, inde i sakristiet. Han gik stille og roligt derop, som en turist, der værdsætter ældgamle bygninger. Det var han så langt fra. Men hvis det nu var den rigtige præst der gik rundt deroppe? Han kiggede ind i sakristiet, og i det samme kom manden der havde gået rundt derinde ud. Han var ikke netop klædt som en præst. Ulastelig i sort, men ingen kors, krave eller kjole. Han tiltalte ham på engelsk, og sagde, som Susanne

havde instrueret ham i,

- *Frels mig fra de onde mennesker*, præsten nikkede bare til ham, afleverede en pamflet han fandt frem fra en lomme. Han vendte sig om og vendte tilbage til sakristiet. John var paf. Han havde regnet med, at præsten ville vide, hvad det drejede sig om. Men på denne måde? Som om han bare var der, fordi han havde ventet på ham? Han gik mod udgangen. Halvvejs nede ad gangen, kom han i tanke om pamfletten, og puttede den i sin taske. Da han kom ud på gaden, tænkte han, at det var bedst han fandt et lidt privat sted, at læse den. Hvorfor ikke på caféen? Han havde beredt hende på tanken om, at han måske kom tilbage. Han gik den korte gang tilbage, og trådte ind i varmen. Hans næse begyndte at løbe. Det gjorde den altid når han kom ind, ude fra kulden. Han tog en serviet fra en holder på det nærmeste tomme bord, og så op mod disken for enden af lokalet. Hun stod og smilede fra øre til øre,

- *Hej igen fremmede. Du holdt hvad du lovede*, sagde hun, og smilehullerne blev endnu dybere. Han smilede tilbage, gik op til hende, væk fra de få kunder der sad ved glaspartiet ud til gaden, og svarede,

- *Det gør jeg altid. Rart at se dig igen. Og jeg fandt forresten vejen til kirken. Tak for hjælpen*. Hun smilede atter til ham, og svarede

- *Selv tak. Er du allerede færdig med dine forretninger? Jeg hedder Sasha, har du ikke et navn?* Forretningerne. Hun

skulle bare vide. Han fandt en nødløgn,

- *Jo, jeg hedder Tho... John, og jeg fik meddelelse om de videre forretninger via et bud. Så jeg skal sikkert derhen igen.* Disse løgne. Han havde levet på en løgn de sidste to dage. De kom så nemt. Selvfølgelig havde han løjet før. Og han synes selv, han var en habil løgner. Hvorfor sagde han nu sit eget navn? Han var her under dække, og nu løb han en risiko, bare for et par smilehullers skyld? Åh ja, men denne pige var noget specielt! Det kunne han føle. De snakkede så let sammen. Selv om det var så få ord de havde udvekslet, følte han, at han havde kendt hende i lang tid. Sasha. Det var et kønt navn. Han opdagede hun stod afventende, hun havde åbenbart sagt noget, for hun havde et spørgende blik i øjnene, men smilehullerne var der stadig,

- *Undskyld, hvad sagde du?* spurgte han, forsøgte igen at finde ligevægten, hun kiggede på han, og sagde så lidt langsommere, som om hun var bange for, at han ikke skulle forstå hendes ellers udmærkede engelsk,

- *Jeg spurgte om der er mange i dit land der hedder Tho-John?* Hun havde altså hørt, han var ved at sige dæknavnet. Han bestemte sig for at stole på hende.

- *Jeg hedder rigtigt John, men er her under dække.* Så måtte det bære eller briste. Han havde endnu ikke gjort sig klart,

hvor meget af historien han ville fortælle, men hvis hun pludselig farede over telefonen, eller råbte "Stop ham der", kunne han stadig nå at komme langt væk, inden politiet kom. Det var to ældre par der sad ved døren. De udgjorde bestemt ikke nogen trussel. Men han troede ikke hun ville gøre det. Han kendte hende overhovedet ikke. Havde lige mødt hende, havde udvekslet måske 20 sætninger med hende, og havde for mindre end 1 minut siden, fået hendes navn at vide, og nu stod han og overvejede hvor meget han skulle fortælle. Han måtte jo ikke være rigtig klog. Susanne og Martin havde gjort så meget, for at få ham sikkert ud af landet, og reddet ham, dengang i Rendzburg. Han havde undsluppet politiet flere gange, end han havde lyst til at tænke på, nu stod han 1000 kilometer hjemmefra, og overvejede for alvor, at fortælle sin historie. Han måtte jo være skrigende sindssyg. Igen havde hun sagt noget, og han havde stået i sine egne tanker. Hun måtte jo tro, han var mentalt retarderet eller sådan noget. Han kiggede på hende, og sagde

- *Undskyld. Nu hørte jeg igen ikke hvad du sagde.*

- *Det er lige meget, hvad jeg sagde. Du virker som en mand der har meget at tænke over. Min kollega kommer om en halv times tid, så har jeg mulighed for at slippe her fra. Så kan vi finde et stille sted, og sætte os ned, og snakke, hvis du har lyst til det?* Han kunne kun nikke. Så det gjorde han. Ivrigt, han kom igen i tanke om pamfletten der lå i tasken. Tænk

hvis der stod han skulle komme tilbage med det samme, hvis han ville have hjælp? Det kunne sagtens tænkes præsten kun var der ganske kort tid. Han forklarede hende problemet, og hun nikkede,
- *Du kan sætte dig ind i baglokalet, og læse det budet gav dig. Jeg bliver herude, så du har fred og ro.* Han takkede hende, satte sig ned ved bordet, og åbnede pamfletten. Der stod kun fire linier,

Al din narko
Så får du et sted at opholde dig
Ny identitet og papirer
Kom tilbage til kirken
hvis du er interesseret!

Han læste det igen og igen. Han bestemte sig for, at han var helt og aldeles færdig med narkotika. Han tænkte tilbage på den gang hvor han havde brokket sig til Preben over, at han aldrig havde penge. Preben manglede aldrig penge. Han gav altid flere omgange end de andre, når de var i byen. Han havde altid det rigtige mærketøj, og den nyeste mobiltelefon. Han havde den lækreste lejlighed, og man skulle mene, han levede over evne, når man tænkte på, hans indtægt bestod af et job på en fabrik, som ufaglært. Preben havde grinet, da han

sagde det med at mangle penge, og havde foreslået ham, at tage et bijob. Et bijob, havde han spurgt. Preben havde fortalt at han nogengange kørte som kurer til Holland og Tyskland for en af sine kollegaers venner. Han vidste ikke noget om, hvad han kørte med, men de gav ham typisk 10.000 for sådan en tur, og den var jo hurtigt overstået. John havde hurtigt syntes om idéen, og havde bedt Preben finde ud af, om han også kunne komme til at køre. Et par uger senere, havde Preben ringet til ham, og fortalt ham, at jobbet var hans, hvis han ville have det. De første to gange ville han kun få 5.000 kr. De ville se ham an, se at han kunne finde ud af, at køre sikkert og så videre. 5.000 var mange penge, for John, der gik på støtten. En formue, nærmest. De havde været glade for ham. Og han avancerede hurtigt til de 10.000 kroner, som også Preben fik for en tur. Han tog mange ture. En måneds tid senere, mødte han tilfældigt Preben, og han spurgte ham, om det ikke var påfaldende, at de altid skulle køre til Holland og Tyskland, og at det altid var de samme lagerbygninger eller havne de skulle besøge. Om det ikke var underligt, at de fik besked på hvilken rute de skulle køre hjem via. Og ikke mindst, at de skulle leje ny bil en gang i mellem, i stedet for at køre i deres egen. Preben havde trukket på skuldrene, og sagt at han var ligeglad, bare det gav gode penge. John, havde lige ud sagt, at han troede de kørte med narko.

- Nå, og hvad så hvis det er narko? havde preben repliceret. Og det havde han jo ret i. De *vidste* jo ikke om det var narko. Det var bare en idé han havde fået. Og som Preben sagde, pengene var jo lige gode, uanset hvad de kørte med. De sidste to år, havde han kørt oftere og oftere. Med flere penge, steg forbruget. Så begyndte de at køre de helt store ture. Deres kontaktmænd i Århus, havde foreslået ham, om han ikke kunne hjælpe en anden chauffør, som skulle køre i lastbil. Han manglede en der kunne hjælpe med at læsse og lodse. På den måde havde han mødt Martin, og senere Susanne. Ham og Martin var blevet gode venner, men han stoppede kort tid efter, da han mødte Susanne, og ændrede livsstil. Susanne var bestemt ikke en bly viol, men hun sigtede højere. Hun havde været med til meget, menneskesmugling og det der var værre. Det var vel også derfra hun havde de forbindelser, der gjorde, at John kunne slippe ud af Danmark, så forholdsvis smertefrit, som det nu skete.

Han havde aldrig tænkt på sig selv som kriminel. Herregud, han var kurer eller vognmand som så mange

andre. Han kunne jo ikke vide hvad der var i kasserne. Diskretion en æressag. Og senere, da han direkte fik at vide, det var narko, havde han selv et månedligt forbrug på langt over 50.000 kroner - et forbrug han aldrig kunne betale sig fra, med støtten. Det var sket en aften, han sammen med Martin havde hentet en trailer i Utrecht i Holland. Martin havde joket med, at de snart ikke havde flere grænseovergange at vælge imellem. Bagmændene i Holland havde en periode skiftet rundt mellem 4 forskellige ruter ind i Tyskland, fordi tolderne var begyndt at genkende lastbilen. Da de læssede bilen, var en af hollænderne gået hen til dem, og havde snakket med Martin. Der var det kommet frem, at det bestemt ikke var vaskepulver der var i kasserne. John havde ladet som ingenting. Alle viste det jo. Det var jo ikke engang fordi de gjorde en hemmelighed ud af, at de skulle omgås tolderne. Det var også den eneste forklaring på, hvorfor de skulle skifte køretøj og grænseovergange hver gang. Det var så længe siden nu. Han kiggede igen på pamfletten. Jo, han ville gøre det, og det ville være sidste gang han gav narkotika til nogen som helst. Og han ville aldrig nogen sinde røre det lort igen. Hvis han bare havde levet for de 6.000 støtten havde givet, havde han siddet hjemme i Slotsgade og slappet af nu, måske gået en tur ved på havnen og kigget på katamaranfærgerne eller sådan noget. Han rystede tankerne af sig. I det samme kom Sasha ind i

baglokalet. Igen disse vidunderlige smilehuller. Han smilede til hende,

- Jeg er nødt til at kontakte min forretningsforbindelse en enkelt gang mere, på egen hånd. Det burde ikke tage mere end et par timer. Hvis du bliver her, kommer jeg her tilbage, og så kan vi finde et sted at gå hen og snakke? Hun nikkede, og fortalte ham, hun ville blive på arbejde, til at ham kom tilbage, hun kunne ved gud, godt bruge pengene. Få minutter efter, var han igen på gaden. Nu kendte han turen, og gik i rask tempo tilbage til kirken. Da han kom ind, kunne han ikke længere høre manden. Der var helt stille, så han gik op til sakristiet igen. Da han kom der op, rømmede han sig, og sagde noget ligegyldigt, i retning af *Undskyld* eller sådan noget, og ventede at manden i sort ville komme ud igen, sådan som han havde gjort det sidst. Da der ikke skete noget, bestemte han sig for, selv at gå ind, og se om manden overhovedet, stadig var der. Det var han. Men han lå på jorden, med et skudhul i brystkassen. Han kunne bestemt ikke vente sig mere hjælp fra den side. Han vendte sig om, og i det han tog det første skridt mod døren, trådte en lille tæt skikkelse hen i mod ham. Manden der, havde et skamferet ansigt, og onde øjne, sagde noget på tjekkisk, og holdt en Beretta frem mod

John. Han havde nær tisset i bukserne af skræk. Ikke nok med at denne karakter, nærmest taget ud af et barns mareridt, stod her foran ham, sådan uden varsel, og der lå en død mand bag ham. Han var også endnu mere på den, end nogen sinde før. Manden havde spurgt ham om noget, eller bare sagt noget. John mente nu, det havde været et spørgsmål. Han forklarede på engelsk, at han ikke forstod tjekkisk. Manden sagde endnu mere, på sit eget modersmål, og hev så en mobiltelefon frem fra en lomme. Pistolen pegede stadig på John.

KAPITEL 14

Radioen skrattede, og Leif lod igen tunereren søge fremad, i håbet om, at han denne gang kunne finde noget, der var bedre end statisk støj. Bjørnen havde overtaget rattet for en time siden, og de holdte nu, ved den tjekkiske grænse. De havde været nødt til at køre tilbage til Dresden, for at komme ind på den rette vej, og nu var de så her. Det tjekkiske grænsepoliti havde ikke været særligt venligt. Deres engelske var simpelt, og der var ingen overordnede på arbejde, på dette

tidspunkt. Bjørnen havde bedt om, at få lov at vente, til chefen hvor grænsestedet dukkede op, og først da pasbetjentene havde konfiskeret alle deres våben og scanneren, midlertidigt, lod de dem holde på en lukket parkeringsplads, bag grænsebygningen. Hans humør blev dårligere og dårligere, efterhånden som solen kom højere op på himlen. Leif Jordi var en fornuftig mand, og arbejdsmæssigt havde de naturligvis en del at snakke om. Men privat, var de så langt fra hinanden, at der ikke rigtig var basis for en hyggesnak, der kunne slå ventetiden ihjel. Bjørnen havde taget kontakt til gården derhjemme. Men der var kun vagthavende og stampersonellet, så han havde lagt besked om, at Bundgaard skulle ringe, når han mødte ind. Han bestemte sig for, at hvis det ikke skete inden for en meget nær fremtid, ville han ringe direkte til chefen, og få det her pjat overstået. Deres mål var med al sikkerhed fremme, og hvis målet ikke var Prag, kunne han være fløjet videre for længe siden. Eller måske skulle han videre, til en anden tjekkisk by? Han havde stadig denne følelse af, at der sad en magtfuld mand, bag John Nielsen. Igen og igen havde denne knægt reageret med en utrolig professionalisme. De fleste der var nødt til at forlade landet i hast, gjorde det i panik, og kørte direkte til den nærmeste grænse. Rejseholdets folk ved grænsen havde ikke gennemskuet ham lige med det samme. Først da man fik tjekket nummerpladen, og fandt ud af,

at det var en udlejningsbil, begyndte alarmerne at gå. De holdt primært øje med udlejningsbiler og turistbusserne, da John Nielsens egen BMW stadig stod i Århus Politis varetægt. Et opkald til Avis havde fortalt dem, at bilen var lejet ud til en Martin Jensen. De havde tjekket denne, ved at lade et bud, aflevere en pakke, mod kvittering. Hvilket budet også fik, efter et besøg på Martins bopæl i Aabenraa. Det fortalte med al tydelighed, at det ikke kunne være Martin der kørte i den udlejningsbil. Faktisk havde der været 4 udlejningsbiler den eftermiddag, hvor rejseholdet havde holdt øje med grænserne. Men i den ene, sad et ældre ægtepar, i en anden var der en udlænding, og de to sidste blev ført af enlige unge mænd. Altså et nemt job, at få tjekket. Derfor havde de også gjort det, og haft heldet med dig. Mindre end en halv time efter, at den lejede Peugeot havde krydset grænsen, var to af rejseholdets folk sat efter den, i en civil Ford. De havde fundet ham kort tid efter, og meldte det tilbage til deres afdeling. Men inden de nåede at foretage sig noget, havde eftersøgte klemt sig ind mellem nogle lastbiler, således Forden var nødt til, at overhale ham, for ikke at vække mistanke. Inden de fik ham foran igen, havde han taget en afkørsel. De var kørt for langt, og måtte køre en afkørsel længere. Da de kom tilbage, var der ingen spor af John Nielsen eller hans Peugeot.

Heldigvis havde rejseholdet formidlet samarbejdet med det tyske politi i første omgang, og senere havde politichefen derhjemme, gjort sit for at samarbejdet kørte så godt som muligt. Så tyskerne havde sendt et par politihelikoptere ud, for at patruljere det næste lange stykke, af motorvejen, og der havde hurtigt været bid. For ikke at vække Johns mistanke, havde de holdt sig på afstand, og arbejdet ud fra tyskernes efterretninger. Igen havde det givet bid, da John Nielsen nåede frem til Frankfurt, havde lufthavnspolitiet været klar, og hans destination havde været fastlagt, uden at Leif og han, havde været nødt til at køre den lange vej. Det ærgrede ham stadig de havde tippet forkert, med hensyn til hvilket land, der var destinationen. Samtalen med Lufthavnspolitiet havde dog afsløret, at det oprindeligt havde været hans mening at tage til Krakow, sandsynligvis med forbindelse til Warszawa eller måske videre østpå. Det havde de to fyre i Forden dog fået ændret. Bjørnen var sikker på, at det var sådan det var gået til.

En mintgrøn Lada der havde set bedre dage trillede ind på den lukkede parkeringsplads, og parkerede i en

afmærket bås, lige inden for porten. En ældre mand i fløjlsbukser og tweed-jakke trådte ud. Han tjekkede at piben var slukket. Stak den i lommen på jakken, og låste bilen af. Derefter gik han over til portnerskuret, og herfra over til vagtkontoret. Et øjeblik efter, kom han ud igen, denne gang fulgt af en af pasbetjentene. Betjenten forklarede åbenbart hvem de var, for han gestikulerede med armene, imens han talte. Det var sandsynligvis deres chef. Tweed-jakken nikkede bare, gentagne gange, og fortsatte over mod deres bil. Bjørnen kunne nu se ham bedre, og fik et bedre indtryk af manden. Måske i starten af halvtredserne. Mange rynker omkring øjnene, og et sørgeligt busket overskæg, der hang nedad i siderne. Helhedsindtrykket var dog en mand, der kunne smile af de puds livet spillede ham. Bjørnen slukkede radioen, og åbnede døren. Han kunne se Leif var ved at stige ud i den anden side, og kort efter gav de hånd til tweed-jakken og præsenterede sig.

De sad på vagtkontoret, sammen med Tweed-jakken der hed Arnost Branislaw. Han var gansk rigtig kommandant for overgangen, og han kunne både tale engelsk, og formidle forbindelse til sin chef samt den danske ambassade, der blev sat ind i sagen, af Bjørnen. En time senere - det var cirka samtidigt med at John sad

og drak anden kop kaffe på caféen i Prag - blev de lukket ind i Tjekkiet, med diplomat-status.

Vladimír var irriteret. Pjotr var taget ned i byen, for at sætte præsten på plads, og var stadig ikke kommet tilbage. Han kiggede på armbåndsuret. Fandens. Så lang tid burde det jo ikke tage. Medmindre han var kommet i klemme. Han overvejede at sende flere folk afsted, men bestemte sig så for at lade være. Pjotr var ikke en mand der bare kom i klemme. Han havde sandsynligvis fuldstændig styr på situationen.

KAPITEL 15

Johns puls rasede afsted. Han prøvede at gennemskue mandens intentioner, men fandt ud af, at han nødtigt ville spille poker, med et stoneface som det, der stod

over for ham. Igen forsøgte han at forklare på engelsk, at han bare var turist, og ikke havde set noget som helst, andet end arkitektur. Mensur-arret kiggede på ham, og så sagde så 2 ord,

- *Tøm tasken!* John tænkte ikke - han handlede bare. Ti sekunder senere lå der nogle bundter heroin, sammen med en mobiltelefon, pas, pamfletten han havde fået af præsten og den pung Susanne havde givet ham dengang i Aabenraa. Mensur-arret sparkede til en af poserne med heroin, og samlede så pamfletten op. Han læste den, foldede den sammen og puttede den i lommen,

- *Du har trukket en nitte, søn. Der er ingen hjælp at hente her. Du havde ret; du har ikke set noget usædvanligt.* Han samlede passet op, og gav det til John.

- *Forsvind her fra. Og en advarsel: Du overlever ikke mange dage i Prag, Tjekkiet eller noget sted inden for min rækkevidde - og den er stor - hvis du skulle komme i tanke om, hvad du har set her!*

John var temmelig mismodig, da han for tredje gang den morgen, åbnede døren ind til Café Pragda. Frarøvet sine penge, og faktisk alt andet end hans armbåndsur og pas. Nu ville det blive besværligt for ham, at komme ud af landet senere. Sasha var ikke at se bag disken. I stedet tronedede en svært overvægtig dame i fyrrerne, med lidt for meget sminke, der hvor Sasha tidligere havde stået. Det slog ham, hvor utrolig forskellen på de to var. Hende, ung og køn, med sine smilehuller og simple tøj.

Og nu denne dame, med fedtvalker bag forklædet, og fine med nussede klæder. Ikke bare udseendesmæssigt var der forskel. Hele fremtoningen var forskellig. Han tænkte, at hvis det havde været denne madame der havde stået bag disken, samme morgen, havde han fået sin kop kaffe, og samtidig følt sig som en dreng der skulkede fra skole. Og han ville med garanti ikke have vendt tilbage til Caféen. Heldigvis var det ikke gået sådan. Nu havde han i det mindste et enkelt menneske han kendte, omend perifært her i byen. Han kunne ikke forvente at hun ville hjælpe ham. Ikke nu. Og slet ikke, når Sasha ikke var i Caféen. Han kiggede på uret. kvart over 12. Så havde hun fri. Men da han kom op til disken, bagerst i lokalet, kunne han høre nogen tale i baglokalet. Han spurgte efter hende, og fik et nik hen imod baglokalet. Han smuttede derind, og havde nær rendt ind i damen, der med et stramt blik, masede sig forbi ham, for at komme ud fra disken.

Hun ventede i baglokalet. Smilehullerne trådte frem på hendes kinder. Han prøvede at fremtvinge et smil, men det lykkedes vist ikke rigtigt for ham;

- *Du ligner en solformørkelse. Er der sket noget?*

- *Det er bare min forretningsforbindelse der...* Begyndte han. Han var usikker. Sasha var den eneste der kunne hjælpe ham. Det var ikke sikkert hun ville det, hvis hun hørte hans historie. Nu havde han ikke råd til at tage chancen.

- *Lad være, John. Det bliver vist for uoverskueligt for dig. Vi*

snakker om det, et andet sted. Ikke her. Han var ikke i tvivl om, at hun ikke troede en døjt på hans forretningsforbindelse eller noget som helst andet, af den dækhistorie, han allerede anden gang de mødtes, selv var begyndt at trævle op,

- *Okay, men jeg har ikke noget sted at tage hen,* Fik han sagt. Havde han ikke for mindre end en time siden, givet udtryk for at være en succesrig *business man* fra Skandinavien, der ledte efter et godt hotel? Nu stod han her, og havde ikke engang råd til en kop kaffe mere. Livet var underfundigt. Han tænkte på det der var sket, henne ved kirken. Mensur-arret havde dræbt præsten. Men hvorfor? Vidste de, at han havde et kilo heroin på sig, og var det så på grund af det? Havde mensur-arret bare ventet på, at han skulle komme tilbage? Eller var det et tilfælde, at han netop var kommet tilbage til kirken, lige som Arret var på vej ud af døren, efter endt gerning? Præsten havde jo sat det krav, at han skulle have heroinen som betaling. Måske var han kommet på tværs af en anden narkoring. Men bortset fra det kilo han havde slæbt rundt på, indtil for kort tid siden, havde han intet haft at gøre med "sin egen" narkoring. Intet overhovedet. Han var for langt nede i hierakiet, til at blive hjulpet. Det var ofte, at transportørerne blev angivet, med en lille mængde narkotika, for at tage opmærksomheden væk fra de større transportere. Martin havde ofte fortalt ham, at han helst skulle få

lastbilkørekort, så han kunne tage de store ture. De små ture var for farligt. Han havde også advaret ham kraftigt i mod, at tage mindre end et hundrede gram af sted. For at undgå selv at blive lokkedue for en stor last. De halvanden kilo han havde taget afsted med nu her, havde været sikre nok. Ingen tvivl om, at det kilo havde været nok. På det svenske marked kunne det alene have indbragt 2,4 millioner danske kroner. Alt for meget til at bruge som lokkemad.

- *Okay John. Nu gør vi sådan. Jeg er færdig her, for i dag. Jeg bor i en lejlighed i den anden ende af byen - hvis du har lyst, kan du tage med mig. Hvis du ikke har lyst, kan vi også finde en café her i midtbyen?* Han så på hende. Nu var smilehullerne væk. Hun så ikke sur ud. Slet ikke. Men der var ingen tvivl om, at hun var bekymret. Han ville gerne berolige hende. Men kunne han sige noget der både var sandt og samtidigt beroligende? Han tvivlede på det. Herregud, siden han var landet i Prag var det gået galt. Faktisk siden han tog den tur for få dage siden. Nemme penge. Hele 15.000 kroner i det for ham, og det var kun et smut til Tyskland. Ingen grund til at bekymre sig. Han var blevet meget klogere,

- *Det.. ligger sådan, at jeg blev berøvet oppe ved kirken. Jeg har ikke flere penge, så måske er det bedst vi holder os fra caféer.* Han tænkte sig om, og tilføjede så, inden hun nåede at svare ham, - *Bor du alene?*

- *Ja, jeg har to værelser. Det synes ikke af meget med der er rent*

og pænt! Godt. Altså afviste hun ikke tanken om at tage ham med hjem. Selvom han i bund og grund var en totalt fremmed. Ikke kun her i byen, men i særdeleshed også for hende. Han tænkte sig igen om, og fandt ud af, at han vel egentlig ikke havde noget valg,

- *Så siger jeg mange tak, Sasha.* Hun førte ham ned til en metrostation der med sit dunkle gule lys, lignede et sted, hvor narkomaner og prostituerede havde gode kår. Et metro tog susede forbi, uden at standse op, og han nåede lige at se, at samtlige døre var overmalet med graffiti. Altså var det ikke en stor station de var på. Når der var gennemgående metro tog. Sasha tog hans hånd, som om det var noget helt naturligt, og førte ham hen til trapperne, der førte dem over til den anden perron. Nede i gangen under sporene, var en kraftig lugt af affald, urin og eskremitter. Hun smilede, hvilket åbenbart var noget hun havde nemt ved,

- *Jeg ved det. De hjemløse holder til hernede om natten. Og det er selvfølgelig ikke særlig tillokkende, at skulle op på gaden, hvis trangen efter et toilet melder sig, i de små timer.* Han gav hende ret, i sit stille sind, men holdt alligevel vejret, til de kom op på den anden side. Hun slap ikke hans hånd, imens de stod og ventede på metroen. Han kiggede ned på hende. Han var måske 15 centimeter højere end hende. Hun kiggede tilbage på ham, og gav hans hånd et klem, samtidig med at hun smilede. Det føltes underligt. Men det var ligesom om, han igen var sikker. Lige som han

havde været det, da Susanne havde taget magten, og havde sørget for det hele. Forskellen på de to piger var - hvis man så bort fra det ydre - umådelig stor. Susanne, der vidste præcis hvad hun ville og hvordan det skulle gøres, og så Sasha, der ved første øjekast lignede en usikker ung pige, der ikke havde ret meget erfaring med livet. Hendes holdning til de hjemløse, vidnede dog om, at hun kendte noget til livets skyggesider. Og hendes sindsro smittede af på ham. Han tog en dyb indånding, og bestemte sig for, at lade hende styre slagets gang, indtil videre.

Lejligheden var - som hun havde sagt - både pæn og ren. Møblerne var gamle og slidte, og næppe nogen han ville have stående. Og hele stilen var som taget ud af 70'ernes Danmark. Ikke som i kollektiver, men som i den måde ældre mennesker ville indrette deres bolig på. Farverne var holdt i en gyselig grøn farve, som fik John til at tænke på en faster han et par gange havde besøgt, da han var dreng. Gardinerne var af letvævet bomuld, og fik ham af en eller anden grund, til at tænke på et sommerhus de havde boet i, i Skagen i slutningen af firserne. Han satte sig i en mørkegrøn sofa, og vidste ikke rigtig hvor han skulle gøre af hænderne. Han lagde dem i skødet, og så sig igen omkring. Selvom det så ud

som om, de fleste møbler var hentet i et genbrugscenter, havde hun alligevel formået at holde samme stil i hele lejligheden. Det var velsagtens også med til at føle det som en tidsrejse. Fordi det netop var så gennemført. Han tænkte på en artikel han engang havde læst om Henning Bahs, der havde været rekvisitør, på mange film, og på TV-serien Matador. *Bahs & Balling*. De arbejdede ofte sammen. Han kom til at tænke på, at Bahs sikkert ville have sat pris på Sashas evner for det gennemførte. Han var lige ved at fnise højt, da han tænkte *Bahs & Sasha*. I det samme kom hun ind, ude fra det lille køkken, med en kande kaffe og to kopper. Alt i lejligheden var faktisk småt. Altså, ikke møblerne og inventaret. Men alle rummene. Og det fik ham faktisk til at føle sig større - mere klodset - end han egentlig var. Han lænede sig frem, og satte kopper foran dem, i det hun satte sig ned og afbrød hans tankerække, - *Du bestemmer selv hvor meget du vil fortælle. Jeg har kun ét ønske. At du hellere lade være med at fortælle noget, end at du fortæller en løgn.* Smilehullerne var stadig ikke at se i hendes kønne ansigt. Men de brune øjne var slet ikke uvenlige. Han forstod hende egentlig godt. De havde kendt hinanden en halv dag. Hun havde taget ham med hjem til sin lejlighed, uden egentlig at kende ham. Og nu sad han her. Han bestemte sig for at det var fornuftige ord. Det fortalte han hende, - *Jeg synes bare ikke vi skal være uærlige over for hinanden, John,*

sagde hun,

- Jeg er helt enig med dig! Jeg skal tale sandt, og jeg vil alligevel fortælle dig hele min historie. Har du tid nok? Smilehullerne havde ikke gemt sig særlig godt, for nu kom de frem igen. Hun fortalte ham, at tid havde hun nok af,

- Hobbies og fritidsbeskæftigelser er noget de rige kan bruge tid på, her i byen. Den almindelige borger har nok i sig selv. Desuden har jeg ikke mange venner i byen, og min familie bor på landet, oppe ved Tatra-bjergene. Han havde faktisk forventet hun var temmelig feteret, og måske havde bejlere og friere, der stod og sang romantiske serenader foran hendes vindue om aftenen. Han tænkte på hvordan gade billedet så ud, nedenfor bygningen, og bestemte sig for, at gaden nok ikke indbød til særlig megen romantik. Ikke engang på den afstand, der var fra hendes vindue på 6. sal.

Han fortalte sin historie.

Solen var ved at gå ned, og et par stearinlys stod som den eneste lyskilde på bordet. De sidste skrå solstråler stod ind gennem et stort vindue i stuen. Hun havde en lille ghettoblaster, som stod og spillede musik. Lige nu var det R.E.M. der sang. Han løftede sin kaffekop, og opdagede den var tom. Han var tør i halsen, efter at have talt så lang tid uafbrudt. Hun havde bare siddet og

lyttet. Selvfølgelig var hans historie ikke så lang, men når han skulle fortælle den på engelsk, og Sasha skulle have tid til at forstå, tog det naturligvis længere tid. Hun var en god lytter. Hun nikkede og kom med små lyde eller håndbevægelser for at vise at hun havde forstået, eller for at vise han skulle fortsætte. Hun havde faktisk ikke sagt et ord, i den tid han havde fortalt. Nu var han færdig, og det havde hun åbenbart mærket. Hun tog en tår af sin kaffe, og opdagede at den var iskold. Den havde stået der, siden han var gået i gang. Han havde fortalt det hele. Om Preben og Martin. Om bagmændene som stod som grå skygger for ham, og var navnløse væsener, der blot gav ordrer igennem andre folk. Han havde fortalt alt om sine oplevelser, siden han var stukket af fra politiet ved den afkørsel på motorvejen, ved Tilst. Det eneste han havde udeladt var, at han havde fået erektion, da Susanne havde set ham nøgen. Det mente han ikke Sasha kunne bruge til noget. Hun havde dog smilet, da han fortalte, hvordan Susanne havde jaget ham i bad, med ordene om, at han lignende en vildmand. Sasha var fortsat stille. Han vidste ikke hvad han skulle sige, og bestemte sig for, at holde sin kæft. Det var ikke en ubehagelig stilhed. Faktisk var det blot et minuts eftertænksom ro, imens hun fordøjede historien. Til sidst havde hun åbenbart fordøjet færdig, for hun rejste sig, og sagde

- *Nogen gourmet eller kokkechef bliver jeg aldrig. Men et*

gedigent måltid mad kan jeg nok godt bixse sammen. Er du ikke sulten? Så simpelt kunne det altså gøres. Han tog det som et tegn på, at hun ikke afviste hans tilstedeværelse, på trods af hvad han havde fortalt, og nikkede til hende. Hun gik let og yndefuldt ud i køkkenet, hvor han et øjeblik efter, kunne høre skabe og skuffer blive åbnet og lukket, imens hun forberedte maden. Han gik ud til hende, og spurgte,

- *Hvad så? Hvad vil du gøre nu?* Han mente hun ligesom mere officielt måtte træffe en beslutning herfra, hun smed dog lynhurtigt bolden tilbage til ham, og svarede,

- *Spørgsmålet er hvad DU vil gøre nu! Jeg har ikke smidt dig ud - og jeg har heller ikke planer om det. Du er ikke en ond person, det er jeg sikker på. Hvad du så ellers er, kan vi altid snakke om. Hvad vil du gøre nu?* Han tænkte over det. Imens spaghettien kogte, og kødsovsen simrede på det lille gaskomfur, overvejede han hvad han virkelig ville gøre.

Og hvad hans muligheder var. Han kunne ikke rigtig abstrahere fra den gode madlugt, så han sagde i stedet,

- *Først, vil jeg tage imod dit måltid. Jeg er sulten som en ulv, og så tænker man ikke klart. Derefter vil jeg tænke mig godt om... ok?*

Hun nikkede, og afslørede et glimt af smilehullerne, inden hun vendte sig om mod et skab, og fandt tallerkener frem til dem. Maden kom på bordet, og de sad og spiste, mest i tavshed, og når en af dem brød den, var det for at bede om noget, eller han roste maden, og hun modtog complimenten. Ingen af dem

bragte hans situation eller fremtid på bane under måltidet. Bagefter, mens han røg en cigaret i stuen, ryddede hun af bordet, mens hun nynnede en af de sange de havde hørt, imens han fortalte sin historie. Hun stak hovedet ind i stuen. Kun iklædt en undertrøje og et par bomuldstrusser,

- *Jeg snupper et bad. Bagefter må vi tale om dig.* Ikke et spørgsmål, men en konstatering. Det kunne ikke udskydes længere. Hun ville vel også have en afklaring inden aftenen blev for gammel, og nattens mørke kravlede ind til dem. Han nikkede, slukkede sin smøg og tænkte. Hvis hun ville hjælpe ham, var hun velkommen. Ikke udelukkende ud fra det synspunkt, at han ikke havde andre chancer. For det mente han nok han havde. Under alle omstændigheder kunne hun ikke skjule ham i sin lejligheder for evigt. Men han fandt behag i hendes selskab, og for at være helt ærlig var han vist ved at blive en smule forelsket i den unge, umiddelbare pige, der så *ubesværet* var kommet ind i hans liv, den morgen.

Hun kom ud af badet, og han bad hende sætte sig. Han var beredt på, at fortælle hende om sin beslutning, men først sagde han,

- *Du sagde jeg ikke var en ond mand, og hvad jeg ellers var, kunne vi snakke om senere. Vil du fortælle mig, hvad du mente?*

Lidt nervøs, for svaret. Han tog sig selv i at gribe efter cigaretterne, men bestemte sig for at lade være, og kiggede i stedet over på hende, hun sad i en god lænestol, kun iklædt trusser og en skjorte der var et par numre for store. Hun havde benene trukket op under sig, og så afslappet ud. Han tænkte at skjorten sagtens kunne stamme fra et herrebekendskab - ja, det gjorde den sandsynligvis, og hvad så? Han blev afbrudt i tankerækken, da hun sagde,

- *Du er ikke ond nej. Du er muligvis svag...* Han skulle til at afbryde hende, med protester. Ingen har lyst til at høre at de er svage, og slet ikke unge mænd, i starten af tyverne, der nærmest betragter sig selv som udødelige, hun fortsatte dog ufortrødent,

- *Det bliver din tur bagefter. Nu er det min tur. Du er svag! Du var i hvert fald svag, da du fandt ud af hvad du kørte med, for de mennesker. Du havde en idé om det, og i stedet for at konfrontere dig selv med det, skjulte du det, som uvidenhed, og fortsatte med at tjene mange penge, på andre svages sjæles vegne. I stedet for at sige fra, både over for de mennesker der gav dig pengene, men også overfor de såkaldte venner, Martin og Preben som levede af det samme, fortsatte du med noget, du inderst inde godt vidste skadede en masse mennesker, og som gjorde nogle meget rige kriminelle endnu mere rige. Men det er ikke ondt gjort. Det er svagt, men ikke ondt. Derfor har jeg valgt at støtte dig. Det havde jeg sikkert gjort uanset, nu hvor jeg har lært dig at kende. Det er som om vi har kendt hinanden i meget lang tid, og jeg*

synes til gengæld det var ekstremt stærket af dig, nu at fortælle mig sandheden, i stedet for at krybe udenom. Han var rådvild. Hans første indskydelse var at skride, smække med døren som en fornærmet teenager, der ikke har fået sin vilje. Fordi hun kaldte ham svag. Grunden til at han ikke gjorde det? Først troede han det var fordi han følte sig afhængig af hende, men han opdagede det ikke var den rigtige grund. Det var fordi det var sandt hvad hun sagde. Og måske en lille smule, fordi hun havde kaldt ham stærk nu, som om det var *dengang* han havde været svag, men at han var stærk nu. Han smilede over til hende. Hun havde åbenbart frygtet for hans reaktion, i hvert fald, tændtes både glimtet i øjnene, og smilehullerne dukkede op. Han havde lyst til at række en hånd ind over bordet, og kærtegne hendes kind. Han tog sig i det, og svarede hende i stedet.

- Det var noget af en skylle. Og du har ret. I det hele. Det var svagt. Nu fortryder jeg det også. Ikke fordi du sagde det. Jeg ved ikke hvornår det gik op for mig, hvor åndsvagt det hele i grunden er! Da jeg læste pamfletten fra Præsten i formiddags, bestemte jeg mig for at gå ind på hans betingelser... Hun afbrød ham;

- Og hvad var de? Hov, det havde han glemt at fortælle,

- Han forlangte al narkotikaen for at hjælpe mig, og det bestemte jeg mig for. Og det ville være sidste gang i mit liv jeg ville røre ved det stads. Du har ret. Det ødelægger mange liv. Ikke bare for dem der tager det, men alle der har med det at gøre, tjener gode penge. Blodpenge. Og får en beskidt sjæl! Det var lige før han

gav sig til at græde. Han sank et par gange, og genvandt kontrollen, hun så på ham,

- *En beskidt sjæl? Ja, det tror jeg faktisk gælder for de fleste. Men ikke for dig. I princippet havde du et valg, men det var et svært valg, og i bund og grund er det vel forståeligt du valgte som du gjorde. Jeg tror ikke din sjæl er beskidt. Højest lidt snavset i hjørnerne.* Hun smilede igen, og han besvarede smilet, og som et chok for ham selv, såvel som hende, kom tårerne med smilet. Hun rejste sig op, satte sig ved siden af ham, i sofaen, og holdt ham tæt.

Hvor længe de havde siddet sådan, havde han faktisk ikke nogen idé om. I hvert fald var han rolig igen. Hun havde ikke sagt noget, bare holdt ham ind til sig, krystet ham ind til sig, da krampegråden havde ramt ham. Både og hans egen skæbne, men også de mange skæbner han havde været med til at påvirke, ved at køre narkotika over grænserne, og sandsynligvis var den mest væsentlige grund til at han var brudt sammen, at han havde holdt sig oppe på adrenalin i snart halvanden døgn, og havde været udsat for stress i så lang en periode, af udladninger af dopamin og adrenalin i blodet, sandsynligvis ville få ham diskvalificeret til Tour de France, for doping misbrug. Den første tanke der slog ned i ham, da han var blevet rolig, og igen kunne

tænke en rationel tanke, var slet ikke så rationel. Han blev sig bare pinlig bevidst om, at han kunne mærke hendes ene bryst mod sin overarm. Det var en dejlig følelse. Han blev egentlig ikke ophidset af det, følte blot en tæt intimitet med hende. Hun synes åbenbart heller ikke det var ubehageligt, for hun havde vist siddet længe i den stilling, og holdt om ham. Med sit ene bryst trykket ind mod hans krop. Han drejede hovedet, og smilede til hende. Hun trak sig lidt væk fra ham, og satte sig op i hjørnet af sofaen,

- *Fandt du ligevægten igen, søde?* Han nikkede, og vidste med et, at han *var* forelsket i hende. Forelsket til op over begge ører. Han smilede, og sagde,

- *Jeg er vild med, at du kalder mig søde.* Hun grinede højt, gav ham et sidste kram, og forsvandt ud i køkkenet for at lave kaffe.

KAPITEL 16

Leif bandede. Hvor uheldig kunne man egentlig være, på en skala fra en til ti? Han følte selv, han havde ramt et klokkerent tretten-tal. For første gang skulle han på en udlandsopgave, og så blev han syg. Af noget så banalt som maveinfluenza. Og kunne han bare nøjes med at vågne op om natten, på hotellet, og have ræsermave? Nej, naturligvis skulle han kaste skam over hele det danske politikorps, ved at skide i bukserne, til en briefing hos Prags Politihovedkvarter. En patruljevogn havde kørt ham hjem, og betjenten havde holdt vinduet oppe, hele vejen, trods kulden og vinden, der var skarp på denne årstid. Lugten havde nu også været stram! Nu sad han i sin seng, og læste en bog han havde taget med hjemmefra. Bjørnen var stadig inde på politistationen, og var ved at fremlægge de enkelte sagsakter for de

lokaler strømere. Han blev naturligvis ikke ramt af noget så almindeligt som maveinfluenza. Leif kastede sig igen over bogen, med fornyet iver, men mærkede naturen gøre sine krav, og fløj ud på det lille ulækre lokum der heldigvis hørte til værelset, og et øjeblik efter, lød nogle eksplosionsagtige lyde ude fra det lille rum, da han tømte sin tarm.

Inde på politigården sad Bjørnen. Han var træt. Han var endda *meget* træt. De havde siddet i møde de sidste 5-6 timer, og aftenensolen var ved at slukke. Mødelokalet var i en elendig tilstand efter dansk standard, men det så ikke ud til at genere de lokale. Den lokale udgave af en indsatsstyrke - der dernede også var med i opklaringen, på samme måde som deres rejsehoid var, var også sat ind, og de sad og sammenlignede informationerne den danske sag, med personer mistænkt for narkosmugleri i Prag, da døren gik op, og Arnost kom ind. Han gennede indsatsstyrken ud af døren, og satte sig ved Bjørnen.

- *Du ser bombet ud? Tag tilbage til dit hotel, og kom igen i morgen tidlig. Så sørger jeg for at vi har en liste klar, over personer det kan betale sig at aflægge et visit.* Bjørnen smilede taknemmeligt. Han *var* træt, opdagede han. Ikke bare træt, men udmattet. Arbejdspresset var hårdt i sager

som denne. Især fordi de var ude af deres egen jurisdiktion kunne der hver time komme nye komplikationer. De tjekkiske myndigheder kunne pludselig lukke døren for al samarbejde. De folk de så gerne ville have fat i, kunne fatte mistanke. Især var han bange for at John Nielsen skulle fatte mistanke. Han havde flere gange overrasket dem, med sin professionelle holdning og handling, at det ikke skulle undre ham, at han allerede var ude af landet igen. Ingen havde set ham, siden han landede i Pragda Airport. Dog havde han ikke taget et fly videre. De har tjekket alle politiets registre for navnet Thomas Hansen. Et par resultater var kommet frem, men ingen der passede på det CPR, John rejste under. Flere betjente havde løbet stafet hos samtlige hoteller og pensioner i midtbyen, for at se om han skulle have skrevet sig ind i samme navn. Også en nitte. De var i gang med at få tjekket samtlige værtshuse, caféer og kroer i midtbyen. Indtil videre også uden resultat. Ingen havde set nogen der lignede den fantom-tegning der var blevet faxet fra Danmark. Den lignede sikkert heller ikke specielt godt. Ingen havde set ham tydeligt, andet end da han sad i en mørk bil, bortset fra de to i Focus'en på den tyske motorvej. Og heller ikke de, havde fået set ham særlig godt. Faxens kvalitet gjorde heller ikke meget, for at hjælpe på slutresultatet. Tilsyneladende var faxerne i Prag i samme forfatning som resten af byen; i opløsning. I hvert fald,

forventede han ikke noget resultat fra den side. Nej, de måtte have den liste over narko-mistænkte i byen, og så tage dem fra en ende af. Indsatsstyrken kunne arbejde i civil, og optræde som kunder, på bordellerne, i barer og i de få hash- og opiumklubber man havde kendskab til. Det gav sikkert ikke bid i første omgang, men det kunne lede til, at man fik en fod indenfor. Bjørnen sukke, nikkede til Arnost og pakkede sine papirer sammen i hans mappe. Få minutter senere, drejede en patruljevogn ud på gaden, og satte kurs mod hotellet.

KAPITEL 17

Han vågnede, badet i sved. Han havde åbenbart haft mareridt. Det lignede ham ellers ikke. Som dreng havde han aldrig haft mareridt. Han kiggede på armbåndsuret, som Susanne havde givet ham i Danmark. kvart over 2. Så havde de ligget i sengen et par timer. Han drejede hovedet, og tjekkede at hun stadig sov. Det gjorde hun. Hun snorkede ikke, men hendes overlæbe bevægede sig en smule, når hun åndede ud, og hendes øjne sitrede. Han var åbenbart ikke den eneste, der drømte i nat. Han kiggede op mod vinduet, men der var ingen lys at se, heroppe. Han overvejede at tænde natlampen, bestemte sig om, og rejste sig op i siddende stilling. De

havde ikke dyrket sex. Bare givet hinanden et kys og et kram, da de lagde sig til at sove. Han havde alligevel valgt at tage det hele af, da han opdagede at Sasha også sov nøgen. Han fandt sine underbukser, og stødte låret imod natbordet da han rejste sig. Hun åbnede øjnene, var åbenbart ikke forberedt på, at der var en nøgen mand, med underbukser omknæene og en penis der med al tydelighed viste, at han var tissetrængende, stod i hendes soveværelse, for hun farede tilbage, så kom det hele tilbage til hende, og hun satte sig op,

- *Hvad skal du, søde?* spurgte hun, imens han baksede med at få pakket sine private dele væk, i underbukserne. Det var lige pinligt nok. Han mumlede noget om, at han skulle op og tisse, og forlod soveværelset. Han gik ud i badeværelset, tændte lys, og så sig i spejlet. Han trængte til at blive barberet. Han havde ikke barbergrej. Han havde ikke engang en engangsskraber, eller penge til at købe en. Det måtte de se på i morgen. Da han sad på toilettet og tisede, tænkte han, at der var mange ting de måtte snakke om, næste morgen, når tankerne igen var klare. De manglede at diskutere det væsentlige. Fremtiden. De havde ikke engang kendt hinanden i et døgn, og nu var situationen som den var. Temmelig akavet, mente han.

Han satte sig ind i stuen, og fik ild i en cigaret. Han stillede sig hen i vinduet, og kiggede ned på gaden. En ensom kat oppe for enden af vejen, var ved at gøre kur til det halve nabolag. Den jamrede og skreg, som skulle den dø. Et ungt par gik med hinanden under armen. De var kommet ud fra ejendommen ovenfor, og var på vej op til den store vej. Under en gadelampe stoppede de op, kyssede hinanden, og fortsatte så hånd i hånd ud i byen og ud i natten.

Han trak sig lidt tilbage fra det kolde vindue, og gik hen til sofaen. Kunne ikke bestemme sig for, om han skulle sætte sig ned, eller bare få slukket smøgen. Han bestemte sig for det sidste, og valgte at beholde underbukserne på, så han ikke skulle stå og svinge rundt med en stiv daggert næste morgen, når han skulle stå op. Hun trak vejret regelmæssigt og roligt, da han trak dynen op til næsen. Han lagde armene under nakken, og tænkte, at han sikkert ikke fik meget mere søvn, den næste times tid. Han var blevet helt vågen nu. Hvad fanden skulle han også stå op for nu? Han drejede hovedet, og så at hun lå og kiggede på ham. Hun smilede, og lagde sit hoved ind mod hans armhule, - *Du er flot, når du ikke har tøj på. Hvorfor har du taget undertøj på igen?* Han drejede hovedet tilbage til loftet, og grinede. Han forklarede hende problemet, og sagde at

det da også var ligemeget. Uden at sætte sig op, løftede han numsen, og trak underbukserne af igen. Et øjeblik efter, mærkede han hendes hånd lægge sig på sit lår. Han kunne mærke at han ikke var helt upåvirket af det, da hans stolthed rejste sig, med en hvislende lyd mod stoffet, og lagde sig op af hans mave. Hun puttede sig ind til ham, og han kunne mærke hendes kønsbehåring mod sit lår. Det dunkede i hans lem. Gad vide om det var med vilje, hun gned sig imod ham? Eller om hun mon bare ville lægge sig bedre til rette? Han drejede igen hovedet. Hun kiggede stadig op på ham, og nu smilede hun, imens hun lagde en hånd lige over hans lem, så han kom med et overrasket udråb. Hun grinede ikke af ham, fortsatte bare med at smile, og spurgte ham om det da ikke var rart? Han kunne kun nikke, så det gjorde han, hun mumlede at det var da godt, og gav sig til at massere hans lem. Et øjeblik senere sprøjtede han ud i sengetøjet, på hendes hånd og sin egen mave. Nu grinte hun imidlertid, og foreslog ham, han lige skulle tage et bad, imens hun skiftede sengetøj. Han nikkede igen, og forsvandt hurtigt, lydløst og godt rødrende ud på badeværelset. Da de varme stråler var begyndt at blive kolde, og han overvejede at slukke, inden han blev alt for frisk, stak hun hovedet ind i mellem forhænget, og gav ham et kys på hagen, - *Du er sød. Jeg tror jeg er blevet forelsket i dig.* Hun forlod badeværelset, og han slukkede for vandet, og tog det

håndklæde hun havde lagt frem til ham. Han kunne høre hun puslede inde i stuen, og satte musikken på igen. Denne gang dog noget lavere, end i aften, da han havde fortalt sin historie. Han kom ud af badeværelset, og så hun stadig ikke havde taget tøj på. Hendes små, faste bryster, duvede når hun gik. Han nød synet, og kom i tanke om, at han ikke havde tøj på selv. Han smilede til hende, og spurgte om de skulle gå i seng igen.

Næste morgen, vågnede han ved at en lastbil brugte horn nede i gaden. Han kiggede til siden, og opdagede hun ikke lå i sengen. Han brummede velbehageligt, sank længere ned under dynen, og mindedes aften. De havde gentaget succesen, efter de var gået i seng igen. Denne gang fik hun også noget ud af det, og hun havde set så sød og tilfreds ud, da hun faldt i søvn, med hans arm og hånd om hendes mave og bryst. Han kunne lugte kaffe og bacon, og bestemte sig for at stå op, så hun ikke skulle have glæden ved, også at vække ham, med morgenmad på sengen. Han kunne ikke finde sine underbukser, og fandt dem endelig i sengen, viklet godt ind i dynen. Han tog dem og resten af sit tøj på, og gik ud i køkkenet, hvor hun gik og nynnede, mens kaffen løb igennem tragten, og de sidste bacon lå på kanden.

Der lå friske spejlæg på bordet, og hun havde sat mælk og brød frem. Han gik hen bag hende, og gav hende et varmt kram, og sagde godmorgen. Han kunne mærke hun smilede, da hun gav hans hånd et klem, og sagde, at der var morgenmad om et øjeblik, hvis han havde lyst. Om han havde. Han var sulten som en ulv. Han gik over og hældte kaffen på kanden imens hun satte det sidste på bordet, og snart sad de og spiste morgenmad, og hyggesnakkede som ethvert ungt par kan gøre det, en søndag morgen. Han spurgte om hun da ikke skulle på arbejde, og hun svarede

- *Jeg har lagt mig syg. Doris som ejer stedet kan sagtens tåle at stå tidligt op, for en gangs skyld. Ja du har jo mødt hende.* Han tænkte tilbage på den overvægtige sure kone, der havde vinket ham ind i baglokalet, som om han havde pest eller sådan noget. Han smilede, og gav hende ret i, at Doris sikkert ikke tog skade af lidt morgenfriskhed. Da de var færdige med at spise, bragte han det emne de ligesom havde kredset om, uden at berøre, siden aftenen før. Hans fremtid,

- *Hvad gør vi nu, Sasha? Jeg er bange for, jeg ikke bare kan forlade dig igen.* Hun kiggede på ham, nu fuldstændig alvorlig, og svarede,

- *I lige måde. Jeg vil ikke have, du forsvinder ud af mit liv. Jeg har ikke mange penge, og Doris trækker mig helt sikkert også i løn nu. Men situationen er værst for dig. Hvilke muligheder har du egentlig, når alt kommer til alt?* Han tænkte over det, og

bestemte sig for, at det ikke var mange,

- *Et par stykker. Første mulighed er at opsøge det lokale politi, afgive fuld tilståelse, og vente på, at blive overført til et dansk fængsel. Guderne må vide hvor lang tid den slags tager. Med fængselsvæseneret her i landet, er det ikke en mulighed jeg har tænkt mig at satse på. En anden mulighed er at blive her hos dig. Finde mig et arbejde, gerne sort, og holde lav profil, indtil sagen vel før eller siden går i glemmebogen. Den sidste mulighed er at gå til den danske ambassade og aflægge tilståelse der, og så sørger de vel for at bringe mig hjem. Til mindst ti år bag tremmer. Det må være mulighed nummer to eller tre. Havde jeg ikke mødt dig - heller ikke selvom jeg havde mødt et andet hjælpsomt menneske - havde valget været enkelt. Det er ikke min stil at leve på lånt tid i skyggen. Men nu er det slet ikke så simpelt. En tåre forlod hendes øjenkrog, og løb stille ned over kinden. Hun kiggede på ham,*

- *Jeg vil meget gerne huse dig her, John. Det må du ikke tvivle på. Men hvad så, når du før eller siden render ind i en politimand, der rent rutinemæssigt vil vide hvem du er? Du er langt fra den første der skjuler sig her i byen. Vi er nærmest transitland for både Slovakiet, Hviderusland og Polen. Det er kotyme, man tjekker folk, når de ikke taler fejlfrit tjekkisk. Og meget kan du, men tjekkisk er desværre ikke en af de ting. Han smilede, og gav hende ret,*

- *Lad os se tiden an. Jeg forsøger at få nogle midler hertil fra Danmark i løbet af de næste par dage, så jeg ikke skal leve for dine penge. Og så må vi finde ud af, hvad vi så gør. Endnu en*

tåre forlod øjet, og fulgte den førstes spor ned over hendes kind. Beslutningen var endnu engang udskudt. Men nu fik de, i det mindste et par dage, til at lære hinanden at kende, og så var det nok nemmere, at tage beslutningen til den tid. Eller også blev han pågrebet af politiet, og så blev beslutningen taget for dem.

De næste par dage brugte de på at gå ture. Sasha var stadig sygemeldt, så de undgik den indre by, omkring Karlsbroen. Til gengæld lærte John et Prag af kende, som var de færreste turister forundt. Hans guide vidste ikke så meget om byen, da hun selv kun havde boet der i forholdsvis kort tid. Til gengæld kendte hun landet, og især landets historie, og hun var en dygtig fortællerske. Aftenener gik med at snakke, og de lærte hinanden at kende rigtigt nu. Det vidste sig, at de sagtens kunne snakke sammen, og havde meget tilfælles. De betragtede sig selv som kærester nu. Selvom de ikke havde gjort noget officielt ud af det, var det tydeligt for dem begge, hvor det bar hen. De kyssede ofte, sad arm i arm og talte sammen til langt ud på natten, og når de så kom i seng, fortsatte de i samme stil, som de havde gjort allerede den første nat.

KAPITEL 18

Leif skyllede endnu engang ud. Han havde ikke længere tal på, hvor mange gange han havde gjort det, de sidste

par dage. Heldigvis var det ved at gå over. Nu kunne han indtage lidt mad. Bjørnen havde købt både kiks og brød samt Coca-Cola til ham, og det gik alt i alt bedre. Selvsamme Bjørn sad i deres fælles værelse og arbejdede på den bærbare pc.

- *Hvad arbejder du med? Jeg får næsten dårlig samvittighed, over at se dig knokle i døgndrift, imens jeg bare ligger her, og skider tarmene ud.* Bjørnen løsrev sig fra den rapport han var ved at skrive. De havde aftalt med Bundgaard, at der skulle afleveres rapport en gang i døgnet, så de kunne følge sagen derhjemme. De havde været der i næsten 4 dage, og der var endnu ikke sket noget i sagen.

- *Jeg rapporterer. Og bagefter tager jeg med indsatsstyrken på arbejde. Der er ikke mere at gøre nede fra stationen, og Arnost har andre sager at se til, så han er næsten aldrig på sit kontor alligevel.* Bjørnen havde fået opstillet et ekstra bord, på Arnosts kontor, så han slap for at betjente hele tiden kom for at tjekke hans ID-kort, og spurgte ham om ting på tjekkisk.

- *Er der stadig intet resultat?* spurgte Leif. Han kendte godt svaret, men det var rart når Bjørnen var der, om aftenen og om morgenen. Ellers var han ude i marken, det meste af døgnet, undtagen når han var hjemme for at sove 4-5 timer, om natten, og der vidste Leif godt, han ikke skulle begynde at snakke arbejde med ham. Han lignede nærmest en vaskebjørn, med de sorte rande under øjnene, og han overvejede at fortælle Bjørnen om

det nye kælenavn han burde have, når der ikke længere var så meget stress på.

- *Resultater? Nej, slet ikke. Jeg var selv inde på barer og restauranterne i de sydlige bydele, uden resultat. Vi arbejder os i en ring ud fra midtbyen nu. Intet tyder på, at han er taget afsted alligevel. Hvis han ville videre, havde han sandsynligvis gjort det med fly, da han ikke ved vi har haft føling med ham siden Nordtyskland. Men lufthavnspolitiet holder øje med ham, og han er efterlyst i hele byen nu. Sandsynligvis hjælper det ikke noget. Får vi endelig ram på ham, har han ikke længere narkoen på sig. Det skulle sandsynligvis afleveres til en mellemmand enten i Frankfurt eller her i byen. Bjørnen gned sig over øjnene, og hældte en kop kaffe mere op. Det var nu meget rart, at kunne resonere over sagen, på dansk. Og Leif virkede som om han var glad for, ikke at skulle ligge og kigge op i loftet, uden nogen at snakke med.*

- *Hvad med de lokale mafiatyper? Har der heller ikke været bid endnu? Han tænkte at Leif faktisk var en udmærket politimand. Selvom han havde sart mave, var Bjørnen stadig glad for han havde valgt ham, derhjemme. Han gjorde hvad han kunne for at holde sig ajour med sagen, fra sin seng, og skulle ikke bruge en ekstra dag, på at sætte sig ind i, hvad der var sket, når han igen kom på benene. Hvilket sikkert allerede blev i eftermiddag, hvis alt gik som det skulle. Han kom i tanke om, at han stadig skyldte Leif et svar, og sagde,*

- *Ikke det store. Dog er det der vi arbejder mest lige nu. Vi har*

fået foden indenfor, som mulige storkøbere, ved to bagmænd her i byen. Den første er sandsynligvis en nitte. En lille splejs med en kæmpehøj IQ der hedder Mirek. Og hans intelligens er skarp nok til, at han ikke ville have noget med en afhopper at gøre. Den anden der hedder Vladimirr og tilsyneladende kører et større imperium, er vi også igang med at infiltrere. Hans højre hånd står åbenbart for alle forretningerne, og vi har ikke mødt ham selv endnu.

- Hvad så? Hvad siger din mavefølelse? Det virker som om du gerne ville møde denne Flademir? Leif havde åbenbart ikke flair for udenlandske navne, tænkte Bjørnen,

- Vladimirr. Ja, han virker som om han kontrollerer det meste af byen. Hvis det er rigtigt, bør han om ikke andet have hørt om sagen med John. Ikke fordi sådan en lille fisk kan interessere ham. Men enhver der kommer slæbende med 200.000 euro i hvidt pulver, burde interessere en mand som ham. Det der sker nu, er at en af de lokale har fået kontakt med Pjotr Novak, der er kendt af politiet for meget andet end narkokriminalitet. Dette skulle være den såkaldte højre hånd. Jeg så billeder fra politiets arkiv i går. Jeg kan godt sige dig, han ser farlig ud. Et stort rødligt ar, ned over den ene kind, og de ondeste øjne, jeg nogen sinde har set. Hvis vi først finder John når han er død, kunne jeg uden tøve, domme Pjotr til at være hans banemand.

- Hvordan vil I så skabe kontakt til Vladimirr? Udtalen var stadig langt fra rigtig, men dog bedre end første forsøg.

- Det er her du kommer ind i billedet, Leif. Jeg har bevæget mig rundt i byen de sidste par dage. Risikoen for at jeg bliver

forbundet med politiet er for stor. Du har imidlertid kun krydset byen to gange, og den ene endda på bagsædet af en patruljevogn. Du skal være VORES mellemmand. Bjørnen kiggede afventende på ham. Han så ikke ud som om det kom bag på ham.

- Forklar nærmere, bad han.

- Vladimirr står ikke selv for noget længere. Men hvis vi kan tilbyde ham en handel stor nok, regner vi med, at han selv sætter sig i førersædet, med Pjotr som sikkerhed bagved. Sker det, kan indsatsstyrken varetægtsfængsle ham, for salg af euforiserende stoffer. Fordi de tjekkiske myndigheder gerne må bruge agiatorer, kan det lade sig gøre. Vi kan altså provokere ham, til at træde frem i lyset. Vi laver følgende set up: De lokale fortæller om en skandinavisk kontakt, som i skikkelse af dig, kommer til byen, i embeds medfør, for at købe nok, til at forsyne de nordiske lande. Vi lader tankerne vejre, om at der er et salg på 5.000.000 i første omgang. Hvis vi er tilfredse med varen, måske endnu mere senere. Dette kan han sandsynligvis ikke stå for. Især tanken om, at kunne lodse så meget narke afsted, til een kontakt, vil sikre ham økonomisk fremover. Derfor regner vi med, at han selv forestår handlen, og rotten går i fælden, så vi kan få vores informationer.

- Hvordan kan det give informationer, undrede Leif sig, - Han vil da klappe i, som en østers, når han bliver taget ind? Bjørnen havde åbenbart ikke fået forklaret det godt nok, og uddybede,

- Vi fortæller ham naturligvis hvor han står, når vi tager ham

ind. Hans forretninger kan vi pille fra hinanden så nemt som ingenting, når det pludselig er Pjotr alene der står for butikken. Det er helt sikkert Pjotr der står for det fysiske arbejde, men Vladimirr der står for tænkeriet. Vi giver ham også valget. Enten at fortælle, og vi lader hans forretninger være. Eller tie stille, og vi overgiver sagen til de tjekiske myndigheder. Leif gav et ryk med hovedet,

- Jamen for fanden. Tjekkerne er jo allerede dybt inde i sagen på nuværende tidspunkt.

- Ja, men det ved Vladimirr Keshron jo ikke, min ven. Han tror sandsynligvis han er kommet på tværs af internationalt politi, når vi med vores vestlige udseende pludselig dumper ind i hans liv.

Leif grinede. Idéen var sgu ikke så tosset alligevel. Under alle omstændigheder ville de få ikke alene de informationer denne gangster sad på, de ville også medvirke til at knalde en lokal narkoring. Helt sikkert noget, der kunne forlænge deres ophold i Tjekkiet, hvis det blev nødvendigt. Bundgaard ville se resultater. Det var der ingen tvivl om. Det kostede, at have to dygtige folk til at rende rundt, som turister i Prag.

KAPITEL 19

De holdt i hånden, da de krydsede broen, og stoppede op, kiggede ned i vandet. De kyssede hinanden, samtidig med at deres spejlbillede på det stille vand, gjorde det samme. Det var ikke karlsbroen. De havde ikke været inde i midtbyen, siden Sasha havde lagt sig syg. De hviskede sammen, og kiggede på nogle ænder, der snadrede, og svømmede ind og ud imellem hinanden. Han lagde en arm om hende, trak hende ind til sig, og lugtede til hendes hår. Det duftede dejligt. Ikke af shampoo, men af hende. Der var ikke længere nogen tvivl. Han var ikke kun forelsket i hende. Han elskede hende simpelthen. De havde været sammen i hendes lejlighed, i næsten to uger nu. Deres kærlighed voksede dag for dag. Ikke kun den fysiske, umiddelbare tiltrækning som de først havde oplevet. Det var blevet noget dybt, ægte og inderligt. En kærlighed han aldrig havde oplevet før, selvom han havde haft en masse kærester. Især dengang pengene begyndte at strømme ind, mødte han ofte piger. Han var i byen hver weekend, og havde ofte en ny erobring med hjem. Nogen gange blev det mere eller mindre fast, og han havde troet at han havde elsket disse piger. De havde bollet, og en enkelt var også flyttet ind hos ham. Men det var så overfladisk. Så ligegyldigt. Der havde - opdagede han nu - aldrig været kærlighed til de piger.

Han var blevet taget med storm og havde selv taget med storm, opdagede han. Skjorten hun havde haft på, den første aften, han var hos hende, *havde* været hendes egen. Hun var ikke jomfru, og hun havde haft et par kærester, men også hendes kærlighed virkede stærk og ægte. Det havde han nævnt for hende, en nat, hvor de havde ligget i sengen, og småsnakket. Hun kiggede på ham, helt alvorligt, og fortalte ham, at hun allerede nu elskede ham højere, end noget andet menneske på jorden. Han havde fået en klump i halsen, og havde ikke kunne svare hende. I stedet havde han holdt hende ind til sig, og vugget hende, som om det var hende der trængte til trøst. Da han fik talens brug tilbage, blev han bare ved med at hviske ned i hendes hår, hvor meget han elskede hende.

Allerede samme dag, hvor de ved morgenmaden havde gennemgået hans - og deres - mulighed, havde han ringet til Susanne fra en telefonboks. Hun var villig til at hjælpe ham, men havde ikke en formue at sende ned til ham. Hun lovede ham dog 10.000 kroner, i en foret kuvert, sendt anonymt, hvis hun bare måtte få en modtager adresse? Han oplyste et opdigtet tjekkisk navn, og adressen til caféen. Det havde de aftalt, var det mest sikre. Sasha ringede til Doris, og fortalte at

hendes onkel var nødt til at sende nogle vigtige papirer til hende, og han var kommet til at skrive sit eget navn på forsiden, i stedet for hendes. Men adressen ville være rigtig, og brevet ville være afsendt fra Danmark. Doris var ikke indstillet på at hjælpe, med da hun lovede hende 1000 koruna, eller cirka 200 kroner, for hendes udlejlighed, lovede hun dog, at gøre det nødvendige.

Brevet var kommet ekspres kun to dage senere, og Doris ringede til Sasha, og fortalte at hendes onkels brev nu var ankommet, så de kunne godt komme med pengene og hente det. Sasha tog straks et metro ind til byen, og gik ind på caféen. Doris kom med en bitter bemærkning om, at hun sandelig så ud til at have fået det bedre, og hvis det ellers ikke gjorde noget, så savnede hun hende jo noget så forfærdeligt i caféen. Hun havde sagt at det var hende hun savnede, men Sasha turde godt vædde på, det var hendes arbejdskraft hun havde ment. John bestemte sig for, at han kunne lide hende Doris mindre og mindre. Forlange penge af fattige piger, for at tage imod et brev. Nå, heldigvis fik han nu lejlighed til at betale Sasha for sit ophold. Hun havde allerede takket nej, til at få et kontantbeløb, men han vidste, at når eller hvis han blev pågrebet, ville pengene omgående blive beslaglagte, som narke-penge.

Et argument hun ikke rigtig kunne svare for, og derfor fik hun alle pengene i kuverten. Hun stod og kiggede på de danske sedler, så store, og så kedelige i forhold til de små farverige pengesedler, de havde her. Han forklarede hende, at hun skulle gange med fem, for at finde ud af, hvor mange koruna der var, og det svimlede for hende, da hun opdagede hun stod med 50.000 koruna i hånden. Regnen stod ned i stænger, da hun forlod lejligheden igen, for at tage ind og veksle pengene. John fulgte hende fra lejlighedens stuevindue. Da hun rundede hjørnet oppe ved den store gade, gik han tilbage til sofaen. Han tændte for radioen, hvor en tjekkisk kvinde med en hastighed af 500 ord i sekundet, fortalte om noget, han ikke fik fat i hvad var. Sasha havde ellers forsøgt at lære ham et par sætninger på tjekkisk. Han havde stor bøvl med ordene, mest fordi det virkede som om alle tjekkerne, snakkede dobbelt så hurtigt som danskerne. Det var nu ikke helt rigtigt, men selvfølgelig. Sasha talte også til ham, som man ville gøre til et lille barn, der er ved at lære at tale, og det fik alle andres tale-hastighed til at virke som om de var på speed.

Han bestemte sig for at støvsuge og gøre rent, og da han en times tid senere satte sig udmattet og svedig i

sofaen, for at ryge en smøg, hørte han døren gå.

- *Hej skat.* De havde hurtigt droppet *søde* og var begyndt at sige skat i stedet. De brugte det engelske ord *Honey* og hun havde igen en helt speciel udtale af de engelske ord, så det nærmest lød som om, hun sagde *horny*. Han havde ikke nænnet at sige det til hende, men de første par gange, måtte han alligevel skjule et smil, når hun sagde ordet.

- *Hejsa.* Det var hurtigt overstået, men jeg føler mig som en druknet mus. Jeg skulle betale vekslegebyr, og har købt ind, men der er stadig mange penge tilbage, skyndte hun at tilføje.

- *Det er helt i orden.* Det er dig der passer på pengene. Det var godt du fik handlet. Han hjalp hende med at pakke tingene ud, afbrudt af en pudekamp på gulvtæppet. Han stønnede

- *Neeeej, jeg har lige støvsuget over det hele.* hun grinede over hele hovedet,

- *Så må du jo i gang igen, superman.* Det endte dog med at de lettere forpustede, fik pakket resten af varerne ud, og begyndt på aftensmaden.

Mørket var faldet på, da de forlod lejligheden. Heldigvis var regnet hørt op, men gaderne var stadig våde de fleste steder. Luften var kold, men ganske frisk. Han tog en dyb indånding, i det de gik op af gaden. De holdte

om hinanden, og gik langsomt op mod torvet. Som de gik der, under gadelamperne, med armen om hinanden, lignede de ethvert andet par, der var ude at gå. Han tænkte, at han i hvert fald havde det bedste dække, han kunne ønske sig. Hvis politiet ledte efter ham - og det havde han en fornemmelse af at de gjorde, så ledte de sandsynligvis efter en enlig ung mand. Et par vækker aldrig samme opsigt. Han måtte hellere ændre udseende igen. Han tænkte tilbage på dengang Susanne havde trimmet ham, og fjernet *vildmandslooket* som hun havde kaldt det. Mindet om ham nøgen, foran hende, med erigeret penis, og hendes overlegne latter. Han rystede tanken af sig. Uanset hvad, havde Sasha set det meste af ham, i løbet af de sidste par uger. Og hun havde bestemt ikke grinet, når hans dolk ikke ville som han ville. Hun trak ham til højre, og stoppede op, ved kanten af broen. De stod og kiggede ned i vandet. Ænderne rappede, og han tænkte på, at i Danmark havde de sikkert ikke været så udsultede. De kulturelle og folkelige forskelle på de to lande var enorme. Den største forskel var fattigdommen. Han havde nævnt det for Sasha en aften, og hun fortalte ham, at hun ikke troede Tjekkiet var meget fattigere end Danmark, - *Forskellen mellem rig og fattig er bare meget større*, havde hun sagt. Han havde tænkt over det, og gav hende ret. Det hændte at de på gaden så nogen af de "rige". De kørte oftest i store tyske biler, og deres påklædning og

fremtrædning lignede meget den, man ville forvente omkring Christiansborg i Danmark. De almindelige mennesker derimod. De ligner bestemt ikke de mennesker man så på Strøget. De fleste så ud som om de havde købt deres tøj i en genbrugsbutik. Mange havde huller på albuerne eller knæene af slitage. Noget der var med til at vidne om, at folk generelt havde færre penge, i mellem hænderne her. Sasha trak i ham, og han kiggede på hende. De havde de sidste par dage, snakket om muligheden for at tage fat i den danske ambassade. Han ville før eller siden blive taget, og han kunne lige så godt tage sin straf, og få det ud af verden. Herregud, 10 år. Maksimalt. Måske endda kun 8, med prøveløsladelse efter 5 eller 6. Måske kunne han forhandle med dem. Det havde han hørt om. Og 5 år - ja, selv 8 år, var jo ikke for evigt. De ville stadig være unge, og have livet foran sig. Der var ingen tvivl om, at Sasha ville flytte til Danmark, når han skulle hjem. Hun kunne besøge ham i fængslet. Få en tilværelse op at stå, et nyt sted. Han var helt sikker på, at han ikke ville tilbage til Århus. I øvrigt lå der heller ikke noget statsfængsel i nærheden, så hvis hun skulle besøge ham ofte, ville det nemmeste være, at hun flyttede ind til en by, i nærheden af hans afsoningssted. Sasha og ham havde fantaseret hele den foregående aften, og tænkt over de muligheder der lå foran dem, når han igen var på fri fod. Her gik han, med armen om sin kæreste, i en af Europas smukkeste

byer, og drømte om det hus de skulle have, når han blev løsladt. Han kunne næsten ikke fatte den desperation og angst, der havde redet ham, for så kort tid siden, da han - på flugt - kom til byen, og mødte hende for første gang.

KAPITEL 20

Han kiggede sig i spejlet. Hans mave var stadig ikke helt på toppen, men det var dog ikke værre end en rumlen nu. Bjørnen og Arnost, der havde lagt alt andet til side, for at deltage i aktionen mod Vladimir Keshron, stod og talte dæmpet sammen bag ham.

- *Ja, kom så. Du ligner sgu en rigtig dario*, grinede Bjørnen, og vinkede ham ud af prøverummet. Han havde ret. Tøjet sad som syet på ham, og han lignende faktisk en rig og indflydelsesrig ung mand. De havde længe snakket om, hvor smart det ville være, at tage ind til midtbyen her midt på dagen. Hvis nogen af Vladimirs folk så ham sammen med Bjørnen og især Arnost der var et kendt ansigt i byen, ville det kunne ødelægge deres chancer senere. De bestemte sig dog for, at Leif sandsynligvis ikke ville møde andre end Vladimirr og så sikkert også Pjotr, når han blev introduceret. Arnosts

folk, var allerede ude på adressen, og drikke lidskøb med Pjotr, der formidlede kontakterne.

Lokalet lå hen i mørke. Det eneste lys kom fra et af kabinetterne, hvor døren stod åben, og et blødt rødtligt lys faldt ud på den slidte løber, og fra de fire spots der sad over baren. I baren sad Pjotr og en af folkene fra indsatsstyrken. Manden havde været her dagligt de sidste par uger, og havde lagt mange penge hos Pjotr.

- *Jeg hører at du kan skaffe meget mere, end det småtteri du sælger til mig?* sagde han, imens han tændte en smøg.

Pjotr tømte sit glas med whisky. Han sad i sin sædvanlige barstol. Arnosts mand der hed Jirka, og var en robust mand, sidst i tyverne, sad i den stol, hvor Vladimir havde siddet, den aften de havde tævet livet ud af Dimitri i kælderen. Pjotr kiggede vagtsomt på Jirka,

- *Man hører så meget, min ven. Men det er rigtigt. Du har købt meget - men ikke nær så meget, som vi nogen gange sælger på en enkelt aften.* Jirka var indkaldt fra et andet politidistrikt, og han var overbevidst om, at Pjotr havde trukket alle de informationer han kunne, omkring han. Nu optrådte han under et andet navn, men hans ansigt var heller ikke kendt i Prag, hvilket uden tvivl var en fordel.

- *Jeg har en god kontakt oppe i Skandinavien, som leder efter en leverandør...* Jirka lagde maddingen ud, og håbede Pjotr ville bide på. Han måtte ikke virke for ivrig, hvis det

skulle have en chance for at lykkedes.

- *Der er mange leverandører både i Tyskland og i Polen. Det er færre grænseovergange, min ven. Pjotr så ikke ud som om Jirkas skandinaviske kontakter interesserede ham særligt. Han satte mere madding på krogen, og fortsatte*

- *Sandsynligvis. Men som du siger, er du manden der kan skaffe store mængder. Min kontakt leder i første omgang efter sne for 25.000.000 koruna. Det er mange penge, og meget sne. Det er svært at skaffe i Tyskland og selv i Polen. For mange led, for mange mennesker der skal have en bid af kagen. Pjotr trak sig i næsen. Han så igen over på Jirka, der så ud som om, han dagligt havde med den slags beløb at gøre.*

- *Jeg skal høre med mit bagland. Butikken her, er ikke min. Jeg lader dig vide besked. Du kommer vel tilbage senere, eller i morgen, min ven? Hvad hedder din kontakt? Jirka grinede indvendigt. Nu var det med at holde tungen lige i munden. Her startede dansen, hvor han ikke måtte træde ved siden af. Pjotr var gammel i faget, men Jirka havde i mange andre sammenhænge, handlet med narko, for at få fældet kriminelle.*

- *Det kan jeg naturligvis lige så godt afsløre, som du kan fortælle mig, hvem der kører butikken her, Pjotr. Lad os bare sige, han er en god ven, jeg stoler på ham, og har handlet hos ham før. Desværre har det nordiske marked ændret sig markant, på grund af mange anholdelser og beslaglæggelser. For at sige det som det er, er det arbejde med høj risiko. Men som du kan høre, er betalingen i orden. Lad mig høre, hvor meget din bagmand kan*

tilbyde, for 25 millioner, så skal jeg lade dig vide, om min, er interesseret i at handle med jer. Pjotr så ikke længere venlig ud. Ikke at han virkede truende, men nu var det business. Og den største business han nogen sinde havde haft fat i. Vladimirr ville være en idiot, ikke at tage denne handel. Og de efterfølgende. Som landet lå nu, ville det ikke være særlig risikabelt for hverken Vladimirr eller Pjotr. Han kunne bruge bruge fyren her, som mellemmand. Han var uerfaren nok til at sige ja, og tro at risikoen var deres. Problemet med at få så meget sne ud af landet - uanset om det blev igennem Polen eller Tyskland, ville ikke være deres. Han gentog løftet om at vende tilbage til Jirka, og forlod baren.

Jirka så efter ham, og smilede for sig selv, da han så, han stiledede mod trappen op til de private etager. Så langt så godt. Hvis bare de troede han var en dum bondeknægt fra landet, ville de sige ja, og lade ham hænge på hele partiet. Nu gjaldt det bare om at få det rette tilbud. Ikke fordi handlen skulle udføres for alvor, men hvis det var FOR favorabelt, burde han takke nej. Omvendt, hvis det var for dyrt, ville de fatte mistanke til ham, alene fordi han - på vegne af en tilsyneladende erfaren køber - takkede ja, til en handel, der ikke kunne betale sig.

Næste dag, da Jirka ankom til Vladimirs hule, var der flere mennesker. Det var også senere på dagen, og så var der ikke så stille i baren. Han havde med vilje ventet. Det ville sandsynligvis forhøje hans chancer for at komme væk fra baren, og ind på kontoret. Han var ikke udstyret med hverken kamera eller mikrofon. Nu skulle der forhandles. Først når narkoen blev overleveret - og det ville han forlange at Vladimirr selv gjorde - ville det enten ske et sted, hvor der kunne være andre politifolk, eller han ville blive udstyret med en hår-mikrofon. Hår-mikrofonerne var helt ukendte i Tjekkiet. Deres var egentlig bare en båndoptager, med lydindgang, der blev klæbet fast til enten maven eller låret, og ganske nem at afsløre, alene ved at iagttage folks bevægelser. Derfor regnede han heller ikke med, at en hår-mikrofon ville blive opdaget af disse folk. Pjotr kom ud fra kontoret, i samme øjeblik han satte sig i baren. Godt, så havde de altså overvågning i baren. Eller bartenderen havde trykket på en knap. Det var rart at vide. Han vendte sig om i stolen, og gav hånd til Pjotr.

- *Som du ser. Her har du mig igen. Har du fået talt med dit bagland?* Han gjorde ikke mine til at rejse sig. Hvis han gjorde det, ville han have virket for ivrig, efter at komme væk fra baren. Pjotr sørgede i midlertid selv for, at de kom ind på kontoret.

- *Det har jeg. Men her er for mange mennesker. Lad os gå ind på*

kontoret, og tale om denne... lille sag. Han smilede et øjeblik, men det nåede ikke øjnene. Disse onde øjne. Hvis Jirka havde været en rigtig mellemmand, havde han aldrig turde handle med disse mennesker. Han rejste sig, tog sin jakke, og fulgte efter Pjotr, hen mod døren, hvorfra han netop var kommet. Kontoret var tomt. En streg i regningen, men det var jo ikke i aften, handlen skulle afsluttes.

- *En rar arbejdsplads du holder dig, Pjotr.* Han havde ved en tidligere aktion afsløret at han vidste mere om de mennesker han skulle forhandle med, end han burde have vist. De havde reddet sagen, men det havde været på et hængende hår, og siden da, havde Jirka altid haft en læresætning. Hellere vide for meget end for lidt. Lad dem tro du er dum, men lad dem endelig ikke vide, du er smartere end dem.

- *Tak, kontoret er nu chefens. Jeg benytter det bare, i dagens anledning. Er du klar til at tale forretninger?* Okay, ikke så meget udenomssnak, nu var det alvor. Han nikkede, og Pjotr fortsatte

- *Godt. Min chef synes om dig. Handlen tiltaler ham, såfremt det kan ske på hans betingelser. Først, Jeg arbejder for Vladimir Keshron.* En åben hentydning. Han ville vide hvem han skulle handle med.

- *Så skylder jeg vel at sige, at min kontakt hedder Christian Danneborg.* Navnet var frit fantasi, men det var vigtigt de ikke kunne finde ud af noget om ham, via deres

forbindelser. Navnet var i øvrigt Leif Jordis opfindelse. *Vi kan sgu lige så godt blive lidt royale*, havde han sagt med et grin, da han skød navnet af. Først havde han sagt Dannebrog, men hvis de vidste det mindste om Danmark, kunne sagen falde igennem.

- *Godt. Altid rart at vide, hvem man handler med, ikke sandt? Vores tilbud er 30 kilo.* Han tænkte sig om. Det var en god pris, i forhold til markedsprisen, der var væsentlig lavere i Tjekkiet, end i de nordiske lande. Men ikke for godt, til at være sandt. Han nikkede,

- *Det svarer meget godt til de forventninger min kontakt har. Har I gjort jer nogen tanker, omkring det praktiske?* Han sagde det, imens han tændte en smøg. Ikke virke for ivrig, mindede han sig selv om.

- *Ja, du bliver mellemmanden. Vi har ingen grund til at lære flere folk at kende på nuværende tidspunkt. Hvis han igen henvender sig, for et stort parti, må vi tage den til den tid. Jeg antager du selv formidler tilbuddet videre, så din betaling kommer af denne Dannebrog's parti sne? Jirka der havde handlet med narko mange gange, nikkede. Det forventede han.*

- *Ja, det er jo ikke jer, der skal betale mit forbrug,* smilede han.

- *Nuvel. Jeg bliver mellemanden. Skal jeg afhente stoffet her?* Pjotr slog en latter op, og selv hans øjne smilede med,

- *Nej, det er da helt sikkert, at du ikke skal hente det her,* Han grinede stadigvæk, men blev så alvorlig igen.

- *Vi kan ikke hente 30 kg her ind i byen. Det vil være pakket i et kilos kasser. Du virker ikke som særlig erfaren, med store*

partier, så lad mig indskyde, du forventes nok, at ompakke det til mindre enheder, og få det skibet afsted, ad flere omgange, for at minimere risikoen. Pjotr, var nu en alvorlig forretningsmand, men han virkede som om han kunne lide Jirka. Bondefjæset var vel også med til at indgyde fortrolighed. Og så det faktum, at de ikke havde fundet noget om ham, i deres efterspørgsler. han var kommet i Vladimirs hus, i flere uger, og havde købt både mellemstore og store-store partier. Dog ikke noget, der kunne måle sig med den nuværende handel. Nu måtte han så satse alt.

- Det er i orden. Jeg finder ud af noget. Du kan skrive adressen og tidspunktet ned til mig. Men der er også et krav fra min bagmands side. Du skal være der. Dette havde Pjotr naturligvis ventet, og selv om Vladimirr helt sikkert ville tage med, og se at alt gik til som det skulle, når der skulle pakkes ned, ville Pjotr være den, der talte med Jirka, og afsluttede handlen. Vladimirr ville skjule sig som almindelig lager arbejder, og hjælpe med at laste varerne. På den måde kunne han være på tættest hold, uden at vække opsigt. Det virkede dog til at Jirka læste hans tanker, for han fortsatte,

- Din chef skal også være der. Christian Danneborg har specifikt bedt mig om at hilse på ham, ved transaktionen, og videregive mit indtryk af ham. Dette var en streg i regningen for Pjotr. Han vidste han ikke kunne gå op og forlange dette af chefen. Ingen forlangte noget af

chefen. Ikke uden at betale prisen. Pjotr var egentlig ligeglad, for sin egen skyld. De kunne ændre lokationen, og køre dertil i forskellige biler, for at minimere risikoen, men han kunne ikke træffe beslutningen på egen hånd.

- *Det skal jeg forelægge Vladimirr. Jeg kan ikke garantere at han vil være der. Skal vi stadig fortsætte handlen?* Jirka havde ventet dette svar,

- *Ja, klargør det hele. Hvis Vladimirr ikke vil dukke op, ved en handel til 25 millioner, og måske senere til det 10 dobbelte, er der sikkert andre der vil, selvom det vil forhale min bagmands planer en del, er det et ufravigeligt krav.* Pjotr gav op.

- *Som sagt, jeg skal forelægge det. Jeg er ikke i stand til at træffe beslutningen på egen hånd, men det er et fair krav, når det er så stor en handel som det er. Kom tilbage om 2-3 timer, så har jeg talt med ham, og vi kan finde ud af de sidste detaljer.* Pjotr rejste sig op, og dermed var audiensen slut, bemærkede Jirka. Han rejste sig ligeledes op. De gav ikke hånd, men fulgtes af til døren. Et øjeblik efter, stod Jirka igen i baren. Han tog jakken på, og vendte sig om mod døren. Nu skulle han have fat i en hår-mikrofon inden han vendte tilbage til løvens hule. Det irriterede ham, at han ikke havde en på nu. Men hvem kunne vide, at der skulle nævnes navne? Havde han haft mikrofon på sig, havde sagen kunne afsluttes nu, for hans vedkommende. Der var sagt rigeligt, med navns nævnelse derinde, til at få varetægtsfængslet dem begge i

en længere periode. Længe nok, til at true Vladimirr til at tale. Døren gik i bag ham, da han igen stod ude på gaden.

KAPITEL 21

En flue summede i loftslampen. Faldt til ro, og summede så igen. Bjørnen kiggede op på den lampe, hvorfra støjen kom. De brugte ikke lysstofsrør på stationen her. Det var almindelige glødelamper, med en pære i. Han havde efterhånden vænnet sig til de radikale forskelle der var. Arnost sad over for ham, og kiggede rapporten fra Jirka igennem. Også han ærgrede sig over,

at de ikke havde haft en mikrofon med ind. Men den fejl begik de ikke igen. Den danske kommisær havde givet ham fri råderet over udstyret i kommando-vognen, og han havde straks sat sig på mikrofonen. Jirka kom ind i rummet, og hilste på dem begge,

- *Ja, det gik i det store og hele som det skulle. Jeg tager derud om ti minutter. Så er der gået næsten tre timer.* Arnost nikkede, og inviterede ham med en håndbevægelse til at sætte sig.

- *Har du en mikrofon på dig nu?* Bjørnen havde installeret hår-mikrofonen, eller tråd mikrofonen som den også kaldtes, grundet sit udseende. Jirka nikkede, og Arnost fortsatte

- *Fint. Nu får vi sandsynligvis Pjotrs stemme på bånd. Derudover får vi også adressen, og Vladimirr selv på bånd, til den tid.* Arnost var godt tilfreds med sagens udvikling. Jirka var en dygtig kollega, og risikoen var minimal, for at han nu skulle blive opdaget. Han kiggede på uret.

- *Så må du hellere komme afsted, Jirka. Du er ventet. Indsatsstyrken sidder ved radioen, og lytter. Der burde ikke være nogen komplikationer, men for en sikkerheds skyld har vi placeret 4 betjente på gaden. Sker der noget, og du får brug for hjælp, skriger du bare op. De er i direkte kontakt med stationen, og kan rykke ind, cirka et minut efter.* Jirka forlod rummet, og efterlod Bjørnen og Arnost til deres egne tanker.

Bjørnen havde håbet de kunne gå ned i radio-rummet og overvære samtalen, men det kunne ikke lade sig gøre. Stationen rådede ikke over egen tolk, og Arnost skulle først have rekvireret penge nok, til at Vladimirr ikke ville fatte mistanke, og lige så snart indsatsstyrken kom med tidspunktet for udlevering, skulle han frigøre betjente nok, til den storstilede aktion. Bjørnen var ikke tilfreds. Sagen gik som den skulle - ja, faktisk bedre end forventet. Men det var ikke hans sag. Det var som om, han gik i mosejord, og brugte alle sine kræfter, på at komme frem ad, men selvom han hele tiden tog et nyt skridt, kom han ikke rigtigt nogen steder. John Nielsen var stadig ikke dukket op. De havde været her meget længere end Bundgaard var tilfreds med, og hvis der ikke kom et gennembrud i sagen - i *deres* sag, ville de snart blive kaldt hjem. De kunne ikke engang garantere, at han stadig var i byen. Man *formodede* at han ikke havde forladt byen. Man *formodede* også at han var blandt kolleger. Gået under jorden. Måske taget til en anden by. Men hvis han skulle lægge hånden på biblen? Så stod de lige præcis med ingenting. Han vidste ikke noget. Formodninger var gode, men havde aldrig været nok til at kunne få nogen dømt. Og lige nu jagede han bare et spøgelse, som ikke var set, siden han for flere uger siden havde forladt Pragda Airport. For fanden, han kunne i princippet have fået nye papirer, og være hjemme i Danmark igen. Selvom lejligheden var under

konstant overvågning, var landet stort nok, til at han kunne gemme sig. Han overvejede at udsende et bulletin, med næste rapport hjem, om at der skulle holdes øje med ham, de faste steder. Det var typisk Hovedbanegården, Christiania og lignende steder, hvor de ofte fandt eftersøgte. Han bestemte sig for, at det ikke var en god idé. Hvis han luftede idéen om at deres mand ikke længere var i landet, ville de sidde på economy-class, på det næste rutefly til København. Nej, hans formodninger holdt sandsynligvis stik. Og hvis nogen vidste noget, om en eftersøgt narko-smugler i Prag, var det Vladimirr Keshron. Han tog materialet om Vladimirr fra bunken med sagsakter, og kiggede på billedet. En flot fyr. Eller efter hvad de lokale havde sagt, så *havde* han været en flot fyr. Afdanket. For meget narko. For løs en livsstil. Så kunne man hurtigt komme til, at se gammel og træt ud. Han lagde papiret fra sig. Han spurgte Arnost hvor lang tid, der normalt gik, fra en handel kom i stand, til udvekslingen skete.

- *Det kommer alene an på mængden der forhandles. I vores tilfælde vil det sikkert tage en uges tid at få så meget narko. Det er ulempen ved at forlange så meget. Og en uge er lavt sat. Problemet er, at vi var nødt til skyde højt, for at få Vladimirr ud af sin hule. Havde vi bedt om 1 kg, havde det været Pjotr der sad på handlen. Og det er muligt magtbalancen i deres lille geschæft er ved at vende, men indtil videre tyder alt på, at det stadig er Vladimirr selv, der står for de store forretninger. Det*

Jirka vil gøre, hvis han får en dato længere frem end 3 dage fra i dag, er at bede om et delparti. Det er ikke atypisk, og man bruger ofte den løsning, for at modtageren, kan tjekke varen for renhed og kvalitet, inden det helt store læs kommer. Hvis det går som vi håber, får vi heller ikke brug for flere penge, end dem jeg har rekvireret. Dem kan vi have allerede i morgen. Bjørnen nikkede frem for sig. Så var der i hvert fald ikke andet til hindring for udvekslingen. Han overlod Arnost til telefonen, som i det samme kimedede, og slentrede ned ad gangen i egne tanker. Da han kom til frokoststuen så han Leif sidde ved deres bærbare pc, og læste rapporterne igennem. Bjørnen var tilfreds. Det var en dyd at holde sig up-to-date med en sag, til ethvert tidspunkt. Han havde selv læst rapporterne igennem et par gange. Måske faldt han over noget. Det var før sket, at man pludselig fik øje på en detalje, eller uregelmæssighed, man ikke før havde set, og som kunne lede til opklaring. Leif kiggede op, da han trådte ind i rummet,

- *Nå, der var du. Jeg har en dårlig fornemmelse af hele denne Vladimirr-sag.* Bjørnen gav ham ret, og fortalte ham, om sine tanker, om at det var som at gå igennem mudder eller dynd, og ikke rigtig komme nogen steder. Leif nikkede,

- *Ja, lige præcis. Selvfølgelig kan vi glæde os over, at have hjulpet det tjekkiske politi, med en af deres lysksky borgere. Men det hjælper ikke vores sag det mindste, hvis Vladimirr nægter at tale,*

eller noget går galt under uvekslingen. Vi ved jo ikke engang om Vladimirr kender til John Nielsen. Han drak det sidste kaffe, i det bløde plastic-krus, og gik over til automaten. Det virkede som om hele sagen var forbandet. Nu kunne de kun vente på nyt fra radio-rummet via Arnost. Han tænkte på, hvordan det gik Jirka.

Månen var stået op. Den var fuld, og kastede et hvidt, grelt og kolt lys ind i lejligheden, da han låste døren op, for dem. Han tændte dog ikke andet lys, end et stearinlys på sofabordet, og gik ud i gangen til hende, for at tage overtøjet af. Han så hun havde tårer i øjnene, og forstod hende godt. Nyforelskede. I en by med så meget kønt. Hvis det ikke var fordi, han skulle holde sig skjult, kunne de have taget romantiske ture ind til byen. Snart kom julepynten op, og de kunne tage på julehandel. Julemessen ville han dog springe over. Han var færdig med kirker. Nu var beslutningen taget, og så virkede de mange år i fængsel, som en tung byrde der bare ventede på at blive løftet foran ham. De havde besluttet, at han skulle blive julen over, i hendes lejlighed. Efter jul, ville han aflægge tilståelse på den danske ambassade, og når nytårsklokkerne ringede, ville han sandsynligvis sidde i et dansk varetægtsfængsel, og vente på, at hans sag kom for i landsretten. Han

sukkede.

Han så slet ikke frem til julen. For hans skyld måtte den godt lade vente på sig. Bare et par år. Han vidste han levede på lånt tid, her i hendes lejlighed, i et fattigt kvarter af Prag. Men alternativet var ikke meget bedre. Det eneste lyspunkt var dog, at når først han sad i fængsel - også selvom det kun var som varetægtsfange i en verserende retssag, ville hver dag gå fra hans straf. Sasha ville tage med til Danmark. Det havde de talt om. Som tjekker, ville hun ikke have alt for store problemer med, at få indrejsevisum. Han indså at han ikke havde ret meget viden omkring opholds- og arbejdstilladelser. Nå, det kunne han få, når han gik på ambassaden. Man kunne lige så godt slå to fluer med et smæk. Og når først Sasha havde papirerne i orden, ville han selv træde ind, og få overstået papirarbejdet. Han mente at hvis de sparede på pengene, ville der være rigeligt både til julen, men også til Sashas flybillet, når han skulle afsted. Det var faktisk en underlig verden. Han, den eftersøgte narkosmugler, ville få en flybillet til Danmark på statens regning. Og det var ikke bare et men to eller tre sæder der skulle betales for. Han ville sandsynligvis blive ekskorteret af to betjente, hvis det han havde set i film ellers passede. Mens hun, en lille fattig, men åh, så

umiddelbar og sød, tjekkisk pige, skulle betale for sin billet.

De sad i sofaen, med hendes dyne over sig. De havde ikke ret meget tøj på, og sad og nussede og kælede med hinanden. Lyset blafrede livligt på bordet, og de havde begge to kaffe i kopperne. De havde snakket meget om det, på deres gåtur ud til søen. De ville nyde hvert øjeblik, og ikke tænke alt for meget over, hvad fremtiden ville bringe. Sasha havde sagt, at indtil videre, gjaldt holdbarhedsdatoen på verden, kun til den 24. december. Hvad der kom derefter, kunne hun ikke tage stilling til. Han forsøgte at tænke på samme måde. Men tanken om, at skulle i fængsel. Og så lige nu! Havde han bare taget straffen hjemme i Danmark, havde det været halvt så slemt. Dengang havde han jo ikke efterladt nogen. Det var så meget værre nu. Men også så meget bedre. Nu - for første gang i sit liv - havde han nogen, han elskede. Og som elskede ham betingelsesløst tilbage. Også selvom hun kendte hele hans historie.

KAPITEL 22

Onsdag. Mindre end to dage. De havde været heldige. Skaldóva Hala. Onsdag klokken 13.

Jirka åbnede døren ind til Vladimír's bordel, endnu engang. Han kiggede straks hen på døren til kontoret, men den var lukket. Han satte sig igen i baren. Han bestilte ikke noget, men ventede på Pjotr. Også denne gang, kom han ud fra kontoret, uden nævneværdig ventetid, og gik direkte hen til Jirka, i baren.

- *Kom.* Uden yderligere ord, viste han ham igen ind i kontoret. Det var nu endnu senere på aftenen, og derfor også flere mennesker, både i baren, og i sofaerne, hvor de prostituerede opholdte sig, og lod eventuelle kunder, mærke lidt på varerne, inden de fnisende trak dem med ind i kabinetterne, som var placeret ved bagvæggen. Inde på kontoret, satte de sig som tidligere. Pjotr virkede ikke så vagtsom længere. Han bød på whisky. En populær drik både her, og de fleste steder, i Tjekkiet.

- *Vladimír vil være der, når handlen sker. Jeg har detaljerne klar. Er du kendt i byen?* Jirka nikkede, og rykkede sig spændt lidt længere frem i stolen. Han håbede i hvert fald, det så sådan ud. I virkeligheden ville han blot have mikrofonen tættere på. Han var vant til, at alt hvad der skete på mere end 3-4 meters afstand, blev en utydelig

mumlen, på deres eget udstyr, og kendte ikke trådmikrofonerne.

- *Du og christian kommer. Ikke andre! Kun jer to. I møder op ved Skadóva Hala. Det er en lagerbygning ude ved lufthavnen. Første udveksling sker på onsdag. Du vil få 3 kg. som en slags vareprøve. En tiendedel af den aftalte mængde. Du betaler med det samme, både for de 3 kg. og depositum for resten af handlen. Altså i alt 5.000.000 koruna. Du skal være der seneste klokken 13. Fra vores side vil der være mig og Vladimirr selv. Pakkerne vil denne gang bestå af 30 100 grams emballager. Altså slipper du for at pakke om.* Han lagde et kort på bordet, og viste ham, hvilken rute han skulle benytte. Der var indtegnet to ruter. Den anden, var den han skulle benytte, når han forlod Skadóva. Der var styr på tingene. To dage. Det var ikke meget tid, til at få det hele på plads. Men det var okay. Arnost havde trukket i alle snore hjemme fra stationen, og de var sandsynligvis begyndt at danse omkring sig selv derhjemme, da de lyttede via radioen. Selvom handlen ikke gik som den skulle, eller Vladimirr fik kolde fødder, kunne de dog holde dem begge i varetægt i mindst 2 uger, ud fra den optagede samtale. Men de ville alligevel lade handlen ske. Deres egen sag ville stå meget bedre, hvis de fik 4 eller 6 uger til efterforskningen. Jirka og Arnost var i det store og hele ligeglade med John Nielsen. En fyr der havde smuglet narko imellem lande, der intet havde med Tjekkiet at gøre. Men det var en kærkommen

mulighed for at få fat i en af de lokale fisk. En stor fisk endda.

Bjørnen og Leif sad på stationen. Leif var ved at blive instrueret i, hvordan han skulle forholde sig, ude ved Skadóva, når udvekslingen skulle finde sted. Det var Jirka der førte ordet. De forventede, de andre ville gøre det på samme måde, med Vladimirr i baggrunden, og Pjotr som den aktive. I samme øjeblik Vladimirr og Pjotr havde taget imod pengene, ville indsatsstyrken sætte ind, og anholde både dem, og alle de lagerarbejdere, der hjalp til. Arnost gennemgik et transcript af samtalen.

- *Godt, vi skal skaffe en vogn. Helst på tyske plader. Jeg tvivler på, at vi kan få fat i danske nummerplader. Historien bliver, at der er stærk bevogtning på både færger og ved grænseovergange. Derfor skiftes der bil i Tyskland. Jeg tvivler på, at de undrer sig, men historien skal være vandtæt!* Han fortsatte,

- *Mine folk har skaffet et blåprint af lagerhallen.* Han satte omtalte print over bygningen op, på en tavle, og de rejste sig alle fire, og gik derhen.

- *I kommer ind fra denne side,* han pegede på en tilkørsel, og porten de både ville komme ind og ud af.

- *Vores folk er her, her og her.* Han tegnede med en sprittusch nogle cirkler på kortet, så alle kunne se hvor

politiet ville opholde sig. Det var vigtigt, hvis der skulle drages skydevåben, at alle vidste, hvem og hvor vennerne var.

- *Når I kommer ind, parkerer i bilen mindst 5 meter fra deres. Jirka går direkte over til Pjotr. Leif holder sig i baggrunden. Gå hen i mod dem, men hold dig hele tiden et par meter bag Jirka. I bliver begge udstyret med mikrofoner. Jirka vil ligeledes have skudsikker vest på, under parka-coaten. Hvordan har I tænkt jer, at beskytte Leif?* Han kiggede fra den ene til den anden. Bjørnen trådte et skridt frem, og talte for første gang, i lang tid.

- *Ligeledes skudsikker vest. Derudover tjenestepistol. Den skal han bære ifølge retningslinierne. Den bliver skjult, ligeledes under en lang jakke.* Arnost nikkede, og vendte tilbage til kortet,

- *Så burde der ikke være mere nu. Nu skal vi bare vente til onsdag. Der vil være en kort briefing her, kl. 10. Klokkeren 11.30 kører mine folk ud, og placerer sig på stedet. De vil være i civile biler, og parkere forskellige steder, for ikke at vække for meget opsigt. Jirka og Leif kører herfra klokken 12.15 og du og jeg klokken 12. Vi vil køre i jeres kommando vogn, koblet op mod mikrofonerne, og optage samtalen, og desuden være i radiokontakt med mine folk, som er under min ledelse, under aktionen.* Bjørnen var tilfreds. To dage mere, og hvis det viste sig, at være et vildspor, måtte de så tage hjem. Den tid den sorg. Allerhelst tog han flyet hjem, med John Nielsen imellem dem.

Værkstedets port stod åben, da patruljevognen kom rundt om hjørnet. Bag rattet sad Arnost, og ved siden af ham Bjørnen. på bagsædet sad Leif. De kiggede nysgerrigt ind over pladsen, der var oversået med alle mulige forskellige biler. Solen stod lavt på himlen, og gav ingen varme. Man kunne se ånden, der stod ud af munden på en mekaniker, der prustede som en varm bryggerhest, da han trak nummerpladen af en BMW cabrolet. Bygningen og området de kiggede ind på, tilhørte politiet, og blev primært brugt til opbevaring af stjålne og konfiskerede køretøjer. Arnost kørte helt hen til en stor rulleport, med en lille dør i midten. Han trak håndbremsen, og gjorde tegn til at de skulle følge med. Han åbnede døren, og et øjeblik stod de et beskidt værksted, hvor to mekanikere gik og rodede med bilerne på liften. På væggen hang der kalendere, der datomæssigt ikke længere var så interessante, men det var vist heller ikke derfor de havde dem hængende. Den ene var bladret om til maj måned, hvor en sorthåret skønhed, sad i en stilling, der ville have gjort det nemt for en gynækolog at give hende en fuld undervogsbehandling. En af de andre var mindst 20 år gammel. Farverne var faldede, men man kunne stadig se motivet, en lyshåret pige, der at dømme efter dusken

mellem hendes ben, var ægte blondine, sad på en gammeldags jernseng, og var ved at trække en strømpe af. Også her, kunne en gynækolog have lavet det meste arbejde, uden at finde værktøjet frem. Arnost stoppede op, foran den nærmeste lift, og pegede på en Mercedes CL, der var ved at få tyske nummerplader sat på.

- *Som I kan se, lykkedes det ikke at få fat i danske plader. Det burde som sagt ikke være noget problem, nu hvor både du og Jirka ved hvad I skal sige. Bilen er klar om et øjeblik.* Arnost vekslede et par ord med mekanikeren, I mellemtiden gik Bjørnen og Leif omkring liften, og beundrede bilen. En time senere var de på vej tilbage til stationen. Bilen havde tonede ruder, og Leif sad alene i bilen. Han nød motorens symaskine-agtige summen, og gjorde sit bedste for at følge med Arnost og Bjørnen, der lå i Arnosts Lada lige foran ham. Farten var, som hos de fleste tjekkere, lidt for høj, og han vred den lille Lada ind og ud imellem trafikken, som alle andre trafikanter gjorde det. Leif der ellers betragtede sig som en habil chauffør, havde et hyr med at følge med den lille Lada. Mercedes'en var væsentlig bredere, og folk gjorde ikke plads til ham. Janteloven eksisterede åbenbart også uden for lille Danmark.

Da de var ved en offentlig parkeringsplads 300 meter fra stationen, blinkede Arnost Mercedes'en ind. Leif

kørte ind i en af de tomme båse, og satte sig ind på bagsædet af Ladaen. Et øjeblik senere var de ved stationen, hvor Jirka og indsatsstyrken ventede. Der var omkring 40 mennesker i lokalet. Ikke engang 10 af dem, skulle være i Skadóva. Resten ville være placeret som backup på de nærmeste indfaldsveje, og ligeledes holde Vladimirs bil tilbage, hvis han eller Pjotr bestemte sig for at stikke af. Derudover var der lederen af indsatsstyrken der sammen med Arnost og Bjørnen ville sidde i kommando-vognen og styre slagets gang, på en villavej, mindre end 200 meter fra lagerhallen. Hvis de fik brug for at flytte bilen tættere på, ville det tage lang tid, da der ikke var nogen forbindelsesveje, imellem den vej, hvor lagerhallen lå, og den vej hvor de holdte. Men til fods kunne de være der på under et minut, via gangstierne.

De sidste ordrer blev givet, og alle fik en sidste briefing, hvor der blev vist billeder af både Vladimirr, Pjotr og John. Ikke fordi han regnede med, John ville dukke op ved en handel nu, det ville simpelthen være for risikabelt. Men det kunne jo tænkes, hvis han var i Vladimirs brød, at han så det som en adgangsbillet til Danmark. Det var den slags ting, Bjørnen blev betalt for at være opmærksom på. Og han fortjente hver en

øre, af sin sparsomme løn, synes han. Derefter blev en forstørrelse af blåprintet over lagerbygningen taget frem, og alle fik at vide, hvor de skulle befinde sig. Leif og Jirka fik instrukser i, hvordan de skulle forholde sig, hvis der blev åbnet ild.

- *I trækker jer tilbage til Mercedesen. Derfor er det essentielt, at I holder i god afstand af deres bil.*

- *Hvis den skulle sprænge i luften, spurgte en af indsatsfolkene.*

- *Nej. En bil sprænger sjældent i luften, selvom den skulle blive skudt direkte i benzintanken. Kun hvis man bruger lyssporprojektiler, og kun hvis det første skud rammer tanken, og fosforen i projektilet når at antænde - altså, ved et skud affyret over lang afstand, vil den eksplodere. Da indsatsstyrken udelukkende bruger automat-våben, vil der hurtigt komme 5-6 huller i tanken, hvis nogen skulle være så uheldige at ramme. Og så er trykket i tanken ikke længere stor nok, til at forårsage eksplosion. Højest en antænding af benzinen. Bjørnen fandt det pudsigt, hvor langt tilbage, videnskæssigt det tjekkiske politi var. Han kiggede over på Arnost, og selvom han ikke sad med åben mund, så han dog eftertænsksom ud, som om dette også var nyheder for ham.*

- *Altså, træk jer tilbage til Mercedesen. Brug den eventuelt som skjold, hvis enten Pjotr eller en af lagerarbejderne trækker våben. Jeg tvivler på, at Vladimirr selv er bevæbnet. Men det skulle undre mig, om ikke lagerarbejderne er placerede folk, fra hans*

stab. Vær forberedt på det, og vær forberedt på, at hvis I trækker jer ud af kampzonen, sker det baglæns. Mod porten, I kom ind ad.

Briefingen var forbi, og indsatsfolkene forlod politigården ad forskellige veje, men alle med retning mod Skadóva. De fire ledere af aktionen, trak sig tilbage til Arnosts kontor, og gennemgik de sidste detaljer. Leif og Jirka blev iklædt skudsikre veste, og deres tøj. Leif kunne ikke undgå at tænke, at han synes tøjet havde passet ham bedre, den dag, Bjørnen og Arnost havde været med ham inde i byen, og købe det. Nu virkede det en smule for småt. Som om det var svært at trække vejret. Det kunne naturligvis også være nerver, men han havde svært ved at slippe tanken.

KAPITEL 23

Skadóva Hala lå i et industrikvarter i den nordøstlige del af byen. Hallerne var gamle, men så solide ud. Bygningen bestod af sektionsopdelte beton-elementer, som de fleste industrikvarterer henede gjorde, og mindede mest af alt om en kommandobunker, fra anden verdenskrig. Leif kiggede nysgerrigt frem, da Jirka dirigerede ham ind ad porten, fra passagersiden. Han kørte op til portneren, men inden han nåede at rulle vinduet ned, var både gitteret ved vejen, de holdt og ventede ved, og porten i bygningen, som tilsyneladende havde nummeret "4C", ved at gå op. Han nikkede frem for sig, og satte bilen i gear. I sørgehastighed trillede de ind af gitteret, og hen mod porten. Der var mørkt i hallen, men han kunne se kølergitteret fra en firhjulstrækker, i mørket. Og nogle bevægelser, helt til højre. Han hadede det her, mere end noget andet, ved en aktion i marken. At køre ind i fjendeland, uden at vide hvor fjenden var. Han vidste

heldigvis hvor deres egne folk, var placeret, og de havde forlængst givet ordre, til at afbryde aktionen, hvis der havde været fare på færde. Det var en beroligende tanke.

Han kørte det sidste stykke ind ad porten, og kunne nu se Pjotr stå ved siden af firhjulstrækkeren, som var en gammel Land Rover. I bilen sad endnu en person, som måtte være Vladimirr, ham kunne han dog ikke se tydeligt. Omvendt synes han, han kunne se Pjotr alt for tydeligt. Selvom han havde set billeder af manden, og Jirkas beskrivelse havde passet på en prik, følte han stadig, at han stod over for den gemene ondskab. Ikke desto mindre, trak han håndbremsen, og skævede over på Jirka.

- Jeg går ud først, og over til ham. Du går ud, et sekund efter mig, men bliv mindst 2 meter bag mig, og hvis der sker noget, forsøger du at komme enten ind i, eller bag ved bilen! Han åbnede døren, i det han sagde det sidste ord, og trådte ud på gulvet, der var behandlet med epoxy, og nærmest blødt at træde på. I det han smækkede sin dør, åbnede Leif førerdøren, og trådte ligeledes ud. Han stillede sig skråt foran bilen, men blev ved sin egen side. Jirka var gået over til Pjotr, og de gav nu hånd, som gamle venner.

- Så mødes vi igen. Har I pengene? Jirka nikkede til Leif, og denne gik tilbage til bagdøren i passagersiden. Han trak kufferten frem, med de mange penge, som Arnost

havde skaffet, og lindede på låget, så de, der stod ved Land Roveren, kunne se. Pjotr nikkede, og han lukkede igen kufferten, men beholdte den i hånden. Jirka spurgte,

- *Og I har varen?* Nu var situationen den omvendte, og Pjotr vendte sig halvt mod Land Roveren og Vladimirr nikkede, men blev siddende. Pjotr gik hen til bagenden på Roveren, og hentede en kasse. Han bar den hen til en pallestabel, i nærheden, og trak flamingo-låget af, og afslørede indholdet. Han rakte hånden ud.

- *Pengene, min ven?* Leif gik et par skridt frem med kufferten, og Jirka tog imod den, og gik over til Pjotr med kufferten. De havde håbet at Vladimirr selv havde taget imod pengene, men at han sad og tronedede i bilen var rigeligt, til at få ham varetægtsfængslet længe nok, og hele samtalen blev jo optaget i kommandovognen, hvor Bjørnen og Arnost sikkert sad og holdt vejret lige nu. Om få sekunder ville helvede bryde løs. Jirka rakte kufferten frem mod Pjotr.

I kommandovognen sad de ganske rigtigt og holdt vejret. Bjørnen indstillede lydstyrken lidt, og satte sig tilbage i stolen. Arnost så ud som, en vordende far, der kunne forvente nyhederne, om barnet overrakt, hvert øjeblik. Chefen for indsatsstyrken, var fuldstændig

opslugt af arbejdet. Han sad med en høretelefon i det ene øre, hvor han kunne høre samtalen. I det andet øre, sad et headset, med mikrofon, som satte ham i stand til at kommunikere med hans folk. De kunne høre Jirka give Leif de sidste instruktioner i bilen. De måtte næsten være inde i lagerhallen, for motorens lyd havde ændret sig markant, for et par sekunder siden. Ganske rigtigt. Leif havde slukket for tændingen. Døren gik op, og en af dem forlod Mercedesen. Hvis de ellers holdt sig til planen, sad Leif nu klar til at stige ud af bilen, og Jirka måtte være på vej over mod Vladimirr og Pjotr. Indsatslederen vendte sig om mod dem.

- *Mine folk fortæller, at Vladimirr er til stede, men sidder i bilen.* Arnost nikkede. Ingen sagde mere. Nu var det bare at vente på, at Jirka sagde de magiske ord. Pludselig lød et skud, som de alle kunne høre via trådmikrofonerne.

Jirka stod med kufferten strakt frem mod Pjotr, der så ud som om han betænkte sig et øjeblik, men så tog han imod kufferten. Inden Jirka nåede at sige noget, lød der skud oven fra. Han smed sig ned - det var en refleksbetonet bevægelse, og han hamrede begge knæ i gulvet, inden han trillede mod venstre, og kom i skjul, bag pallerne. Leif, der havde stået og ventet foran

Mercedesen, sprang ind i bilen, og kastede sig ned på bundet af bilen, med armene over hovedet. Ingen af dem, havde været forberedt på skuddet, som var kommet helt spontant. Skuddet gik igennem Pjotrs ene arm, og manden skreg, inden han faldt om. Der kom egentlig ikke ret meget blod. Vladimirr satte Land Roveren i gear, og bilen sprang frem, og han havde nær kørt Pjotrs ene ben over, da han ræsede forbi pallestabilen. Nu kom reaktionen. Lederen i kommandovognen skreg til sine folk.

- *Stop Vladimirr! Skide være med Pjotr, han må godt rende. Det er Vladimirr vi skal have fat i. Go go go!* Indsatsstyrken kom væltende fra alle sider, og havde Jirka ikke været så forbitret over den ivrige skytte, havde han været imponeret over den måde, hvor på de nærmeste kom væltende fra alle sider. Indsatsstyrkerne kom fra loftet, i wires. De kom ud af reolerne, hvor de havde stået gemt mellem og bag paller, og hvis det ikke var fordi det havde været umuligt, havde Jirka næsten ventet, at de også var kommet op fra gulvet. Selvom der faktisk kun var 10 eller 12 mænd i hallen, virkede de som langt flere. Han rejste sig op, og løb over til bilen. Da han fik tjekket at Leif var okay, vendte han sig om mod Pjotr. Eller, det vil sige, han vendte sig om, mod det sted, hvor Pjotr indtil for et øjeblik havde ligget. Han så ham løbe ned ad en gang, længere ind i lagerhallen. I stedet vendte han sig om, og så mod udgangen. Alle portene

ud til vejen stod åben, og Land Roveren var i høj fart, ved at torpedere det portnerskur, hvor vagten måbende sprang i skjul, da han fræsede forbi. De havde naturligvis ikke hørt ordren om, at koncentrere sig om Vladimirr, og han mente der var folk nok, der løb i den retning. Samtidig kunne han høre flere biler nærme sig i høj fart, så i stedet, trak han Leif på benene, og fortalte ham, han skulle skynde sig. De optog jagten på manden med mensur-arret, der nu ikke længere kunne ses imellem reolerne.

Da skuddet faldt, havde ingen af de tre været forberedte på det, og en chok-tilstand spredte sig i kabinen. Planen havde været, at i samme øjeblik Jirka sagde "Tak for handlen", skulle indsatsstyrken - helst uden at løsne skud - have omringet begge biler, og tilbageholdt de to mistænkte. Handlen var gennemført, rent teknisk, men grunden til at planen ikke var overholdt, skyldtes en ung betjent, som havde fået nerver på. Skuddet var et regulært vådeskud, og eneste grund til at han ramte Pjotr, var at han havde ham i kikkertsigtet, ligesom de to andre, der var oppe under taget. Bagefter havde han ikke kunne forklare, hvad der var sket. Ikke andet, end at det havde slået klik, for ham. Indsatslederen havde sekundet efter, skreget ordren om

at fange Vladimir ind i sit headset, og Arnost og Bjørnen havde forladt kommando vognen, for at komme på skudhold, og sikre at Vladimirr ikke slap af sted.

Ude på vejen havde de også fået indsatslederens ordre, og 6 civile biler, hver med 4 betjente, kørte frem, for at lukke tilkørselsvejene. Ved vejen, hvor Jirka og Leif var kommet, havde to biler, parkeret på tværs, snude mod snude, ved et par bygninger, så der strengt taget ikke var nogen vej forbi. Betjentene stillede sig op, med ladte våben, og beredte sig på at stoppe Land Roveren. De ventede ikke forgæves. Tyve sekunder senere, kom omtalte bil, i selvmorderisk fart, op af vejen, rundede hjørnet, og manden bag rattet, fik øje på vejspærringen. Uden at betænkte sig et øjeblik, lagde han bilen op af den venstre bygning, og fortsatte i samme høje fart ind i den ene civil-vogn. Gnisterne stod fra vognens side, da han gned den op imod den cementerede væg, og der lød et øredøvende brag, da han med den tunge firhjulstrækker skubbede civil vognen til side, og forsatte, uden at sætte farten ned. Alle betjentene havde overlevet. Der havde ikke siddet nogen i bilerne, de fleste havde stået foran, og haft plads nok til at komme væk. De to, der havde stået bag bilerne, var også sluppet billigt fra det. Den ene var blevet skubbet væk, af bilen, og den anden var sprunget op på køleren af den anden

bil. De kiggede alle efter Land Roveren, da den kørte ud i trafikken oppe ved hovedvejen. De meldte tilbage til indsatslederen.

Arnost og Bjørnen var nået frem til lagerbygningen. Vagten havde åbenbart opgivet arbejdet for i dag, for han var ikke længere at se nogen steder. De løb frem til porten, og trak deres pistoler. Der var ingen at se, ved indgangen, og de løb ind. Ved pallestablen fik de fat i både narkotikaen og pengene, og fik begge dele lagt ind på bagsædet af Mercedesen. Et par af betjentene fra indsatsstyrken kom hen til dem, og afgav rapport.

- Pjotr er gået længere ind i bygningen. Der er to indsatsfolk med inde, og derudover er Leif og Jirka derinde, og leder slagets gang. Vi ved stadig ikke om han er bevæbnet. Resten af indsatsstyrken spærrer denne udgang, og en branddør på den anden side. Arnost nikkede, og oversatte for Bjørnen. Denne nikkede. Nu var der kun tilbage at vente på, at de kom ud med Pjotr. De havde misset Vladimirr, som ellers var *main target*. Utroligt klodset, af betjenten. Men det måtte være indsatslederens opgave, at tage sig af ham. Han vendte sig om mod Arnost.

- Vi kan ikke gøre meget andet end at vente. Så lad os få Mercedesen ud herfra, og gøre klar til at køre. Arnost kørte bilen ud, og Bjørnen slentrede tilbage mod gitterlågen.

Ude på vejen, dukkede de sidste politibiler op. Vladimirr var undsluppet, af hovedvejen ind mod byen. Arnost gav ordre til, at hans bolig skulle holdes under skarp bevogtning indtil videre.

- Jeg regner ikke med at han dukker op hjemme på bordellet. Men hvis han gør, bliver han i hvert fald taget. De har også fået ordre til at holde øje, med alle der ellers kommer ind og går ud. De fleste kender vi, fra de sidste par ugers overvågning. Han satte sig ind på førersædet af bilen, og tændte motoren.

I lagerhallen, lå Leif forpustet på knæ, bag ved Jirka. Der var ingen tvivl om, at det var en dytig politimand han havde foran sig. Han vendte sig om, og viste med hænderne, at de skulle trække sig tilbage, og forsøge at komme ind på ham, fra en anden vinkel. I det samme lød der råb nede ved branddøren, og de løb i al hast derned. Pjotr havde forsøgt at forlade bygningen af bagvejen, men var blevet overrasket af indsatsstyrken. Han var lagt i håndjern, og under arrest, da de kom derhen. Jirka tog ham i den arm, der ikke var såret, og trak ham med op til porten. Udenfor læste han, hans retninger op, og satte ham ind på bagsædet på en af de ventende civile biler. Derefter vendte han om, og gik tilbage til Mercedesen, hvor Leif stod og talte med Arnost og Bjørnen.

De kørte roligt tilbage mod byen. Nu havde de Pjotr i deres varetægt, men Vladimirr gik sandsynligvis under jorden. Bjørnen tænkte tilbage på de gange, i Århus, hvor de havde forsøgt at pågribe John Nielsen. Det var næsten samme historie om igen. På politigården gik de ind til debriefing, sammen med indsatsstyrken og Arnosts mænd. Man ville ikke lave en principiel sag, ud af det løsnede skud. Nerver, som han havde sagt. Det kunne ske for selv erfarne folk, og knægten var ikke meget ældre, end denne John Nielsen de ledte efter. Det var forståeligt, omend uheldigt, at det lige skulle ske nu.

KAPITEL 24

Oppe i detentionsgangen sad Pjotr Milo Alexandr varetægtsfængslet. Han skulle for en dommer allerede i eftermiddag, så de kunne få varetægtsfængslingen domsfæstet, og begynde afhøringen af ham. Han kiggede på væggen, over for sig. Han sad ret op og ned,

briksen, med hænderne i skødet, uden at bevæge sig. Der havde allerede været et par stykker og kigge ved lågen i døren. Det var han sikker på. Nå, herregud. Hvis det var den største fisk de kunne fange, var det da også i orden. Han regnede med at Vladimirr var sluppet fra dem. Nu var det bare med at holde kæft, og ikke sige noget som helst. Så ville han kun blive sigtet for dette ene tilfælde af narkokriminalitet. Også det, var han helt sikker på. Han trak vejret dybt, og så sig bedre om i cellen. Briksen han sad på, bestod af en spånplade, og fire stålben der var boltet fast i gulvet. Sikkert så man ikke kunne gokke nogen ned, med dem, tænkte han. Madrassen der lå ovenpå, var tynd som papir, og havde urin- og opkast-pletter mange steder. Det var åbenbart også her, fulde folk, fik lov at sove branderten ud, inden de kunne komme hjem til konen, og drikke videre. Han lod blikket gå videre. Over i hjørnet, var der en stålvask, boltet op på væggen, og ved siden af den, en spand, til toiletbesøg. Han bestemte sig for, at han ikke skulle på toilettet i en nær fremtid. Ellers var der ikke andre møbler i cellen. Han kiggede tilbage på væggen, hvor ord som *Fuck politiet*, *Majsche var her*, og *AFFA* var ridset ind i betonet. Ikke ligefrem de store digtere, de havde arresteret og puttet herind, bestemte han sig for.

Mørket var ved at falde på udenfor, da han sad og overvejede, om han alligevel skulle lægge sig ned på madrassen, og hvile ryggen lidt, da døren, under stort spektakel, blev åbnet, og en betjent stak hovedet ind.

- *Pjotr Alexandr? Du skal til afhøring nu.* Godt nok. De var da velkomne til at forsøge. Han blev fulgt hen til trappen, og to etager op. For enden af en lang gang, uden billeder på væggen, blev han ført ind i et lille forhørs lokale. I rummet var et bord, en lille hylde, med en båndoptager eller diktafon og et køleskab. Ved bordet stod tre stole. To gode og en dårlig. Nu var det vist hans tur, til at sidde i den dårlige stol. Det var også i orden. Han satte sig, og sad dermed, med ryggen til døren. Han vendte sig ikke om, da døren et øjeblik efter blev åbnet. Han havde i det hele taget, tænkt sig at sige og gøre så lidt som overhoved muligt, imens det her stod på. Manden der var kommet ind i lokalet, var klædt i civil, og gik om på den anden side af bordet. Han nikkede over mod hylden.

- *Normalt skal vi have den der lille sladrebank til at stå på bordet, så den kan huske alt hvad der er blevet sagt. Hvis du ikke har noget i mod det, undværer vi den, denne gang?* Han svarede ikke. Han blev siddende ubevægeligt, og ventede på strisserens næste udspil.

- *Okay. Det tager jeg, som en tilkendegivelse af, at det er i orden med dig. Lad mig lige høre, hedder du Pjotr Alenxadr? Er du født den 21. august 1973?* Han svarede stadig ikke.

Politimanden så nu ikke ud til at miste tålmodigheden, men fortsatte bare,

- *Så lader vi det ligge. Jeg vil være ærlig over for dig. Kender du til ærlighed, Pjotr? Jeg er skideligeglad med både dig og din chef. Det her handler udelukkende om, at jeg skal bruge nogle oplysninger om en dansker, som vi tror du kender.* Pjotr spærrede øjnene op, men forholdt sig afventende.

- *Vi kan keulegrave jeres bordel, og jeres narko-virksomhed. Vi får rigelig med tid. Vladimirr Keshron er efterlyst i hele byen, og det er min undvegne dansker også snart, hvis du ellers kan fortælle mig noget brugbart, tænkte han, og fortsatte,*

- *Du sidder her i mindst en måned. Du bestemmer selv. Der er ikke optaget rapport på din arrestation endnu. Kriminalpolitiet er slet ikke inde i sagen, og behøver ikke at komme til, hvis du bare kan hjælpe mig med disse oplysninger. Så kan du vende tilbage til gaden, som en fri mand, allerede i aften.* Han kiggede afventende på denne mand, med de onde øjne. Manden så ud til at lure på sine chancer. Til sidst sagde han,

- *Godt. Jeg har ikke set nogen dansker. Det er sandheden. Bliver jeg sat på fri fod nu? Det glimtede i øjnene. Han var klar over, at han ikke ville slippe så let.*

- *Du har slet ikke set nogen, af skandinavisk oprindelse? Jeg er klar over, at det kan medføre detaljer om kriminalitet. F.eks. et mord i kirken? Hvor fanden vidste han det fra? Pjotr, var begyndt at blive usikker. Mordet i kirken. Det var jo længe siden nu. Politiet havde ikke haft det mindste*

spor, at gå efter. Ikke engang den udlænding, der larmende var kommet ind, med over et kilo stof på sig, havde røbet noget. Udlændingen! Kunne det være danskeren? Han var nødt til at vide mere. På den anden side af bordet, sad Arnost i sine egne tanker. De havde dysset sagen med kirken ned, fordi det var sket samtidig med, at denne Mikael Kristensen og Leif Jordi var dukket op. En mand med et grimt ar, på den ene kind, var set forlade kirken kort tid før, en ældre dame fandt liget i sakristiet. De vidste hvem afdøde var. Retsmedicinerne, havde sagt at skuddet var dræbende, og manden havde været dræbt på stedet. Altså ledte de efter en mand, med forstand på skydevåben, og et stort ar på den ene kind. Det var nemt nok at lægge to og to sammen. Han lurede stadig på en reaktion, fra Pjotr. Det eneste der havde været, var at han havde spærret øjnene op, da han sagde det med kirken. Han var nu hundrede procent sikker på, han havde den rette mand. Grunden til at han også havde hevet kirken frem, var at den gamle dame, mente at have set en anden forlade kirken, et øjeblik før ham med arret. Den anden havde passet til beskrivelsen på John Nielsen. Men kun løseligt. Håret og påklædningen havde hun ikke kunne hjælpe dem med. Men attache mappen kunne hun huske. Og det var næppe nok, til at fastslå at John havde været i kirken samtidig med den mand, der var Vladimirrs højre hånd.

- *Der var en udlænding i kirken den dag.* Pjotr, bestemte sig for at gå med på legen. Betjenten vidste tilsyneladende nok omkring den sag, til at få ham sigtet for det forhold også. Han havde ikke rigtig mere at miste. Hvis de ikke fik ham døbt for overlagt mord, ville det sikkert blive mandsdrab. Især fordi de kunne underbygge hans kriminelle natur, med episoden fra lagerbygningen. Han måtte gå ind på betjentens leg, og give ham, de informationer han skulle bruge.

- *En dansker?* betjenten virkede ikke overrasket, over at have ramt plet. Han sad stille og roligt, og forhørte ham. Og selvom der hverken var diktafon, eller papir og blyant på bordet, var det uden tvivl et forhør, han nu gennemgik.

- *Hvor fanden skulle jeg vide det fra? Det var jo ikke fordi han....* Han havde nær sagt, *det var ikke fordi han bev sit pas frem, og legitimerede sig.* Men havde han ikke netop gjort det? Da tasken var tom. Pjotr havde selv samlet det op, og rakt det over til ham. Med besked om, at han slet ikke havde set noget. - *Det ved jeg ikke.* Han beskrev passet, og Arnost der ikke anede hvordan et dansk pas så ud, nikkede bare.

- *Det er muligt det er dansk. Det skal jeg snart få opklaret. Hvilken forbindelse har du til den udlænding?* Pjotr kiggede

igen på ham. Hvad fanden var det her. Han vidste nogle utrolige detaljer om den formiddag i kirken, men samtidig famlede han totalt i blinde på andre punkter. Han fortalte som sandt var, at han ingen forbindelse havde til ham, og at han aldrig havde set ham før eller siden.

- *Hør nu her, Pjotr. Synes du ikke det lyder utroligt, at den mand, vi forventede, du havde en eller anden forbindelse til, tilfældigvis dukker op i en kirke, hvor du er i færd med at begå mord?* Han var stadig rolig. Det kunne man ikke sige om Pjotr, nu blev han mere og mere ophidset, og arret på kinden lyste op,

- *Nej, nu skal DU høre her! Jeg kender ikke den mand. Det er sandt, at det er et utroligt tilfælde, men det var ikke mig, han var der for at møde. Hvis han var der for at møde nogen, må det have været den præst, jeg tog luften ud af, derhenne.* Arnost nikkede. Han kom ikke videre, lige nu. Nu skulle han bare finde ud af, at beskrivelsen af passet svarede til et dansk pas. Han afsluttede,

- *Jeg er nødt til at tjekke det du har fortalt mig. Det varer ikke længe og du kan blive siddende heroppe så længe. Til sidst vil jeg dog gerne vide, om du kan beskrive manden, som du mødte.* Pjotr gav ham de få informationer han kunne huske. Han havde set ham i mindre end to minutter, og det var så længe siden. Men han kunne tøjet og mappen. Det var en god ledetråd. Det underbyggede det vidnet havde fortalt, og tøjet svarede overens med deres

forventninger. Hvis bare passet svarede, kunne de efterlyse John Nielsen i Prag om mindre end en time.

På Arnosts kontor, nikkede Bjørnen. Jo, passet passede godt nok. En kongekrone på forsiden, og en mørkerød farve. Arnost tog telefonen, og ringede et 3 cifret nummer op. Et par minutter senere, lagde han røret på, og kiggede over på Bjørnen og Leif.

- *Nu skal I høre her. Jeg har udsendt en efterlysning på John Nielsen. Jeres fantomtegning er ikke meget værd, men det er det eneste vi har, så den bruger vi i første omgang. Kan I skaffe et billede fra Danmark i en fart?* Bjørnen nikkede til Leif, der satte sig hen til den bærbare pc, og gav sig til at skrive på politiets extranet. Bjørnen vendte sig om mod Arnost igen,

- *Vi er i gang. Hvad gør vi nu? Manden er tydeligvis i stand til at klemme sig ud af en flaske uden at tage kapslen af.* Arnost smilede af analogien, og svarede,

- *Vi har efterlyst ham i metroerne, i lufthavnen - selvom jeg ikke forventer han vil tage den vej - og hos samtlige patruljerende betjente. Nu hvor der er gået så lang tid, uden at nogen har ledt efter ham, er han nok ikke nær så påpasselig. Så mon ikke vi får ham i en nær fremtid? Er der noget vi mangler?* Arnost så stolt ud, ved alt det, hans korte telefonsamtale havde foranlediget, og Bjørnen nikkede anerkendende.

- *Det er fint, men ja, der er en enkelt ting. Da han forsvandt for os, både i Danmark og i Nordtyskland, skete det i lejede biler.* Arnost løftede igen telefonrøret, trykkede det samme nummer, og snakkede yderligere et par minutter, med stemmen i den anden ende. Da han havde lagt røret på, sagde han,

- *Den er klaret. Hans pas er i øvrigt erklæret ugyldig, så han kommer ikke ud af landet. Han rejser åbenbart stadig som Torben Hansen. Medmindre han har fået nyt pas, har han ikke en chance. Og selvom han skulle have skaffet nye papirer, er hans beskrivelse ude over hele byen. Vi har ham snart, Mikael!* Bjørnen nikkede. Det håbede han så sandelig.

Arnost vendte tilbage til forhørslokalet, hvor Pjotr stadig sad og skulede. Han havde åbenbart forsynet sig fra køleskabet, for der stod et par tomme sodavandsdåser. Det følgende ville ikke blive behageligt, og selvom Pjotr stadig var iført stål-manchetter, var han glad for, at han havde to betjente ventende ude foran døren, og et bord imellem ham og fangen.

- *Jeg beklager. Det er ikke altid man kommer længst med ærlighed. Du bliver sigtet ifølge straffelovens paragraf 179 som gælder både overlagt mord, mandsdrab og uagtsomtmandsdrab. Derudover bliver du sigtet efter tjekisk rigslov paragraf 78, som gælder handel og distribution af narkotika, eller medvirken*

hertil. Sidst men ikke mindst bliver du sigtet efter tjekkisk rigslov paragraf 101, som handler om menneskesmugling, samt paragraf 22, som gælder prostitution og alfonseri. Du vil blive fremstillet i retten, inden i morgen kl. 14. Som sagt; jeg beklager. Pjotr havde siddet helt stille imens han havde lirket den lange remse af sig. Nu rejste han sig op, og selvom vægtbalancen ikke var i top, med håndjern på, fik han smadret bordet op i mod væggen, og imod Arnosts ben. Denne råbte, og straks kom de to betjente ind, og førte den sigtede med sig, tilbage til detentionsgangen. Arnost ømmede sig, og regnede med, at han ville have to flotte blå mærker - et på hvert lår, i morgen når han stod op. Men nu var dén del i hvert fald overstået. Nu manglede de bare at pågribe danskernes mand, så der igen kunne blive normale tilstande her på stedet.

KAPITEL 25

Prag. En by med flere indbyggere end København, og dækkende et væsentligt større areal. Det var ikke mærkeligt at hverken John eller Sasha, ikke opdagede de plakater, politiet havde hængt op. Der var typisk 8-10 eftersøgte kriminelle i byen, så chancerne for, at en lokal patrulje eller en metro-steward ville opdage ham, var meget større. Men alle kiggede de efter en enlig fyr, der lignede et dårligt tegnet fantom billede. I hvert fald indtil Bjørnen havde fået fået fat i et bedre billede. Deres bedste kort, for at undgå genkendelse, endsige anholdelse, inden de selv var klar til det, var at de var sammen. Han bevægede sig aldrig udenfor, uden hende. Sasha havde sagt sit arbejde for Doris op, med øjeblikkelig varsel. Nu var det uigenkaldeligt besluttet. Hun ville følge ham til Danmark, i samme øjeblik, han blev overdraget i politiets varetægt. Hun ville følge retsagen, og hun ville i samme øjeblik afsoningsstedet blev kendt, finde en lejlighed og et arbejde i byen, for at være ham nær, og give ham noget, at komme ud til. Nu gik de, ad disse regnvåde gader. Klokken var ikke engang halv seks, og det var allerede skumringstid. Et uvirkeligt tusmørke havde sænket sig over byen. De var på vej ud, for at handle. Udover livsnødvendigheder som mad og drikke, ville de forsøge at finde nogle

spillekort, for bedre at få tiden til at gå, i hendes hjem, der mere og mere var blevet *deres* hjem. De handlede normalt i et lille supermarked, et par gader fra deres egen. Men her havde de ikke kunnet få spillekort. Butikken handlede mest med kopivarer af tyske mærkevarer. Alt fra chocolate og marcipan, til sodavand og færdigretter var i mærker der mindede om de vestlige. Han havde moret sig meget, da hun en aften havde hentet en sodavand til ham, og han sad med en *Sprujsh* der til forveksling lignede en Sprite, i både farve og typografien på dåsen.

Havde det været en uge tidligere, havde han ikke turdet bevæge sig så langt væk, fra arbejderkvarteret, og ind mod midtbyen. Men han resonnerede, at når de endnu ikke havde fundet ham, havde de nok efterhånden opgivet håbet, om overhoved at finde ham her. Hvis de da overhoved havde været i Prag? Sidste gang de havde set ham, mente han var fra den politihelikopter på strækningen mellem Frankfurt og Rendzburg. Siden da, kunne han jo være alle steder. Ja, sågar Costa Rica, som af en eller anden, udefinérbar grund, havde været hans første indskydelse, da begrebet *flugt* skreg igennem hans hoved og alle hans celler. Heldigvis havde han besindet sig. Han anede ikke engang om der fandtes en dansk

ambassade i Costa Rica. Det mente han nu nok der gjorde. Han så over på Sasha, og hans øjne blev varme, og fik mere glans. Han lod tankerne gå videre. De havde lært hinanden så godt at kende, i den relativt korte tid, de havde haft sammen. Hun havde opgivet sit job for ham. Han havde ikke haft noget at opgive for hende. Han ville ikke have betænkt sig et øjeblik, hvis hun bad ham gå gennem ild og vand. De hørte sammen nu. Her gik de. Med armen om hinanden, og krystede sig ind til hinanden, i aftenkulde der trængte sig på, efterhånden som dagslyset svandt mere og mere. Gadelygterne var tændte nu, og der han en lille tåget sfære under hver enkelt af dem. Han studerede fænomenet, da de gik over endnu en lille bro. John tænkte, at byen syntes at bestå af broer, turister og fattigdom.

Han skiftede posen over i den anden hånd. En bevægelse, der gjorde at de ikke længere kunne holde om hinanden, men plasticremmene føltes efterhånden som om de skar sig ind i kødet i hans fingre. De havde alligevel handlet færdig i deres lokale supermarked, endnu de vendte næsen mod byen, efter spillekortene. Det fortrød han nu. Og de havde endda gået forbi deres egen gade. Hvorfor havde han dog ikke sat posen fra sig, i lejligheden, inden de fortsatte? Hun havde

åbenbart opfattet hans kvaler, for hun trak den ene plastic-rem ud af hans hånd, og vægten, der belastede hans hånd, blev i det samme halveret. Han kiggede ned på hende.

- *Jeg ved godt du ikke er superman, skat. Din anden hånd rystede jo nærmest, til sidst.* han smilede til hende. Hun kendte ham godt, efterhånden. Hun vidste åbenbart, at han hellere ville skære fingrene af, i den plastic-guillotine, hanken på plasticposen tilsyneladende bestod af, end at bede hende om hjælp. Med posen imellem sig, fortsatte de ind mod byen. Da de var taget ud til hende, den første dag, fra Doris' café, havde de taget metroen. Derfor havde han slet ikke bemærket hvor stort et areal Prag egentlig dækkede over. Byen var jo væsentligt større end København. Han havde ikke vidst noget om Prag, da han kom derned. Hun havde fortalt ham, at byen husede 1.1 million mennesker - altså 100.000 mere, end der boede hjemme i København. Og mere end fem gange så mange, som boede i Århus, hvor han selv kom fra, og havde betragtet som verdens midte. Det punkt som hele jorden drejede sig om. Hvor havde han dog taget fejl.

De havde efterhånden gået en times tid, da beboelsesejendommene begyndte at blive mere

sporadiske, og veg pladsen for mindre virksomheder og butikker. Her var det vaskerier og frisørerne der herskede. Også hælerbare og nøglesmede lå strøet ud over kvarteret. Husenes generelle stand, var endda dårligere end dem, hjemme i Sashas gade. Dette var ægte ghetto. Han så sig omkring. Selvom det var ved at blive mørkt, stod der flere steder store børn og unge mennesker, i store klynger, og snakkede, med ånden stående som en sky om ansigterne, når der var nogen der sagde noget. Fortravlede husmødre, både med og uden småbørn, med løbende næser, hastede forbi dem, i begge retninger. Mange med barnevognen eller cykelkurven fyldt med varer og poser. Her var der ingen forretningsmænd, eller politi at se. Det sidste passede ham nu fint. For alle tilfældes skyld.

Endelig kunne de se de store supermarkeder foran sig. Han var imponeret. Selvom de havde Salling derhjemme var dette alligevel noget helt andet. 5 eller 6 etager, med alle mulige små special-butikker og større dagligvare-butikker imellem hinanden. På vej indendørs, hviskede han til hende,

- *Vi tager altså metroen hjem!* Hun grinede til ham, og nikkede. Hun var tydeligvis også selv træt i hånden og armen, af at slæbe den temmelig tunge pose med

madvarer imellem dem. Til at starte med, gik de bare rundt imellem butikkerne og kiggede. Et par udlændinge der måtte være arabere eller tyrkere, stod og optrådte med en dans, der mest mindede om break dance. De stod og kiggede på. Sasha skævede til ham, og var glad for, at det var hende der havde ansvaret for pengene. Han var helt opslugt af gademusikanterne, og havde pengene været i hans pung, havde de uden tvivl været væk nu. Storbyens farer kendte han åbenbart ikke så meget til. Når der var nogen der optrådte, var der typisk endnu flere, der forsøgte at stjæle fra tilskuerne. Derfor skiftede gademusikanter, og danserne ofte til et nyt sted, for at prøve lykken. Hun trak i ham, - *Skal vi se at finde ned til metroen, skat? Der er alligevel 20 minutters kørsel hjem.* Han nikkede, kastede nogle sidste lange blikke over mod danserne, og fulgte efter hende. Nu bar han igen posen alene. Den føltes ikke længere så tung, nu hvor han vidste, at han om et par minutter, ville sidde i et metro på vej tilbage til lejligheden, og fik lejlighed til at slappe af, i både hænder og fødder.

Den metrostation der lå under centeret, var langt fra så pæn, som dem der lå inde i midtbyen. Han kunne faktisk ikke huske, hvordan den der lå ved Sashas gade havde set ud. Han havde haft alt for travlt, med sine

tanker, på det tidspunkt. Han så sig omkring. Her var mildest talt ulækkert. Nogen havde efterladt en klat opkast under en bænk. På en anden bank, lå en ældre dame og sov. Hun havde lyse bukser på, og han kunne se, hun havde tisset i dem. Ved trappen, ned til gangen imellem perronerne, stod et par alkoholikere og snakkede. Ingen af dem, så særligt appetitlige ud. Den ene havde en skovmands-skjorte og et par sorte bukser, hvorpå der sad noget, der lignede afføring, fra det gadekryds der sad ved hans fødder. Både manden og hunden så ikke ud til, at have spist et ordentligt måltid mad, i lange tider.

Den anden, der havde en army jakke, der faktisk lignede den, John selv havde gået i, før han kom til Aabenraa, og fik ændret vildmandslooket - der dog aldrig havde været så ekstremt som disse fyres - og et par grønne bukser på, led vist af syfilis. Store sår, omkring munden og over næsen, skæmmede hans ansigt på en grotesk måde. Et plaster, der vist var mere sundhedsfarligt end at gå uden, sad på siden af næsen, kun holdt fast et eller to steder, af den resterende lim og puds fra såret, dækkede tilsyneladende et dybt hul, der gik ind til knoglen. I hvert fald mente John, han havde set noget lyse blåligt-hvidt inde i hullet, inden han skyndte sig at

se væk. De skulle trods alt hjem og spise aftensmad, så ville det være en god idé, ikke at ødelægge eventuelt resterende appetit, ved at fortsætte med at se sig omkring hernede.

Heldigvis kom metroen i det samme, og med et pneumatisk hvin, åbnede dørene sig. Folk masede sig ud. Det er nok det samme i alle verdens storbyer; at hovedparten af rejsende, med offentlig transport, føler de er vigtigere, end alle andre rejsende, hvilket resulterer i, at ingen tager hensyn til hinanden, og alle forsøger at komme først. Fem sekunder senere, var der et ragnarok i samtlige døre, og folk forsøgte at stige både af og på, inden metroen igen satte igang. Han og Sasha var heldige. Lige som den skingre treklang, der indvarslede dørenes lukke, gik i gang, opstod der et hul, i den dør de stod og ventede på. De kastede sig ind, og fik med nød og næppe posen med ind i metroen, inden dørene lukkede sig, med et træt pust, og metroen satte i gang. John så en kontrollør kæmpe sig igennem menneskehavet, oppe i den anden ende, af det togsæt de stod i. Han nævnte det for Sasha, og spurgte om hun stadig havde billetterne. Metro-systemet var indrettet så snedigt, at man for at kunne komme ind på en metrostation, skulle igennem en bom. Her skulle der så

betales for en billet, som gjaldt til hele byen. Det var ikke fordi det kostede særligt meget, så folk gad ikke rigtig snyde. Men langt de fleste smed billetterne fra sig, inden deres metro kom. Simplethen fordi kontrollørerne var mere sjældne, end noget som helst andet, i den enorme by.

Sasha tjekkede lommen. Nej, billetterne var der ikke. Men hun havde en gammel billet. Den trak hun frem og rettede ud. Hun rakte den til John.

- *Tag den. Chancen for at han tjekker dig nu, er mindre sandsynlig. Jeg skal nok fortælle dig, hvorfor bagefter.* Sasha håbede at John ikke ville vække mistanke, med sin gamle billet. Så måtte hun tage bøden, for at køre uden gyldig billet. Det var småting. Det hun virkelig var bange for, var at politiet havde efterlyst ham. Hvis de havde det, ville samtlige metro-ansatte rende rundt med et billede af ham, på indersiden, af bødeblokken.

Manden kom nærmere. Der var mange der havde vrøvl med billetterne, og bøderne, der typisk kostede 200 koruna, svarende til 40 danske kroner, blev strøet ud til højre og venstre. Han var næsten nået hen til dem. John drejede sig umærkeligt om mod døren, og forsøgte forgæves at kigge ud. Det var kun ved stationerne der var lys, og han kunne ikke set noget lys nu. Han

prøvede at beregne hvor lang tid siden, der var gået, siden de havde forladt stationen. Medmindre der var endnu en station imellem dem, ville det være mindst et kvarter endnu, før metroen stoppede, og han fik chancen for at smutte ud. Han overvejede at gå ned imod næste dør, men opgav straks idéen, ved tanken om de mange mennesker der stod og trykkede sig sammen, i mellemgangen.

Kontrolløren var nået frem til ham, og sagde noget på tjekkisk. John havde ingen idé om, hvad han havde sagt, men mon ikke det havde noget med billetten at gøre? Manden kiggede kort på den, sendte så John et mistænksomt blik, og forsatte til Sasha. Også hun fik en bøde, og snart efter, var han væk igen.

- *Puha, det var tæt på.* Sasha så ud som om hun var ved at smelte væk inde i jakken. Hun svedte meget nu. Han spurgte hviskende, om hvorfor hun havde været så bange, og hun forklarede ham, hvordan politiet arbejdede sammen med metro-ansatte. Han mærke sin egen kolde sved bryde frem på panden, og han tørrede sig fraværende over den. sveden var kold og klistret, som maskinolie. Han forstod pludselig alvoren i sin situation. Han nævnte det for hende,

- *Det gik jo godt, skat. Heldigt jeg havde en billet i lommen.*

Han nikkede, og synes pludselig metroen var alt for lille til alle de mennesker, hvilket den uden tvivl også var. Men nu var det som om han fik et klaustrofobisk anfald. Han trak sig yderligere tilbage til døren, og ønskede at de snart måtte se lyset fra stationen. Uanset hvad, ville han tage fat i Sashas hånd, og stå af, på næste station. Fuldstændig ligeglad med, om det var den rigtige eller ej. Så var der i hvert fald mindre end den halve vej tilbage.

Da han begyndte at kunne skimme lys, ude i tunnellen, spurgte han hende,

- *Er det vores station næste gang?* Hun nikkede, og han hankede op i posen. Han trængte til at komme på toilettet. Han følte det, som om han havde mavekramper, af nervøsitet. Han glædede sig med et, til at være tilbage i lejligheden. Da de havde forladt den, for et par timer siden, havde han været helt oplivet ved tanken om, at skulle ud, og se noget andet, end bare de nærmeste gader. Selvom de ofte gik ture, var det altid i deres eget kvarter, og han følte han havde set slum og fattigdom nok, for det næste lange stykke tid. Så humøret havde været højt, da de havde besluttet at tage ud og handle, og endnu bedre, da de efterfølgende bestemte sig for at tage ind til centeret, og finde

spillekort. Nu var glæden og entusiasmen noget sværere at få øje på.

I det samme lød den hvinen der betød, at døren ville gå op, om et par sekunder, og alle ville forsøge at komme enten ind eller ud af metroen. Denne gang var ingen undtagelse, men da han stod et enkelt skridt væk, fra det trinbræt der førte ned til stationens beton, gik han helt i stå. I udkanten af menneskemængden stod to betjente og spejdede ind i flokken. Han drejede hovedet, og så to andre betjente, så og følge alle der forlod mylderet, på den anden side. Han forsøgte at gå et skridt tilbage, samtidig med at han kaldte på Sasha. Hun vendte sig halvt om, men det var for sent, hun stod allerede nede på perronen, og kun et mirakel, kunne få hende ombord på metroen igen, inden den satte igang igen, og dørene ville lukke sig. Han blev nærmest skubbet ud af toget, af de mennesker der stod og forsøgte at komme af, bag ved ham.

Et øjeblik senere stod han også på perronen ved siden af hende. Der var ikke længere nogen tvivl om, at de to betjente havde ledt efter - og fået øje på - ham. De blev

stående, men begge havde åbnet lommen til deres pistol-tasker. De andre betjente, var åbenbart blevet varskoet, for John så også dem, komme tættere på, imens de holdt øje med ham og Sasha. Han vendte sig om mod hende. De havde måske et halvt minut tilbage. Så ville toget sætte igang, og menneskemylderet ville være så meget væk, at de kunne komme til at foretage en stille og rolig arrestation.

- *Jeg elsker dig skat! Tag straks ud på den danske ambassade, og sæt dem ind i sagen, hvis du ikke bliver arresteret sammen med mig. Jeg har virkelig nydt tiden med dig.* Hun svarede ham ikke. Tårerne løb ned over hendes kinder, og et hulk undslap hende. Han kunne mærke, at han selv begyndte at græde, men var ligeglad. En ung mand, med en paraply under armen, kiggede nysgerrigt på dem, og forsvandt så i mellem alle de andre. Betjenten snakkede engelsk, da han bad dem begge række armene i vejret, og gå væk fra sporene. Han gjorde som de sagde, fuldstændig apatisk. Der var ikke nogen grund til at gøre sin situation værre. Han håbede bare, at hans ophold i et polsk fængsel ville blive kortvarigt.

KAPITEL 26

Rummet var gråt og trist. Var det skæbnen? Var det et tilfælde? I hvert fald, sad han nu i samme celle, som den mand, der en måned tidligere, havde stjålet hans heroin og alle hans ejendele fra ham, den solskinsrige formiddag i november. Han sad på briksen, og kunne åbenbart ikke tænke en eneste klar tanke. Han gik hen imod døren. Bestemte sig så om, og satte sig igen. De havde taget hende med, en anden patruljevogn. Han anede ikke, om hun overhovedet var på samme politistation, eller hvad der var sket med hende. Måske

sad hun i rummet ved siden af? Måske havde de bare kørt hende hjem. Nej, han troede det ikke. Sandsynligvis sad hun varetægtsfængslet, sigtet for at skjule en efterlyst. Nå. Det havde de talt om flere gange. Hvis de skulle være så uheldige at han blev taget - enten hjemme i lejligheden, eller på en tur, hvor hun var med, skulle hun spille ærkedum, og lade som om hun intet vidste. Han håbede hun holdt sig til planen.

Igen rejste han sig op. Regnen var begyndt igen. Han kunne høre den slå mod ruden. Han gik hen til vinduet, men det sad for højt til, at han kunne se ud. Han så sig i stedet om, efter noget han kunne trække derhen, men fandt ikke noget. Han kiggede på toilettet. Der svømmede afføring rundt dernede. Enten havde der været andre fanger for nyligt, eller også var betjentene bare ligeglade med hvordan der så ud, i cellerne. Han regnede ikke med, han skulle sidde her så længe. De måtte vel kalde ham op til afhøring før eller siden. Han for sammen, da et lyn lyste cellen om, som det klareste dagslys. Han opdagede hvor dårligt et lys, den 25 watt pære der sad i loftet egentlig gav. Selvom væggene var lyse, virkede rummet både dunkelt og huleagtigt. Væggene var lyse ja, men ikke hvide. Nærmere smudsiggrå. En deprimerende farve. Han hørte nogen tale sammen ud på gangen. Han gik igen hen mod

døren, og bestemte sig for anden gang om, og satte sig tilbage på briksen. Rummet var måske 2 gange 6 meter. Kun med toilet og vask nede for enden, og briksen her, midt i rummet. Stemmen eller stemmerne på gangen kom nærmere. Et højt udbrud slap ind til ham. Han var nær faldet ned, fra briksen. Nej, det kunne ikke passe. Det var ikke rigtigt. bare han ikke var ved at blive skør. Men det lød godt nok, som om nogen havde talt dansk derude. Han rejste sig atter op, fra briksen, holdt sine hænder foran sig, for at vise han var ufarlig. Han kunne høre, den svære slå i døren give sig, da der blev låst op, og det skarpe lys fra gangen, faldt ind i cellen, da døren gled op.

- *Her sidder han jo. Du er svær at finde, min dreng.* Bjørnen kantede sig ind i cellen, forfulgt af Leif, der tog opstilling i døren. Bag ham kunne han se endnu flere betjente. Inden han nåede at samle sig selv efter chokket, fortsatte Bjørnen,

- *Du har været svær at finde. Nu vil vi i midlertid gerne tale lidt med dig. Både om dine eskapader i Danmark, men i særdeleshed om din rejse hertil.* Den store politimand, som John skød til at veje mindst det dobbelte af ham selv, lød ikke uvenlig. Nærmest som om det var et pudsigt tilfælde, af han nu sad her.

Rummet han blev gennet ind i, var slet ikke som han havde forestillet sig. Mest af alt havde han nok ventet noget, i stil med cellen han kom fra. En skarp lampe. En diktafon, og en *good cop - bad cop* -opstilling, som han havde set i så mange film. Han sad på et lille kontor, længst væk fra døren. Den store strisser sad over for ham, og ved et andet bord, sad den anden politimand, med en bærbar pc foran sig, klar til at skrive ned.

- *Torsdag den fjortende december. Klokkeren er 22.16 og i rummet befinder følgende personer sig. Sigtede John Nielsen. Politiassistent Leif Jordi og Kriminalkommisar Mikael Kristensen. John blinkede med øjnene. De var åbenbart vel-underrettede. Det var vel kun hvad han kunne forvente. Manden der åbenbart hed Mikael Kristensen, fortsatte ind i diktafonen, imens den anden fortsat skrev på pc'en.*

- *For du er da John Nielsen, ikke sandt?* Han så over på ham. Han nikkede bare. Der var ingen grund til at lyve længere. I øvrigt var det vel heldigt nok, at han nu var i dansk politis varetægt. Det ville lette sagen meget for ham. Næsten lige så godt som at troppe op på den danske ambassade tænkte han. Selvom han nu gik glip af julen, med Sasha.

- *Du er nødt til at svare ordentligt. Et nik kommer hverken med på diktafonen eller i rapporten. Stadig venlig, og næsten causerende i stemmeføringen.*

- *Jo, jeg er John Nielsen. Hvor er Sasha?* Mikael så på ham.

- *Sasha er indtil videre tilbageholdt, og under forhør andet steds.*

Betyder hun noget for dig, John? Var hun ikke bare en god hjælp og et godt skjul i en svær tid? Han overvejede virkelig spørgsmålet. Svaret var bestemt ikke en refleks, men nærmere eftertænksomt, da det endelig kom.

- Ja, hun betyder mere for mig, end nogen anden. Hør, jeg indrømmer alt. Jeg giver dig alle de informationer jeg kan, men lad hende være! Mikael slukkede diktafonen, og lænede sig ind over bordet. Den anden skrev ikke længere på sin computer, men sad afventende, og røg på sin smøg.

- Jeg kan ikke love hende immunitet, hvis hun - mod bedre vidende - har skjult dig for politiet, John. De betjente der anholdte dig på metro stationen fortalte om jeres rørende farvel, inden I blev ført ud til bilerne. Og jeg tror dig, når du siger hun betyder noget for dig. Men træerne vokser ikke ind i himlen. Vi er egentlig ligeglad med dig, men vi skal have ram på dine bagmænd. Her kommer du ind i billedet. Og så vil vi naturligvis gerne bede om det narkotika, du aldrig fik afleveret i Anne Lises Bar. Mikael satte sig atter tilbage i stolen. John tørrede sig over ansigtet. Diktafonen var atter blevet tændt, og den sidste sætning var kommet med på båndet. Leif var atter klar til at notere, da han atter begyndte at fortælle.

- Narkotikaen har jeg ikke mere. I har ikke grund til at tro mig. Men 500 gram blev givet til en dame i Aabenraa som hedder Susanne. Jeg ved ikke hvad hun hedder til efternavn, men hun er sammen med en fyr der hedder Martin Jensen, og som bor i Petersborg. Deres præcise adresse har jeg ikke. Resten - et kilo, ville jeg have givet til en fyr de kaldte præsten. Da jeg kom for at

aflevere det, var han imidlertid død, og jeg gav det til en anden. Under tvang, skyndte han sig, at tilføje. Bjørnen var glad for, at de var så velunderrettede som de var. Ellers havde han aldrig kunne følge med i den forklaring, der kom i rodede sætninger. Drengen trængte åbenbart til at tage alle med sig i faldet, og få det ud af verden. Det var godt nok. Så kunne de snart få lukket sagen. Det glædede ham.

- Godt.. så en eller anden kom hen til dig, og sagde han skulle have det kilo... som du havde i en gennemsigtig plastic-pose? Eller hvad? Han må jo have vist, du havde det? John forklarede om intermezzoet ved Kirken. Han beskrev også manden, der både havde taget stofferne, og præstens liv. Bjørnen nikkede bare, og der blev helt stille da Leif var færdig med at taste på computeren. Det forklarede en hel masse. Hvor herligt. Endnu mere, imod manden, der hed Pjotr Alexandr og som sad på etagen nedenunder. Det glædede ham også. Sagen var åbenbart ved at give sig. Puslespillet var ved at gå op. Det var det her, han elskede ved politiarbejdet. Og efter han for år siden, var holdt op med, at arbejde i marken, følte han også, at det var hele meningen med hans, ofte beskidte, arbejde. Det her, var det han levede for. Eller i hvert fald grunden til at han tog på arbejde, hver morgen.

- Og pigen? Sasha. Hvor har du mødt hende? Hvorfor valgte hun at skjule dig? John ville ikke under nogen omstændigheder give dem den mindste chance, for at

anholde hende. Han håbede bare hun også holdt tæt. Ifølge kriminalkommisæren, var de i fuld gang med også at afhøre hende. De havde bestemt sig for at holde sig til sandheden på samtlige punkter, undtagen det ene, der handlede om hendes medvidenhed og medvirken.

- Jeg mødte hende den første dag, jeg kom til byen. Det var et tilfældigt møde, på en café, og vi blev lynhurtigt kærester. Hun troede jeg var forretningsmand, og jeg lod hende blive i troen. Han fortalte alt om, hvordan han var taget hen til kirken, og senere endnu, tilbage til caféen og var taget med denne fremmede pige hjem. Bjørnen brummede bare, og nikkede nu og da. Han ville ikke bore mere i deres forhold. Pigen havde sagt nogenlunde det samme. Og hvad så, hvis der var et par små uoverensstemmelser? Der var ingen grund til at sætte himmel og hav i bevægelse over det her. Hvis det var muligt, troede han endda, han ville forsøge at holde hånden over John, når det kom til hans anklageskrift. Men det kunne han ikke. Hans medvirken kunne ikke bagatelliseres. Ikke efter de ressourcer der var sat ind på, at få fat i ham. Men det primære mål, havde hele tiden været, at få fat i dem der var bag ham. Især var han nysgerrig efter at høre, hvem der havde hjulpet, i Nordtyskland. Han nævnte det for John.

- Det var også Susanne. Hun havde givet mig en mobiltelefon med, som jeg kunne ringe til hende fra. Det gjorde jeg, og hun guidede mig, fra Danmark. Det var langt fra det svar,

Bjørnen havde forventet. Men det var altid givtigt at få at vide, hvilke metoder der havde været brugt. Det kunne sagtens bruges i efterforskningen på lignende sager, i fremtiden. John fortalte resten af sin historie, og holdt sig faktisk til sandheden, som vi også har hørt den, igennem denne fortælling.

KAPITEL 27

Døren blev lukket, og stewardessen vendte sig om, og gik ned mod pantryet. Sikkert for at sætte kaffe over, og gøre drinks klar. Denne tur var længere, end den fra

Frankfurt, så der blev sikkert også serveret et let måltid. Altså - til de almindelige passagerer. Han var ikke klar over, om han ville få tilbudt så meget som en sodavand, når hun om lidt, ville gå rundt med sin lille vogn. Flyet var et direkte fly, mod Kastrup Lufthavn. Ud mod gangen, sad kommisæren. På den anden side - ved vinduet - sad den anden politimand, og nød udsigten. Sasha var ikke ombord. Hun ville spare på pengene, og tog i stedet toget til Danmark. Hun var blevet sat på fri fod, allerede samme aften, som de begge var blevet arresterede, på metrostationen. Sasha ja. Denne lille tjekkiske pige, der så så svag ud, men i virkeligheden var en stærk pige, og som ville slås med næb og kløer for ham. Flyet satte farten op, og som altid når han fløj, fik han propper i ørerne. Bjørnen sad og kiggede frem for sig. Leif på den anden side, sad og stirrede betaget ud af vinduet. Han vendte sig om med et begejstret grin, da flyet accellererede yderligere. John tænkte, at det sikkert var tanken om at køre politibil i høj fart, med blå blink, der havde fået ham til at søge ind i politiet i første omgang.

Efter afhøringen havde de fulgt ham tilbage til cellen, forklaret ham, at han skulle overnatte der. Allerede næste morgen ville de komme tilbage, og hente ham,

hvorefter han ville være under dansk politis varetægt, og de ville straks efter, tage til lufthavnen. Han sad i cellen og tænkte. Der var rigeligt at tænke over. Der var hverken radio eller tv i cellen. Efter at han havde fortalt dem det hele, følte han en ny ro inden i sig. allerede fra i morgen tidlig, ville hver time tælle fra hans straf. Han havde fortalt alt om de personer og steder han havde set, i forbindelse med sit job som transportør. Sandsynligvis kunne de ikke blive boende i Danmark, når hans straf først var udstået. Og kommisæren havde fortalt ham, at han ville få indrejseforbud i Tjekkiet i mindst 10 år, så Prag var heller ikke en mulighed for dem. Nå, verden var stor nok, og de kunne altid flytte til Slovakiet eller et andet land, og slå sig ned. Og når de begge havde et arbejde, og et hjem, ville han gerne have børn med hende. Han var så sikker på, at dette var den rette for ham. Det lå langt ude i fremtiden endnu. Hans tanker vendte tilbage til nuet. Han tænkte på Sasha. Mon hun gik derhjemme i lejligheden nu? Var hun mon i gang med at pakke taskerne, eller bestille togbilletter? Det var så svært at forestille sig hende, gå alene rundt, i den lille lejlighed. Han huskede hvordan de havde mødt hinanden. De få ture rundt i nabolaget. Pudekampen. Den gode sex. Det virkede som om, alle hans tanker kredsede sig om hende.

Han fik et chok, da lyset pludselig gik ud. Han trykkede på knappet til lyset, på uret. Klokkeren var 23.30. Åbenbart var det også sengetid. Han lagde sig på briksen, helt inde ved væggen, og på den ene side, så han undgik at røre mere ved madrassen, end højst nødvendigt. Han lå i lang tid, og kiggede op mod det lille vindue. Han tænkte tilbage. Først til Sasha, igen. Så tilbage på den gang han havde mødt Martin og Susanne første gang. Martin havde han jo mødt på jobbet. De havde kørt mange lastbilture sammen. Han havde det dårligt med at ødelægge deres liv, men på den anden side, kendte de jo begge risikoen ved jobbet. Og Susanne havde ikke været bleg for at tage sig rigeligt betalt, for de relativt små ting, hende og Martin havde gjort til gengæld, for at hjælpe ham med flugten ud af landet. Han tænkte tilbage på Preben. Han havde han ikke set i meget lang tid. De var gledet fra hinanden. Han havde ikke haft meget tilfælles med ham i første omgang. Han havde bare set op, til den selvsikre verdensherre, der altid havde penge nok, og havde råd til at indrette sin lejlighed, så alle der kom på besøg faldt i svime. Da hemmeligheden var blevet afsløret, og John selv havde haft mange penge, var magien brudt. Han tænkte tilbage på de kvindebekendtskaber han havde haft. Tænk, at han havde troet det var ægte kærlighed. Sammenlignet med hans forhold til Sasha, var det både

overfladisk og ligegyldigt. Han tænkte tilbage på tiden, efter folkeskolen. Han havde boet hjemme hos hans mor, og hendes mand. En dag var ham og stedfaderen blevet uvenner over en bagatel. Det skete så tit. Men for en gangs skyld fik John nok. Stedfaderen havde stukket ham en dummeflad, da han gik forbi, og råbt, at han skulle høre efter hvad der blev sagt. Han havde vendt sig om, og flækket snotten på den gamle. Der kom et hårdt smæld, og en stråle af blod stod ud, da hans næseben brækkede. Den gamle havde selvfølgelig skreget, som en kælling, og John havde taget sin jakke på, og smækkede hoveddøren hårdt bag sig, i det han hørte sin mors bebrejdende stemme arbejde sig ud i entreen. Det var sidste gang han havde set stedfaderen. Moderen havde han set et par gange siden hen. Hun havde været hos ham, i den lejlighed han var flyttet ind i, sammen med Karsten, som han havde kendt siden 1. klasse på Fjordsgade Skolen. Karsten boede der ikke officielt. Lejligheden tilhørte hans storebror. Men han var aldrig hjemme, og snart nød de livet alene de to.

Han tænkte længere tilbage. Det var tanken om Karsten, der fik ham til at tænke på deres venskab. Mulle, Karsten og ham havde altid hængt sammen som ærtehalv. Indtil Mulle var død. Kun fjorten år gammel. Han havde sammen med nogle kammerater, stjålet en

Subaru. De havde kørt døds kørsel ind gennem midtbyen, med politiet i hælene. Ved et lyskryds var det gået galt. Føreren ville dreje til venstre, men fik overstyret bilen, med det resultat at den trillede rundt. Taget var trykket ned til hjelmen, da bilen endelig holdt op med at rulle rundt. Den eneste der overlevede var chaufføren. 16 år gammel. Hans kammerater var 14 og 17 år gamle. Begge døde en meningsløs død. Han huskede, han havde lovet sig selv, at finde ud af, hvem føreren var. Karsten havde dog talt ham fra det. Navnet var heller ikke kommet frem, på grund af hans unge alder, og så havde han glemt det igen. Han håbede svinet stadig vågnede om natten, efter et mareridt om den aften. Han tænkte sikkert på meget mere, i de timer hvor han lå vågen i sengen. Men han kunne ikke huske det, da han vågnede næste morgen. Med et smæld tændte lyset klokken 6. Først vidste han ikke hvor han var. Så kom det hele tilbage til ham. Han kiggede på uret. 6:09. Han kunne ikke se hvorfor han skulle stå op. Indtil der kom nogen og lukkede ham ud, havde han ikke andet at foretage sig, så han vendte sig om på siden igen, og forsøgte at sove videre.

Det var dog ikke muligt. Han lå måske i 10 minutter, gav så op, og satte sig op. Han gik over i hjørnet. Spanden var endnu ikke blevet tømt. Han bestemte sig for at bruge vasken, og lagde pikken på det kolde stål.

Han havde nær skreget. Han var ikke klar over at stå kunne være så koldt. Da han havde ordnet det han skulle, satte han sig igen på briksen. Ventetiden var ulidelig, nu hvor han vidste, han skulle hjem til Danmark. Han frygtede bare, at noget ville gå galt. At han ville stå i Kastrup, og aldrig mere se Sasha. Hvis hun tog det forkerte tog. Hvis hun bestemte sig om. Hvis det aldrig havde været hendes plan at rejse? Jo, så sikker var han dog på hende. Hun ville gøre hvad hun kunne. Hun skulle nok finde til Danmark, og hun skulle nok finde ham. Om hun så skulle rende politistationen på hovedbanen på dørene, til de egenhændigt kørte hende hen til fængslet, skulle hun nok finde ham. Han opdagede han havde holdt vejret, og åndede tungt ud.

KAPITEL 28

Sasha gik rundt i lejligheden. Hun kunne ikke rigtig tage sig sammen til at få pakket. Hun havde bestilt togbilletten og betalt den med det samme, da politiet havde sat hende af, for et par timer siden. Nu gik hun hvileløst rundt. Hun tændte for radioen. De spillede en sang, som de havde hørt meget, i den tid han havde været her. Sangen mindede hende for meget om ham, og hun slukkede igen. Hun gik ud i køkkenet. Ved siden af vasken stod to kaffekopper. Den ene hans. Alt i lejligheden mindede hende om ham. Hvis bare hun havde kunne gøre noget for ham. Nu lå han i en trist celle, og ventede. Betjenten - der i øvrigt var Jirka, men det vidste Sasha naturligvis ikke noget om - havde beroliget hende, og fortalt at han allerede nu, officielt var i dansk varetægt, så der var intet der kunne hindre hans tilbage-flyvning til Danmark næste morgen. Han havde uden videre kørt hende hen til hovedbanegården i Prag, da hun havde spurgt ham. Han havde ondt af pigen. Han troede ikke hun var så uskyldig, som de begge hævdede. Men han viste, at man ofte handlede i affekt, når man var hovedkuls forelskede. Det var han til gengæld også sikker på at de var. Han gav hendes arm et klem, da de holdt foran hendes lejlighed,

- *Du skal se, i morgen flyver de ham til Danmark. Og allerede nu tæller hver eneste time, af hans varetægtsfængsling fra den endelige strafudmåling!* Dette var nyt for Sasha, og det glædede hende, at vide. Nu ventede de bare på strafudmålingen ja. 10 år havde han sagt. Sandsynligvis ikke mere. Men hun ville også være 10 år ældre - og det ville han også være. Det var lang tid. Men hun var fast besluttet på at støtte ham på alle tænkelige måder; besøge ham i fængslet, skaffe ham et hjem at komme tilbage til. Han havde ikke haft lejlighed til at fortælle hende, at mulighederne for at bo i Danmark var små. Før anholdelsen, havde han ikke engang været klar over, at han ville angive så mange mennesker.

Hun gik atter ind i soveværelset. Hun kiggede længe på sengen. Hun syntes næsten, hun kunne se hans kropsaftryk, i hans side af sengen. Hun tog sig sammen, åbnede skabet, og tog en rejsetaske ud. Den havde hun ikke brugt, siden hun var kommet til Tjekkiet. Bortset fra kufferten havde hun ikke haft noget med. Først havde hun boet på et pensionat, imens hun ledte efter et job. Hendes farfar havde givet hende penge nok, til at hun kunne klare sig en måned, og inden den tid var gået, havde hun fået et arbejde. Fire måneder senere, havde hun sparet nok op, til et indskud i en lejlighed.

Hun havde knoklet hele dagen. Det første arbejde hun havde fundet, havde givet godt. Meget bedre end i caféen. Men det var også så meget mere ubehageligt.

Fabrikken var - selv efter tjekkisk standard - gammeldags. De lavede garn. Primært til eksport til vesten. Hendes job, bestod i at stable tråde på en palle, og køre den hen til en stor maskine, hun aldrig havde fået fat i, hvad var. Transporten af trådene skete ved, at man i stue-etagen, lodsede fibrene ind fra lastbiler, i et sindrigt transport-system, som bestod af et lukket rør-system. Man åbnede altså lågen, og fyldte rummet op med fibre. Derefter trykkede man på knappen. Luft kom så nedefra, og blæste fibrene op på hendes etage. Når hun åbnede lågen, for at skovle fibrene over på pallen, var luften tyk af disse bittesmå fibre. Hun var begyndt at hoste. To måneder senere, måtte hun lægge sin opsigelse på chefens bord. Han så ligeglad på hende, og sagde, at så ville hun ikke få den bonus hun havde optjent. Hun havde svaret ham, at ingen bonus var værd at blive for. Hun havde fået sit tilgodehavende, og havde forladt fabrikken for sidste gang.

Kort tid efter, havde hun været rundt ved samtlige udspekkningssteder, caféer og restauranter i Prag, for at finde arbejde. Til sidst havde hun åbnet døren ind til Café Pragda, og Doris. Hun var blevet antaget med det samme, med vagt fra 8 - 12 og igen om aftenen fra 18 - 23. De umulige arbejdstider havde stresset hende, og gjort at hun ikke havde lært andre at kende i byen. Men det havde stadig været tåleligt, i forhold til arbejdet på fabrikken. Hun havde været hos Doris i næsten et halvt år, den morgen John var dukket op i hendes liv.

Imens hun stod og tænkte på alt dette, opdagede hun, at hun græd igen. Rejsetasken stod stadig tom, på sengen ved siden af hende, og tårerne trillede ned af hendes kinder. Der var en lydløs gråd. Hun tørrede sig hidsigt over kinderne. Rejste sig beslutsomt op, og begyndte at kaste tilfældigt tøj i tasken. De få ejendele John havde stående, pakkede hun alle ned i tasken. Dem skulle han have med det samme, hun fik muligheden for det. Det var ting hun havde købt til ham, for sine egne penge, allerede de første dage, han havde boet der. Hun satte sig atter på sengen, og lod tankerne flyve. Tyve minutter senere havde hun lagt sig ned på siden, med den ene fod bag tasken, og den anden på gulvet. Hun snorkede

ikke, men hendes overlæbe bevægede sig en smule, ved hver udånding.

KAPITEL 29

En time efter han var stået op, og havde tisset i håndvasken, stod kommissæren i døren igen. Han havde hørt dem komme, og opdagede han var glad, og klar på livet. Solen var så småt begyndt at komme højt nok op på himlen, til at den kunne kaste et par vildfarne stråler ind i hans celle. Han rejste sig op, og stod igen klar, da døren med en raslen gled op.

- *Nå John, jeg ser du er klar til at forlade etablissementet. Vi skal nedenunder.* John vidste at gaden lå under dem. Men det virkede ikke som om det var det, manden hentydede til. Han spurgte ham.

- *Du skal underskrive tilståelsen. Og så skal du have håndjern på, og kvittere for modtagelsen af de ejendele politiet har taget fra dig.* De ting, var næppe værd at udfylde en følgeseddel på. Det var den billet, Sasha havde stukket ham i metroen. Det var en halv pakke smøger og engangslighteren. Derudover var det han pas. Alt hvad

han ellers ejede, stod oppe i hendes lejlighed, og talte højest ti ting. Han nikkede, og gik med dem ud. De gav ham ikke håndjern på, men gik bare på hver side af ham. De har åbenbart tillid til mig, tænkte han forundret, og lod tanken fare. De stoppede op ved en desk, nær udgangen, i etagen nedeunder, han kvitterede for sine ting, og puttede det hele i lommen. Også metro billetten. En stak papirer blev stukket over til ham, og Leif viste ham hvor han skulle skrive under.

- *Jeg er ked af det, John. Men det er simpelthen nødvendigt.* Kommissæren så virkelig ud som om han mente det, da han holdte et sæt håndjern frem. - *I det mindste låser jeg dem foran. Det gør det nemmere for dig at holde balancen, og det er mere behageligt, både i bilen og i flyet!* Han tænkte at det virkede lige så ubehageligt psykisk at have dem foran, som det var ubehageligt fysisk, at have dem bagpå. Til helvede med det. Han kendte jo alligevel ingen henede.

Arnost var veloplagt, da de svingede ud i den tunge morgentrafik. Han sad foran og snakkede med Leif. Han satte dem begge ind i udviklingen omkring sagen med Vladimirr Keshron. Fyren var dukket op hjemme hos sig selv.

- *Sådan går det, når man har gået i samme gænge så længe, som han har, har man ikke andre steder, at gå hen, når jorden*

brænder. Hans folk havde pågrebet ham allerede sammen aften. Han havde hurtigt opgivet, og han sad nu på samme gang som Pjotr i fængslet, og ventede på den videre efterforskning. John sad bagi, sammen med Bjørnen, og kiggede ud af sideruden. Han var et eller andet sted taknemmelig for, at de kørte i en civil bil. Selvom han havde håndjern på, var der ingen der kunne se det, når han sad med hænderne i skødet, og et kvarter senere svingede Arnost bilen ind på parkeringspladsen. De var i Pragda Airport.

Toget kørte ind på hovedbanegården i Berlin. Hun forsøgte at overskue billet og rejseplan, samtidig med, at hun med den ene hånd, samlede sine tasker sammen. Et øjeblik efter, stod hun på perronen, og så sig fortabt omkring. Hun gik over til trappen, og lidt efter stod hun i en uopvarmet ventesal. Det var første gang hun var uden for Tjekkiet, og der havde været så meget at se på. Så mange nye indtryk. Mange ting som John havde fortalt om, på de lange aftener, og som hun nu fik set med sine egne øjne. Hun var ked af, at han ikke var der, og delte det med hende.

Hun gik over mod tavlen med ankomst- og afgangstider. Hun fandt ud af, at hun skulle med, fra perron 4, om mindre end 5 minutter, og satte i løb. Så godt som det nu kunne lade sig gøre, med en rejsetaske, en håndtaske, og billetter. Hun nåede det dog, og hun havde kun lige sat sig, på sin plads i toget mod København, da konduktøren kom ind i kupéen. Hun viste ham billetten, og han stemplede den. Tænk, alle konduktører i hele tyskland havde sig eget stempel. Hjemme i Prag var det kun på offentlige kontorer man brugte den slags. Mere skulle der ikke til at benove hende.

Hun sad og kiggede ud på byen, da de trillede nordpå, ud af Berlin, med retning mod hendes mål. Efter kort tid lullede togets monotone bevægelser hende dog i søvn. Og hun sov stadig dybt, da en tolder vækkede hende, ved den danske grænse. Hun viste ham passet, og bad hende følge med. Hun spurgte og hun skulle tage alle sine tasker med sig, og han nikkede. På vej over til et lille kontor, priste hun sig lykkelig over, at hun havde fået øvet sit engelske, ved at tale så meget med John. Og selvom den her tolder udtalte ordene på en helt anden måde, end John havde gjort, med sine flade a'er, havde hun dog ingen problemer med at forstå ham.

Hun sad på kontoret. Hun var nervøs. Han spurgte om hun ville have kaffe, men hun takkede nej. Hun havde ikke lyst til kaffe. Hun havde lyst til at komme til København. Hun vidste, at hun ikke kunne nå frem, før John, men alligevel sled utålmodigheden i hende, efter at komme afsted. Bare videre.

- *Jeg kan se du har været involveret i noget i Prag i går, og har været tilbageholdt af politiet dernede. Jeg er lige nødt til at tjekke op på det, inden du kan komme videre.* Han så på hende. Det var sandsynligvis ikke noget. Slet ikke når der blot var tale om en tilbageholdelse. Han fik ondt af hende, men han måtte jo passe sit arbejde,

- *Jeg ved godt det ikke er rart det her. Jeg skal sørge for at finde togtider til dig, og få din billet ændret, så du kan komme med næste tog.* Hun smilede til ham, men forbandede ham et eller andet sted alligevel langt væk. Hun kunne have været på farten lige nu. Og nu sad hun her, og ventede. Politimanden virkede rar, tænkte hun. Og det var vel ikke ham der havde opfundet reglerne. Hun smilede til ham, og bad alligevel om at få en kop kaffe i ventetiden. Et kvarter senere, sad hun i en lille Ford Focus hvor ordet Politi stod på siden, i fuld fart, mod Padborg Station. Som han havde lovet, gik han med hende ind, og ordnede alt med billetdamen. Han vendte sig om,

- *Sådan. Billetten er ændret, du kan komme med et direkte tog fra Tinglev om en time. Du skal bare sætte dig ud i toget her, og om to stationer, stiger du af, og bliver på sporet. Så går der et*

kvarters tid. Så kommer toget til København. Der står Østerport St. på toget. Hun nikkede at hun havde forstået. Tog sin rejseplan frem, og skrev det hele ned. Han fulgte hende ud til toget, og vinkede endda opmuntrende til hende, da toget kørte. Hun følte taknemmelighed til ham. Hun ærgrede sig over, hun havde virket så uvenlig til at starte med. Men nu var hun i det mindste på vej igen.

I Tinglev steg hun af, og ganske rigtigt gik der kun ti-tolv minutter, før et tog med teksten *Østerport St.* trillede ind på samme spor. Hun satte sig ind, fandt en ledig plads og satte sig. Kort tid efter var hun atter på rette vej.

KAPITEL 30

Da han var kommet ind i Pragma Airport første gang, havde det været meget tidligt om morgenen, og stedet havde været mennesketomt. Nu var det lidt senere på dagen, og det vrimlede med mennesker, der løb og gik i alle retninger, uden noget synligt system. John var glad for, det ikke var hans job, at finde frem til gate osv. Han stod sammen med Leif ude midt i lokalet, og han syntes hans håndjern måtte skære i øjnene på alle der gik forbi. Leif bemærkede hans situation, og gav ham en jakke henover håndledene. Han smilede taknemmeligt til

ham. Bjørnen stod i informationsskranken, og var ved at arrangere fly, sammen med Arnost. Det lokale politi skulle være med. Det var sin sag, at få en varetægtsfange med et rutefly. Arnost diskuterede højlydt med damen. Han priste sig lykkelig for, at det i det mindste var en rolig fange, der skulle med. Det hændte, at udviste flygtninge teede sig som gale, spyttede og sparkede, når de blev båret op i flyet. Til sidst gav damen dog op, og kaldte en kaptajn hen til skranken. John kiggede på sit ur, for at finde ud af, hvor lang tid der var til de skulle lette. Han opdagede at han ikke kunne se det for Leifs jakke, og spurgte i stedet ham, hvad klokken var. De havde i hvert fald en time, før flyet planmæssigt skulle afgang,

- *Men vi skal ombord, før de kan tage almindelige passagerer ombord, i følge reglementet for fangetransport. Og hvis Frøken Fræk der bag disken stiller sig sådan an, ret meget længere, kan det sagtens tænkes vi ikke få lov at komme med dette fly overhovedet.* John åndede lettet ud, da damen endelig gav sig. En luftkaptajn, der så temmelig stresset ud, gik man længe skridt over imod dem. Arnost stoppede ham, og forklarede ham situationen. Han kastede et enkelt blik på John, og nikkede.

- *Det er i orden, men han skal ombord lige nu. Vis jeres skilte til vagten derovre,* Han nikkede over mod et par vagter, der stod og han ved skranken til SAS' billetsalg, og gjorde deres bedste, for at gøre indtryk på blondinen bag

skranken. Kaptajnen fortsatte,
- *Bed dem følge han ud til gaten, og I skal være på plads senest om, han kiggede på klokken, og fortsatte - Ti minutter. Ellers bliver jeg nødt til at lade passagererne komme ombord!* Kaptajnen gik lige så hurtigt derfra, som han var kommet. Og Arnost oversatte for Bjørnen. Han nikkede, og de gik alle tre over til vagterne.

Døren blev lukket, og stewardessen vendte sig om, og gik ned mod pantryet. Ganske rigtigt for at sætte kaffe over. Og så for at spænde sig fast i en lille klapstol så han. Kort tid efter, var de i luften, og *Fasten seatbelts* skiltet blev slukket. Han huskede tilbage da han som dreng var fløjet til Mallorca sammen med sin mor og stedfaderen. Dengang havde skiltet heddet *Fasten Seatbelts / No smoking*. Nu var der *No smoking* hele turen. Verden ændrede sig. Nogen gange hurtigere, og mere drastisk end man følte man kunne følge med. Han tænkte tilbage på alle de politi- og spion-film han havde set i BioCity både som dreng, og som ung mand, sammen med vennerne. Der snakkede de sigtede vist aldrig med politiet. Noget med, at det kunne skade deres sag senere hen. Han tænkte, at der var langt fra spændingsfilm til virkelighed. Han troede virkelig på, at ham der blev kaldt Bjørnen og Leif ville holde sig til

den oprindelige tilståelse når sagen kom for. De virkede reelle nok. Først havde Bjørnen dog set han kraftigt an, men han var åbenbart blevet accepteret efter et eller andet skema, som den store politimand havde i hovedet, og brugte på *bad guys* som John. Solen stod højt på himlen, da lagde an til indflyvning over Kastrup lufthavn. Han spurgte hvordan de ville komme videre derfra, og Leif pegede ud af vinduet.

- *Hvis du kigger derovre ved hangaren, kan du se et par brandbiler, ikke?* John nikkede. Jo, han kunne godt se brandbilerne, og nu fik han også øje på den hvide politibil der holdt ved siden af. Det var helt mærkeligt at se en hel hvid politibil. I Prag havde de enten været hvide med en grøn stribe langs siden, eller hvide med blå motorhjælm og tag.

- *Politibilen kører ud til rampen, og når alle andre passagerer har forladt flyet går vi stille og roligt ud til den, og bliver kørt direkte til Vestre Fængsel, hvor du skal fortsatte dit ophold som varetægtsfange, indtil din sag kommer for.* John forsøgte at se en dansk fængselscelle for sig, men fandt ud af, at det kunne han ikke rigtigt. Han så hele tiden den for sig, han havde siddet i, i nat. Nå, der var vel ikke den store forskel på den slags. Hvis han forventede et lyst og levende rum, med Ikea møbler, ville han sikkert alligevel blive overmåde skuffet.

Få minutter efter, kørte de ind i Vestre fængsel. Først igennem en gitterport, hvorefter de holdt i et lille aflukke, med porte både foran og bag sig. Der var ikke ret meget plads i bilen. Der var to uniformerede betjente i bilen, udover de tre, hvilket gjorde, at der ikke var meget plads på bagsædet. Efter at de var blevet *clearet*, kørte de videre ind i fængslet. De kom ind i en stor gård, med hegn til alle sider. Betjenten bag rattet, kørte op til en udskåret grøn dør, og parkerede. Begge de uniformerede betjente steg ud. Leif, der havde kørt patruljevogn indtil året før, blev siddende, med Bjørnen tog i håndtaget, og der lød en knasen, da han forsøgte at skubbe døren op. Børnesikring. Begge betjente og Leif smilede, da døren blev åbnet for den store mand. De uniformerede kørte straks igen. Bjørnen og Leif var nu strengt tjenstlige, og ekskortede ham indendørs. En ung mand, bag en skranke, bad ham skrive under på et stykke papir, som han ikke nåede at læse. Hans ur, og private ejendele blev pakket ned i en plastic pose. Nummeret på plastic posen, blev skrevet i Johns papirer, og Bjørnen sagde,

- Så er du varetægtsfange hos Vestre Fængsel. Det der sker nu, er at de tager dig op, og giver dig en celle. Den er lidt større og lidt hyggeligere end den du sad i, i nat. I morgen formiddag vil du blive kørt ind til landsretten, og fremstillet i grundlovsforhør, hvor din varetægtsfængsling vil blive stedfæstet, og tidsrammen fastslås.

Er der noget jeg kan gøre for dig, inden jeg slipper dig ind i løvens hule? Han sagde det på en venlig måde. Han låste hans håndjern op, imens han ventede på svar.

- *Ja tak. Kan du forsøge at finde Sasha for mig? Hun vil sandsynligvis dukke op på en politistation i løbet af i dag eller i morgen.* Bjørnen lovede at gøre hvad han kunne, og bestemte sig for, i første omgang, at ringe til Station 1, på hovedbanen. Hun ville sandsynligvis forsøge sig der først. Et øjeblik efter, var de begge gået, og han stod alene med en fængselsfunktionær.

- *Er det første gang du er i fængsel?* Også han virkede rar og imødekommende. Han havde egentlig troet at alle strissere, var nogle dumme svin, der hver dag gjorde sit bedste, for at gøre fængselsstraffen så pinefuld, for alle fanger, som muligt. Dem var der sikkert også nogle af, hvis man ellers kunne tro de fængselsfilm han havde set. Men ham her virkede som om han var i orden. Han nikkede til ham.

- *Okay. Det vi gør nu, er at jeg følger dig op på cellen. Så kommer der snart noget mad til dig, og derefter er der fællesskab. Fællesskab? Hvad fanden skulle det betyde. Skulle han ind i en tv-stue, fyldt med mordere, tyve og andre kriminelle? Det var han egentlig ikke meget for. Allerhelst ville han passe sig selv. Fængselsfisnen havde*

åbenbart fornemmet dilemmaet,

- *Bare rolig. Fællesskab betyder bare, I må være to og to sammen på cellen. Det er halvanden time, og bagefter har du en time, før lyset slukkes. Når det er første gang, kender du jo ikke nogen herinde, og så vil du måske helst sidde for dig selv. Det er også i orden. Jeg kan skaffe dig et par paperbacks, hvis du synes?* John nikkede. Med et var det gået op for ham, at han nu sad i fængsel for alvor.

KAPITEL 31

Fængselsmaden i Vestre var værd at råbe hurra for. Men den kunne spises. Især fordi den - udover et måltid i flyet - var det første han fik i dag. Han huggede maden i sig, og da han var færdig så han sig omkring i cellen. Den var nu ikke meget større, end den han havde været i, sidste nat. Men til gengæld var den i en væsentlig

bedre stand. Han overvejede, hvor længe han mon kom til at sidde her. Nu skulle han i retten i morgen. Kun til et grundlovsforhør godt nok. Men det måtte vel give et fingerpeg om, hvor lang tid, han kunne forvente at sidde. Noget der bekymrede ham mere, var hvor Sasha var. Bjørnen havde lovet ham, at gøre hvad han kunne for at finde hende. Han troede da på, at hun ville tage til Danmark som de havde aftalt. Men en lille nagende tvivl bredte sig i ham. Hvad nu hvis hun var blevet forhindret, af noget? Nej, det hjalp ham ikke at tænke sådan. De tanker havde han allerede været igennem, og han vidste godt, at de ikke var konstruktive. Alligevel var klokken mange, inden han faldt i søvn - på en seng, der var væsentlig bedre end den i Prag. Det var dog et lyspunkt, nåede han at tænke, inden han faldt hen.

Han havde åbenbart været i søvnunderskud. På trods af, han for første gang i sit liv overnattede i et dansk fængsel, vågnede han først, da en kvindelig fængselfunktionær stak sit hoved ind, og smilende sagde godmorgen til ham. Han rejste sig op, og gik hen til vasken i hjørnet. Oven i købet en porcelænsvask. Han pjaskede vand i hovedet, og et øjeblik efter, stak en ny ansat hovedet ind af døren.

- *Nå, du er oppe. Det var godt. Du skal være i retten klokken 9.* Retten ja. Den ventede stadig på ham. Heldigvis havde han allerede udstået to dages straf. Ud af

maksimalt 3650. Så havde han godt nok ikke taget højde for skudår, men han gad ikke et større regnestykke lige her fra morgenen af. Så altså højst 3648 nætter tilbage. Det skulle nok være til at se sig ud af.

Han stod ved skranken, hvor han aftenen før havde afleveret sine ting. Igen skulle han have håndjern på. Han var snart vant til følelsen. En betjent bag rattet, og to fængselsfunktionærer skulle følge ham derind. De sad i patruljevognen, tre mand på bagsædet. En funktionær på hver side af ham, og ham i midten. Beskyttet for alle onde farer i verden. Og verden beskyttet imod ham. Denne gang var der dog bedre plads, da Bjørnen ikke optog halvdelen af bagsædet.

Han blev ført ind i et venteværelse, med gammeldags pæne træmøbler. De satte sig på en bænk, og ventede.

- *Hvor lang tid skal vi vente? Jeg synes jeg var indkaldt til kl 9. Den er fem minutter over nu.* Han kunne næsten ikke sidde stille, og ville bare have det her overstået.

- *Bare rolig. De er altid forsinkede. Der har højst været to derinde før dig her til morgen, så du burde komme ind, senest om et kvarters tid.* Ganske rigtigt. Klokkeren 9.21 kom retsbetjenten ud, og hentede dem. Han havde ingen forsvarer, da der ikke var tale om en retssag. Dommeren

gjorde sit arbejde hurtigt, og ti minutter senere var han på vej tilbage til cellen i Vestre. Fire uger. Fire ugers varetægtsfængsling, så de kunne opklare sagen. Fængselsfunktionæren på hans venstre side, som hed Per, mente han havde været heldig,

- *Normalt får man det dobbelte i de her sager. Og som regel halvdelen af tiden i isolation. Du har virkelig skudt papegøjen.* Per, der var måske 25 eller 26 år gammel, smilede til ham. Han var en tiltalende ung mand, og han behandlede ham pænt. Faktisk kunne de fleste på gangen lide Per. Han behandlede alle fanger ens. Uanset om de sad for mord på en gammel dame, incest eller bankrøveri - alle var ens, når han var på vagt. Selvom mange af fangerne ikke kunne lide *pædoerne* satte de alligevel pris på Pers holdning. Intet sted er udholdeligt, hvis bare man har en ven. Og selvom Per ikke var ven med nogen, var det nemt at bilde sig ind, når han var så venlig som han var.

Da John kom tilbage på cellen, lå der et brev til ham, på skrivebordet. Han samlede det op, og læste det hurtigt igennem. Det var fra en telefonbesked fra Bjørnen, der skrev

Sasha befinder sig på Pensionat Triangel. Jeg har talt med hende,

og hun ved hvor du befinder dig. Der er besøgstid i eftermiddag, og der vil hun sandsynligvis være hos dig. Besøgstiden skal du ikke nævne for de andre fanger. Det er specielt for dig.
- *Kriminalkommisær Mikael Kristensen. Århus Politi.*

John var overmåde taknemmelig. De kunne ses allerede i dag. Han bestemte sig for at ringe på klokken. Han anede ikke om der var regler for, hvornår man brugte klokken, men tænkte at der da kun var en måde at finde ud af det på. Han havde faktisk forventet at en lille summer ville gå i gang, når han trak i snoren. Lige som de havde gjort det på hospitalet, da han i en alder af 7 år, var blevet indlagt med åbent benbrud, efter at have overvurderet sine evner med et skateboard. Det skete i midlertid ikke. Men en funktionær han ikke kendte, kom ind til ham.

- *Nå, det var da et nyt ansigt. Hej, jeg hedder Tore, og er ansvarlig for afdelingen her. Skal du på toilettet?* Han rystede på hovedet,

- *Nej, slet ikke. Men jeg har fået besked fra kriminalkommisær, han kiggede på papiret i hans hånd,* - *Kriminalkommisær Mikael Kristensen. Han siger at der er besøgstid for mig i eftermiddag?* Tore var åbenbart bekendt med sagen, for han svarede,

- *Ja, Du må ellers have gjort et godt indtryk på kollegerne i*

Århus. I hvert fald lykkedes det ham, at overtale mig, til at lade dig få en ekstra besøgstid i eftermiddag. Det er første gang du sidder i fængsel ikke? John nikkede. Jo, hvis man ikke talte natten i Prag med, så var det faktisk.

- Okay. Reglerne er egentlig ret simple, når først man vænner sig til dem. For det første, der er normalt besøgstid om lørdagen, imellem 13 og 17. I dit tilfælde vil der dog være ekstra besøgstid i dag, fra klokken 14. Din veninde ved hvor du er, og Mikael har vist arrangeret det, så hun kommer herud så det passer. Ellers er der lige klokken. Der er i princippet ingen regler for, hvornår du må bruge den. Misbruger du den, vil der gå længere tid, før de funktionærer der er på vagt, gider kigge til dig, men ellers går der sjældent mere end et minut om aftenen. I dagtimerne, har vi dog mere travlt, da folk skal køres til og fra retssager, lægebesøg og lignende. Så der kan godt gå lidt længere, inden der kommer nogen. Hvis du får brug for noget siger du bare til. Der er middagsmad klokken 12, og cirka fem minutter i to, vil du blive hentet ned til besøgsafdelingen. Måske lidt før, hvis der er tid til det.

Tore forlod cellen, og han sad tilbage. Sikke et sludrechatol. Den mand havde cirka sagt lige så mange ord på fem minutter, som han havde hørt hele det sidste døgn. Nå. Det var da rart, at få lidt mere at vide om hverdagen herinde. Nu måtte han bare forsøge at slå tiden til klokken fjorten ihjel.

KAPITEL 32

Toget fra Sønderborg til Østerport ankom til tiden, i spor 5, på Hovedbanegården i København. Sasha stod allerede i gangen, og ventede på at dørene gik op, med sin håndtaske over armen, og rejsetasken på gulvet ved siden af sig. Lyden kom, men døren gik ikke op, hun var nær gået i panik, da en ung pige maste sig ind foran hende, og trykkede på en lille knap, i vægpanelet, der lyste grønt. Straks efter gled dørene til side, og hun steg ud på perronen. Pigen sendte hende et tvært blik, og hastede afsted op langs perronen. Hun så sig omkring. Hun kunne ikke rigtig bestemme sig for, om hun var udenfor, eller i en kælder under stationen. Hun så en trappe længere henne ad stationen, der gik op til en vej, hvor biler og busser susede forbi. Hun vendte sig om, og så den anden vej. Det var den vej alle de andre passagerer var gået, så hun valgte at følge efter dem, og stod snart på en rulletrappe, der tog hende op, i banegårdens indre. Hun så sig om. Det var nok den mest mærkværdige togstation hun nogensinde havde set. Hvis den i Berlin, havde fået hende til at tabe undermundten, var det ikke at regne for noget, i forhold til denne her. Hun kiggede stadig rundt. Butikker, restauranter - ja, endda et TV-studie på første sal, kunne hun se. Cafeer, kiosker og der var det hun havde brug for. En politistation. Hun gik hen imod døren, og opdagede ikke knægten den kom løbende op fra en af

sporvognsperronerne. Han løb lige ind i hende, råbte noget efter hende, og forsvandt i mængden. Hun nåede hen til stationen, og tog i døren. Den var låst. Det var dog underligt. Hun vendte sig om, men kunne ikke se nogen politifolk. Hun vidste ikke hvad hun skulle gøre. Hun besluttede sig for, at banke på døren. Ingen ting skete. Så satte hun sig på en bænk, satte taskerne fra sig, og pustede ud. Nu forstod hun pludselig den rådvildhed, John havde fortalt om, da han stod i Prag. Byen som hun hurtigt havde lært at kende, virkede nem at finde rundt i, og det meste var jo som derhjemme - bare meget større. Nu stod hun her, i en vildtfremmet by. Hun kendte heller ikke nogen - ikke andre end John i hvert fald. Og hun havde ikke den ringeste anelse om hvor han var. Heldigvis havde hun penge nok på lommen. De havde besluttet at spare på de penge Susanne havde sendt til ham, og selvom hun havde brugt en del på togbilletten, var der dog stadig rigeligt, til at hun kunne overnatte en måneds tid, på et pensionat, hvis det blev nødvendigt. Hun overvejede at tage sine tasker, og finde ud af, hvor der lå et pensionat, men i det samme kom der to politibetjente rundt om hjørnet. Hun vinkede febrilsk, og forsøgte at bære begge tasker i den anden hånd, imens hun kæmpede sig over til dem. På engelsk, forklarede hun dem, hvem hun var, og hvad hun ledte efter. Betjentene var meget flinke, og inviterede hende indenfor, på deres lille

politistation. Det viste sig, at en af betjentene der havde fløjet John til Danmark, telefonisk havde lagt besked om, at hun ville dukke op. Der var også et kontakt nummer. Betjenten ringede op, og rakte telefonen over til hende. Et øjeblik efter, blev røret taget, og nogen sagde noget på dansk. Hun præsenterede sig på engelsk, og Bjørnens stemme lød i røret.

- Hej Sasha. Jeg tænkte nok, du ville forsøge dig hos Station 1 først. Nu skal du høre. John sidder i Vestre Fængsel. Han stavede det for hende, og gav hende også adressen. Jeg forsøger at arrangere et møde med ham i morgen for dig. Skriv dig ind på et hotel eller motel, og ring til mig, når du har en adresse. Så skal jeg sørge for, at du får besked, når du kan se ham. Hun græd igen. Det havde hun gjort meget de sidste par dage. Hun fik en post-it lap med Bjørnens navn og nummer på, og betjentene forklarede hende, hvordan hun nemmest fandt frem til et billigt pensionat, og hvordan hun kom derhen.

Solen var gået ned for længe siden, og der var buldrene mørkt på værelset, da en lille portier med dårlige tænder og en grim kropslugt, låste hende ind, på værelset, på Pension Triangel, på Østerbrogade. Værelset var heldigvis pænt og rent, og manden overlod hende hurtigt til sig selv. Hun kom i tanke om sit løfte, og gik

ned i receptionen, for at finde en telefon. Hun ringede til Bjørnen, og oplyste adressen, som hun måtte have portierens hjælp til at udtale. Bagefter gik hun op på værelset igen. Hun orkede ikke at pakke kufferterne ud. Hun lagde sig bare på sengen, og faldt i søvn, med alt tøjet på.

Hun vågnede først næste morgen, da portieren bankede på døren, og råbte. Hurtigt satte hun sig op. Hun måtte ligne noget der var løgn, i det krøllede tøj, hun havde sovet i. Alligevel sprang hun hen og åbnede døren. Og en ung dreng gav hende en seddel med bjørnens telefonnummer og besked på dårligt skoleengelsk om at hun med det samme skulle ringe til ham. Hun fløj ned ad trappen og hen til telefonen. Han tog den allerede efter det andet ring, og hun spurgte hvad der var nyt,

- *Du kan møde ham i eftermiddag klokken 14. Jeg kunne ikke komme til at tale med ham, da han var i retten. Han forklarede hende hvad et grundlovsforhør var, og fortsatte,*

- *Jeg har lagt besked til ham, og han ved du kommer. Adressen er den jeg gav dig i går - den har du endnu, ikke sandt?* hun bekræftede at det havde hun,

- *Godt. Jeg skal tilbage til Århus nu, så jeg kan ikke hjælpe dig mere. Men tag ud til Vestre fængsel klokken to - gerne lidt før.*

Det er alt hvad jeg kan gøre for dig min pige. Held og lykke!

KAPITEL 33

Der var ikke noget ur i cellen, og hans armbånds-ur befandt sig i en plasticpose i et depot. Han vidste med andre ord ikke var klokken var. Flere gange havde han rejst sig, for at ringe på klokken, men havde så ombestemt sig. Nu overvejede han det igen. I det han rejste sig, for rent faktisk at gå hen, ringe på klokken, og tage skideballen, blev døren åbnet, og pigen der havde vækket ham i morges, stak hovedet ind.

- *Klokken er næsten to. Er du klar?* Han nikkede og fulgte efter hende, ned for enden af gangen. Da de kom nedenunder, bad hun ham om at sætte sig ind i et venteværelse, og vente lidt. Lidt efter kom to mandlige funktionærer ind ad døren, låste den, og bad ham tage trøjen og bukserne af. Snart stod han kun i undertøj, imens de tjekkede hans lommer. Selv hans mund og øregange, tjekkede de, inden han fik lov til at tage tøjet på igen. Han vidste ikke om han skulle være irriteret eller taknemmelig. Irriteret over, at de troede han gemte noget i ørene, eller taknemmelig for, at de ikke havde bestemt sig, for at gå på opdagelse i hans røv. De førte ham ind i næste rum, som udelukkende var møbleret

med en briks. Han tænkte om det skulle forstås som en hentydning, men lod det falde. Et øjeblik efter hørte han en hidsig stemme, der på engelsk forlangte at komme ind nu. For hendes skyld, kunne de gå med ind, hvis de var bange for at hun havde en nedstryger i ærmet. Han kunne ikke lade være med at smile, og et øjeblik efter, stod de og holdt hinanden i armene. Det var kun to døgn siden sidst. Alligevel føltes det som æoner af tid. Han holdt hende tæt ind til sig, ville og kunne ikke give slip igen. Da de havde stået sådan i lang tid, ingen af dem havde kunne sige *hvor lang tid*, hvis de var blevet spurgt, slap de hinanden, og opdagede at funktionærerne åbenbart ikke troede hun havde nedstrygere eller andre forbudte ting med, for de var begge gået, og havde ladet dem alene. De fortalte hver især hvad der var sket, siden anholdelsen på metroen og indtil nu.

Hele eftermiddagen, sad de og snakkede om fremtiden. John fortalte hende om den relativt korte varetægtsfængsling, og det måtte jo også betyde, at retsagen mod ham gik i gang. Han havde endnu ikke fået at vide, hvornår hans tilskikkede advokat ville dukke op, men regnede med at det ikke kunne vare særligt længe. Så fortalte han hende om besøgstiderne,

og hun lovede prompte, at hun ville stå der hver lørdag kl 13, til evig tid, hvis han ikke blev lukket ud, før da. Hun fortalte til gengæld ham sin adresse, så de kunne skrive sammen. Så gik tiden for ham i hvert fald med det. Og det var en god måde, og i hvert fald den eneste måde, udover besøgene, at holde kontakten ved lige. Ingen af dem var klar over, at de havde siddet i flere timer og snakket, da Tore stak hovedet ind, og smilede.

- *Så er tiden gået John. Du skal tilbage på cellen inden aftensmad.* Han nikkede, og vendte sig atter mod Sasha. De trak måske lidt rigeligt på Tores tålmodighed, men det knus de gav hinanden, varede ikke under fem minutter. John havde det meget bedre, da han atter var på vej tilbage til cellen.

En funktionær kom ind med aftensmad, et par minutter efter, han var kommet tilbage, og han skyndte sig at bede om papir og blyant. Funktionæren lovede ham begge dele, lige så snart, han var færdig med aftensmaden. Han holdte ord, og lidt senere sad John, og skrev det første brev til Sasha.

KAPITEL 34

- *Retten er sat. Sigtede er John Nielsen. Er det korrekt? Nuvel. Du er sigtet for at have overtrådt straffelovens paragraf 51, gældende smugling og distribution af euforiserende stoffer. Er det korrekt?* John svarede igen ja. Endelig var hans retsag kommet for. Hans forsvarer, havde han kun mødt en enkelt gang op til sagens start, og han vidste intet om, hvad han skulle sige eller gøre, i retten.

- *Sigtede forsøgte indsmuling af en ukendt mængde heroin, med videresalg for øje.* John blinkede. *En ukendt mængde?* Det måtte stå mindst halvtreds gange i sagsakterne og rapporterne, for ikke at snakke om hans tilståelse fra Tjekkiet, hvor meget det drejede sig om. Hvad var der sket?

- *Grundet uorden hos Århus politi er de fleste sagsakter gået tabt. Da der heller ikke er nogen vidner i sagen, udover et enkelt karaktervidne, dommeren kiggede ned på sasha, - Afsluttes domsforhandlingerne allerede i dag. Thi kendes for ret, John Nielsen idømmes 8 måneder betinget fængsel. Derudover*

*idømmes sigtede 120 samfundstimer, som skal af tjenes snarest.
Ydermere idømmes 9 ugers ubetinget fængsel, som allerede er
afsonet. Retten er hævet.*

EFTERSKRIFT

Denne novelle er skrevet som mit NaNoWriMo projekt i 2006. Projektet, der står for National Novel Writing Month, går ud på, at man udelukkende vurderer sit arbejde, ud fra kvantitet, nærmere betegnet 50.000 ord, i løbet af de 30 dage, december måned består af.

Dette er mit første forsøg på at skrive noget sammenhængende, på mere end én side, siden folkeskolen, for meget længe siden. Historien er skrevet på 3 dage, hvilket også har begrænset min research en del. Hvis man har læst et par bøger i sit liv, vil man opdage der er mange grundlæggende fodfejl i denne bog, som burde have været undgået. Jeg kan for eksempel nævne springet i handlingen, i de første mange kapitler, er alt for abrupt, og jeg får ikke udbygget karakterene godt nok, før jeg springer videre. Jeg er sikker på at du, kære læser, sikkert kan finde

mange flere fejl. Og det er også i orden. Havde jeg været professionel, eller endog en amatør, der havde forsøgt at tage mig betalt for denne lille historie, havde det ikke været i orden. Så havde der været utilgiveligt mange fejl. Men det er jeg heldigvis ikke, og det har jeg heldigvis ikke. Jeg har skrevet denne bog, udelukkende for min egen skyld.

Når dette er sagt, håber jeg alligevel, at du ikke føler du har spildt al din tid. I hvert fald kan du glæde dig over, at hvad du har læst om hovedbanegården og Prag passer meget godt. Jeg har været begge steder, og bygger på egne erfaringer, og derudover har jeg researchet mig frem til så forskellige ting, som heroins gadepris i forskellige europæiske lande, til indbyggertallet i Prag. Jeg er selv blevet klogere, under tilblivelsen at dette lille værk, og hvis du er blevet underholdt - bare noget af tiden, er jeg godt tilfreds.

Michel Christensen. 8, november, 2006.